

Cục Cưng Bé Nhỏ Yêu Bạo Quân

Contents

Cục Cưng Bé Nhỏ Yêu Bạo Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55

Cục Cưng Bé Nhỏ Yêu Bạo Quân

Giới thiệu

Trên đời tại sao có thể có chuyện hoang đường đến bậc này. Cô chẳng qua là thay người đàm phán k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-be-nho-yeu-bao-quan>

1. Chương 1

Tokyo Nhật Bản

“Tứ Long Đường” là tổ chức xã hội đen có địa vị hô phong hoán vũ ở Đông Nam Á, từ đời Đường chủ thứ nhất sáng lập cho đến bây giờ, cả địa bàn hắc đạo cũng đã bị Tứ Long Đường chiếm cứ, kinh tế cùng chính trị của khu vực Đông Nam Á đều do Tứ Long Đường nắm trong tay.

Nhiếp Quân Ngạo là Đường chủ mới lập của Tứ Long Đường, làm cho người ta khiếp đảm khi nghe đến tước hiệu Bạo quân. Mà hôm nay ở tại khu nhà cao cấp “Anh hiền” Tokyo Nhật Bản của Nhiếp Quân Ngạo

có một vị khách thần bí tới. Nhiếp Quân Ngạo nhắm mắt hưởng thụ hai tay của mỹ nữ bên cạnh dao động xoa bóp trên người hắn.

“Thân ái, như thế này có thoải mái hay không a?”. Mỹ nữ hỏi giọng tức giận.

“Ừ, còn có thể”

“Anh xem em dùng hai luồng thịt trước ngực cho hắn, hắn nhất định sẽ khoái chết”.

Giọng nói tràn đầy châm biếm thình lình vang lên trước mặt Nhiếp Quân Ngạo cùng mỹ nữ, tiếp theo chớp mắt, người tới liền lấy một cây dao đặt trên cổ mỹ nữ. Thoáng chốc chỉ nghe thấy mỹ nữ kinh hoàng thét chói tai, đem màng nhĩ của Nhiếp Quân Ngạo cùng người tới chọc thủng.

“Được rồi, A Thần, đem dao của cậu bỏ ra”. Quân Ngạo chẳng biết chuyển động từ lúc nào, đem súng đặt vào bộ phận trọng yếu của A Thần. A Thần sửng sốt sau đó lắc đầu cười một cái.

“Anh trai, cẩn thận một chút, nếu như súng cướp cò, mẹ tôi sẽ tìm cậu liều chết, nói cậu hại con trai bảo bối của bà không cách nào nói dối tông đường, tội lỗi, tội lỗi.

“Trước thu hồi dao của cậu đi. Cậu không muốn lỗ tai của hai chúng ta chịu tội nữa đi?”

Nghe lời nói của Quân Ngạo nhìn mỹ nữ đã sớm bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, không động đậy. Mỹ nữ thét chói tai không ngừng giống như đồng hồ báo thức quên không tắt. A Thần tiêu sái thu hồi dao găm, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt mỹ nữ.

“Bảo bối, đi xuống đi”. Chỉ thấy mỹ nữ hoa dung thất sắc lập tức chạy trốn chết.

“Nói đi. Có chuyện gì tìm tôi?”

“Nhất định phải có chuyện mới có thể đến tìm cậu”. A Thần rót ỉnh một ly rượu rồi hỏi.

“Tôi nhớ cậu dạy ảnh A Thần từ trước đến nay đều đến vô ảnh, đi vô tung, trong Đường muốn tìm người đều phải phí một phen công phu, nếu không phải là có chuyện, cậu sẽ tìm đến tôi uống rượu, nói chuyện phiếm sao?”. Quân Ngạo lạnh lùng nói, sau đó đoạt ly rượu trong tay hắn chuẩn bị thưởng thức, uống một hơi cạn sạch.

“A! Rượu của tôi...”.

“Là quây rượu của tôi”. Quân Ngạo không khách khí trả lời.

“Quý hạp hời, một ly rượu cũng không cho...” A Thần nhắc đi nhắc lại không ngừng.

“Có chuyện nói mau. Không có thì rút ngay”.

“Thật hung dữ! Quả thật bạo quân hỉ nộ vô thường a!” A Thần nặng nề thở dài nhưng không có một chút sợ hãi. Người hiểu giao tình giữa hai người sẽ biết A Thần tuyệt đối không bị vẻ mặt hù chết người của A Thần lừa gạt, bởi vì bọn họ là huynh đệ tốt kết nghĩa, sống chết có nhau. Quân Ngạo là một cô nhi, từ nhỏ cha mẹ ruột hắn bị bọn cho vay nặng lãi chém chết, mà A Thần thì theo mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Ban đầu mẹ A Thần thấy Quân Ngạo đối bất tỉnh ở ven đường thì có lòng tốt đem hắn về nhà, từ đó hắn cùng A Thần trở thành anh em sống chết có nhau. Nhưng vào một ngày nào đó hai mươi năm trước, Quân Ngạo cùng A Thần vận mệnh thay đổi. Ban đầu Đường chủ thứ mười Tứ Long Đường, lúc ở ven đường nhìn thấy Quân Ngạo cùng A Thần đánh nhau với năm, sáu người tầm vóc lực lưỡng, hắn liền quyết định muốn đem Quân Ngạo cùng A Thần mang theo bên người để từ từ bồi dưỡng thành tài, trở thành trợ thủ đắc lực của hắn, mà Quân Ngạo biểu hiện theo tuổi, càng lớn lên càng xuất sắc. Hành động lãnh khốc vô tình tạo cho hình tượng Quân Ngạo ở bên ngoài hung ác đáng sợ, sự tinh táo, trí khôn tạo cho hắn khả năng dẫn dắt anh em dưới quyền, để cho Tứ Long Đường khiến người ta mất hồn mất vía, không dám trêu chọc.

“Tớ phiền toái lớn, tớ muốn chết, về sau bên cạnh cậu sẽ thiếu đi một trợ thủ đắc lực trọng yếu kiêm bạn nhậu.” A Thần lại rót một ly rượu uống một ngụm, sau đó gật đầu một cái nói: “Ừ, rượu ngon”

“Tôi không quan tâm”

A! Thật là một người đàn ông vô tình, không có máu, không có nước mắt a! A Thần đau khổ mà thương xót.

“Đại ca tốt của tôi a, cậu giúp đi, giúp tôi lần này, tuyệt đối không chạy trốn mất dạng nữa.”

Nghe vậy Quân Ngạo không tự chủ được nghĩ tới, rốt cuộc chuyện gì làm cho A Thần lại dùng tự do quý báu nhất trao đổi?

“Nói nghe một chút”. Hần hiểu rất rõ A Thần, người này nói nếu như có thể làm thật, vậy chức Đường chủ Tứ Long Đường cũng không cần làm tiếp nữa.

“Không được, không thể chỉ nghe một chút. Đại ca a, cậu nhất định phải giúp tớ chuyện này, nếu không tớ nhất định phải chết, cậu đã có lòng biết hết mọi chuyện, làm người tốt thì làm đến cùng, đáp ứng giúp tớ một chút có được hay không? Nếu cậu không giúp ta chuyện này, tớ có thể không thấy được mặt trời ngày mai”.

“Nghiêm trọng như thế?” Quân Ngạo nhú mày hỏi.

“Đúng vậy a! Thật là nghiêm trọng mà.” Quân Ngạo không có mở miệng, chẳng qua là lẳng lặng ngồi tại chỗ nhìn hần không tha. A Thần sợ nhất là cái vẻ mặt lãnh khốc này của hần. Hai người cứ vậy giằng co một lát. Cuối cùng A Thần lại đầu hàng: “Được rồi! Tớ nói là được, cậu có biết Diệp môn xã hay không?”

Quân Ngạo gật đầu một cái: “Diệp môn xã luôn thích theo Tứ Long Đường chúng ta đối nghịch, tôi làm sao không biết. Chẳng qua là người như thế nào chọc phải cái lão gia hỏa khó dây dưa Diệp Lăng Thiên ấy?” Năm ngoái Tứ Long Đường ở Maco bị Diệp môn xã phá qua, thù này còn chưa báo đây.

“Tớ đối với lão già ấy không có hứng thú, ta là chọc tới con gái của hần, Diệp Phân”

Nghe vậy Quân Ngạo nhẹ chau mày.

A Thần nghĩ lại trong lòng còn phát sợ, hần đâu có biết Diệp Phân lúc nào cũng yên lặng như con thỏ nhỏ lại có lai lịch lớn như vậy. Mà gần đây hoa danh của hần ở bên ngoài cũng bởi vì say rượu cùng cô ta mà có tình một đêm. Kinh người chính là một tháng sau hần nhận được tin tức làm cho thất kinh. Diệp Phân đã có con của hần!

“Diệp Phân có con của tớ.” A Thần lời vừa ra khỏi miệng, không khí bốn phía lập tức ngưng kết. Quân Ngạo cùng A Thần ngồi ở trên ghế giống như người bị điểm huyệt, nhìn chằm chằm đối phương, dường như so ánh mắt của người nào mở to hơn.

Qua hồi lâu Quân Ngạo mở miệng nói: “Rất tốt! Chúc mừng cậu được làm rể hiền của Diệp Lăng Thiên.”

“Nói thật, tớ cũng không muốn kết hôn, nhưng mà nếu đứa con là của tớ, tớ sẽ chịu trách nhiệm với cô ta.” Chỉ có điều trước hết phải xác định đứa trẻ là của hần mới được a!

“Tôi nghe không ra có việc gì giúp được, chẳng lẽ muốn tôi thay cậu hướng Diệp Lăng Thiên cầu hôn?” Chỉ có cặp kia mới có thể đứng trước trận đại hỏa hỏa hoạn của xã hội đen.

“Trên nguyên tắc thì đúng là không sai.”

“Vậy thế trên thực tế.” Quân Ngạo vô cùng khôn khéo, như thế nào không nghe ra chuyện trong lời A Thần nói.

“Trên thực tế, Diệp Phân không biết cha của đứa trẻ gọi là A Thần”

Quân Ngạo nhú mày: “Không phải là con của cậu sao?”

“Phải, nhưng là tớ nói cùng Diệp Phân là tên một người khác.” A Thần chợt dạ nhìn sắc mặt Quân Ngạo ngày càng khó coi.

“Cậu sẽ không trùng hợp dùng cái tên mà trong lòng tôi đang suy nghĩ đi?”

Chỉ thấy A Thần cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tớ... Tớ dùng tên của cậu.” Quân Ngạo trầm mặc không nói. A Thần nhìn thấy khắp người Quân Ngạo tỏa ra hơi thở muốn giết người.

“Diệp Lăng Thiên sau khi nghe được để lại tin tức, cậu nhất định phải cưới con gái hần, nếu không sẽ không tuyệt đối từ bỏ ý đồ.” Quân Ngạo nhắm mắt lại, tựa đầu lui về sau dựa vào ghế, giọng nói bình tĩnh như một hồi gió xuân ấm áp: “A Thần, một ngày nào đó tôi sẽ tự tay giết cậu!”

Lời của hắn nghe vào trong tai A Thần cũng lạnh như khối băng mùa đông lạnh giá.

Bầu trời Đài Bắc.

Trong căn nhà lớn hào hoa lộng lẫy truyền đến tiếng của một người đàn ông gầm gừ, phẫn nộ.

“Tên tiểu tử thối không biết trời cao đất rộng này, đùa giỡn đàn bà còn đùa giỡn đến con gái của tao, không gọi người đi chém chết hắn tao không cần làm lão đại của Diệp môn xã.”

Về mặt tức giận của Diệp Lăng Thiên hiện đầy trên khuôn mặt mang dấu vết của năm tháng, cảm xúc giận dữ giống như sư tử bị giam đến cái đuôi. Lúc này trong phòng khách còn có con gái Diệp Lăng Thiên, Diệp Phân, phụ tá của hắn, thư kí Điền Mật.

“Phân Phân con đi Nhật Bản chơi làm sao chơi đến bị người làm lớn bụng? Hơn nữa đối phương còn là kẻ thù không đội trời chung của bố, như thế này bố phải làm sao để dẫn dắt anh em Diệp Môn xã xông xáo giang hồ đây, cái mặt này của bố ném đi được rồi!”

“Ba ba, thật xin lỗi.”

“Nói xin lỗi là có thể đổi lại sự trong sạch của con sao? Nói xin lỗi là có thể đem đứa con trong bụng con biến mất sao?” Diệp Lăng Thiên hướng về phía Diệp Phân yếu ớt mảnh khảnh rộng to, làm cho Diệp Phân tràn đầy lệ quang trong mắt.

“Diệp tiên sinh, chẳng lẽ ông không biết không thể gào to đối với phụ nữ có thai sao?”

“Bố... Mật Mật người làm sao còn gọi bố là Diệp tiên sinh, đều nhanh hai tháng con nên đổi cách xưng hô gọi bố là ba ba mới đúng!”

Điền Mật khuôn mặt thanh lệ thoát tục không mang theo một tia cảm tình, nói: “Bố của tôi chỉ có một, hắn chính là Điền Đại Hải, chẳng qua mười năm trước hắn bị người chém chết, thi thể cũng bị người ném ra biển rồi.”

Diệp Lăng Thiên nghe cô trả lời như vậy không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, đối với sự lạnh nhạt của cô đều không thể làm gì. Không ai biết Điền Mật là con gái của Diệp Lăng Thiên, tất cả mọi người đều cho là hắn chỉ có Diệp Phân là con gái duy nhất. Vốn là Diệp Lăng Thiên cũng cho rằng Điền Mật đã không còn trên đời này. Mười năm trước, hắn còn là một tên côn đồ, chỉ nói nghĩa khí giang hồ nhưng không chiếu cố thật tốt cho gia đình, ngay lúc đó hắn còn tưởng rằng như vậy mới gọi là xông pha giang hồ, lặn vào hắc đạo. Có một lần, hắn cùng anh em trong bang phái vì tranh giành địa bàn mà sau đó giết nhầm một tên cảnh sát, đại ca của hắn gọi hắn ra mặt chịu tội thay, hắn không cam lòng, thừa dịp ban đêm chạy trốn, bắt đầu kiếp sống chạy trốn cực khổ. Bị tình thế bắt buộc, hắn không thể làm gì khác là đem vợ con giao phó cho người anh em kết nghĩa Điền Đại Hải. Sau mọi chuyện qua đi, hắn cũng có chút địa vị ở trong tổ chức xã hội đen ở Đài Loan, hắn đã trở lại Hồng Kông tìm vợ con nhưng không có tin tức của họ, ngay cả huynh đệ kết nghĩa Điền Đại Hải cũng biến mất không bóng dáng. Trải qua mười năm tìm kiếm, hắn cũng đã buông hi vọng vợ con còn sống trên đời, tuyệt vọng cho rằng bọn họ ngay từ lúc đó đã bị độc thủ. Vậy mà có lẽ ông trời thương hại hắn, hai tháng trước Điền Mật đến công ty thương mại của hắn chấp nhận làm trợ lý thư kí. Mặc dù hắn xuất thân từ xã hội đen nhưng hắn cũng hiểu lặn lội bang phái không phải là kế hoạch lâu dài, cho nên hắn mở một công ty thương mại, còn kinh doanh có tiếng.

Có lẽ hắn tìm vợ con làm cảm động đến ông trời, mới cho hắn gặp được Điền Mật, sau một phen kiểm chứng, xác định cô chính là con gái hắn tìm kiếm nhiều năm Diệp Mật.

Vậy mà Điền mật cũng không chấp nhận người cha như hắn này, cũng không nguyện ý quay về cội nguồn. Mà hết thấy Diệp Lăng Thiên cũng có thể tha thứ.

Mười năm trước Điền Mật mới mười tuổi bị Diệp Lăng Thiên bỏ rơi, cô cùng mẹ chỉ có thể đi theo Điền Đại Hải, lúc ấy cũng chỉ là một tên côn đồ, trải qua kinh hãi khiếp sợ, không có chỗ cố định cuộc sống. Không chỉ thế, hai mẹ con cô còn phải tránh né cừu nhân của Diệp Lăng Thiên đuổi giết, còn phải lo lắng đề phòng sau khi Điền Đại Hải chết, còn phải trải qua thật lâu mới kết thúc. Lúc này mẹ Điền Mật bởi vì ung thư gan mà qua đời, bỏ lại Điền Mật cô đơn một mình, cuộc sống lưu lạc qua mấy tháng. Cũng may mẹ của Điền Đại Hải biết Điền Mật gặp phải bất hạnh, hết sức thông cảm thu nhận Điền Mật không nơi nương tựa. Một người là mẹ già mất đi con trai, một người là đứa trẻ mồ côi mất mẹ, dưới tình huống như thế, Điền

Mật có tình cảm rất sâu đậm đối với mẹ Điền Đại Hải. Từ đó về sau Điền Mật liền hết sức chán ghét hắc đạo, càng thêm không thể tha thứ cho người cha lúc trước chỉ biết nói đến nghĩa khí mà không lo cho gia đình. Nếu như không phải mẹ của Điền Đại Hải vì ung thư gan mà nằm viện, cần gấp một số tiền lớn như vậy, Điền Mật tuyệt không đáp ứng điều kiện lưu lại của Diệp Lăng Thiên. Ngay cả khi làm việc bên cạnh Diệp Lăng Thiên Điền Mật cũng không biểu hiện bất kỳ tình cảm cha con nào.

“Diệp tiên sinh, tôi nghĩ nếu đối phương chẳng qua là vui đùa một chút, không chịu trách nhiệm cũng là chuyện nằm trong dự đoán, không phải sao?”

“Nói như thế không sai, nhưng chẳng lẽ để cho em gái con chịu thiệt sao?”

“Chị, chị phải giúp em” Diệp Phân bộ dạng đáng thương khẩn cầu cô. Diệp Phân hiểu người chị gái cùng cha khác mẹ là người bình tĩnh dũng cảm, không giống cô nhất gan phiền phức, còn ngu xuẩn gây ra đại họa, khiến cho Diệp Lăng Thiên không vui. Từ nhỏ cô đã bị người ta nói là không giống con gái ruột của Diệp Lăng Thiên, bởi vì Diệp Lăng Thiên không phải người đàn ông nhất gan sợ phiền phức, có lẽ là nguyên nhân hấn bị thua thiệt, khiến tính cách của hấn dũng cảm tinh táo. Ngược lại Điền Mật có được tính cách cùng khí phách của hấn.

Điền Mật không có mở miệng, cô lẳng lặng nhìn Diệp Phân ôn nhu động lòng người. Nhìn Diệp Phân sợ đến mức giống như con chuột nhỏ sợ hãi, cô không nhận được lòng thương tiếc. Dù sao Diệp Phân cũng là em gái của cô, cô tương đối coi trọng loại tình cảm ruột thịt thân quý.

“Giúp? Muốn chị giúp em như thế nào a? Người ta cũng không cười. Chị xem vẫn là đem đứa con hoang này bỏ đi, chị cũng không muốn giúp nuôi con kẻ thù của mình!”

Nghe vậy Diệp Phân không nhận được nước mắt thương tâm rơi xuống rào rào.

“Khóc! Mày chỉ biết khóc. Sớm biết như thế, cần gì ban đầu bỏ phải tìm Nhiếp Quân Ngạo đàm phán, bởi vì từ đầu tới đuôi đều là chúng ta thua thiệt.” Tên bạo quân đó nhất định sẽ thừa dịp lừa gạt Diệp môn xã một khoản.

Điền Mật không nói gì nhìn hai người, lão chính là giận đến mặt phát đen, quyết tâm không muốn thay con gái đi đàm phán, vì sĩ diện không biết bao nhiêu giá trị, mà tên tiểu nhân gây họa đầy trời, không có lấy nửa biện pháp, chẳng qua là không ngừng khóc thút thít.

“Tao không biết! Ngay ngày mai mày đi phá thai cho tao”

Điền Mật có một luồng rất muốn tông cửa ra ngoài đường, bây giờ cô không muốn dính vào cuộc tranh cãi bên trong gia đình này.

“Chị, em không muốn phá thai, em muốn giữ đứa bé này.” Diệp Phân mặc dù nhất gan sợ phiền phức, nhưng là bản năng làm mẹ khiến cô lấy hết dũng khí hướng Điền Mật cầu cứu. Cô biết chỉ cần Điền Mật cầu xin, Diệp Lăng Thiên nhất định sẽ không làm khó cô, cũng nhất định để cho cô đem đứa trẻ trong bụng lưu lại.

“Nhưng mà Phân Phân, Diệp tiên sinh nói cũng không sai, nếu đối phương muốn chịu trách nhiệm, kia đứa nhỏ coi như giữ lại, tương lai mẹ hai người cũng sẽ không hạnh phúc.” Điền Mật suy xét nói.

“Nhìn một chút những lý do rõ ràng của chị gái con, con học nhiều một chút.” Diệp Lăng Thiên chung quy cho rằng hết thảy theo lời Điền Mật tất cả đều đúng. Nhưng mà Điền Mật cũng không vui đối với việc hấn cố tình lấy lòng, ngược lại còn cảm thấy nặng trĩu gánh nặng. Điền Mật ném cho Diệp Lăng Thiên một cái xem thường. Diệp tiên sinh muốn bức tử Phân Phân mới cao hứng sao?

“Đứa bé này dù sao cũng là cháu ngoại của ông, ông làm ông ngoại thật sự nhẫn tâm bóp chết sinh mệnh đứa trẻ sao?” Điền Mật lẳng lặng nhìn Diệp Lăng Thiên, trong giọng nói bình thản mang theo uy hiếp làm người ta không được tự nhiên.

Diệp Lăng Thiên sững sốt một chút mới ấp úng giải thích: “Bố... bố cũng không đành lòng như vậy, nhưng vừa nghĩ tới muốn bỏ đi đối mặt với tên tiểu tử Nhiếp Quân Ngạo cao ngạo đó, bố liền...” Mật không hạ xuống được. Điền Mật trong lòng giúp hấn bổ sung một câu.

“Cuộc đàm phán này ông không cần đi.” Điền Mật nhàn nhạt nói.

“Bố không đi. Vậy cứ người nào đi” Điền Mật nắm thật chặt tay Diệp Phân, khích lệ dũng khí của cô, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên. “Tôi đi”.

2. Chương 2

Trong hắc đạo cũng lưu truyền tin tức Đường chủ Tứ Long Đường Nhiếp Quân Ngạo làm lớn bụng Diệp Phân con gái của kẻ tử thù Diệp Lăng Thiên lão đại Diệp môn xã.

Càng khiến mọi người cảm thấy hứng thú đó là đội ngũ hai bên cuối cùng cũng hẹn ra ngoài đàm phán.

Tất cả mọi người cũng muốn nhìn một chút xem là đội bên nào có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Là Nhiếp Quân Ngạo cả người lẫn cẩu, hay Diệp Lăng Thiên tiền mất tật mang.

Thời gian hẹn ước vừa đến, ngoài cửa vài chiếc xe hơi màu đen dừng lại, một đám mặc tây trang màu đen, người đàn ông cao lớn ăn mặc nghiêm túc chỉnh tề bước xuống cửa xe, sau đó một người đàn ông thái độ cung kính mở cửa xe.

Đường chủ Tứ Long Đường Nhiếp Quân Ngạo xuống xe, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có sự lạnh nhạt trước sau như một cùng khí thế không giận mà uy, từng cái giờ tay nhắc chân trong lúc đó cũng tràn đầy tự tin.

Bờ vai của hắn rộng rãi, thân hình cao lớn rắn chắc, bước chân vững vàng mà nhanh nhẹn, làm người ta cảm nhận được trọn vẹn khí thế vương giả bẩm sinh khắp toàn thân cùng hơi thở quý tộc được bồi dưỡng trong quá trình trưởng thành.

Mặc dù hắn biểu hiện cực kì thoải mái, nhưng cũng có thể phát hiện trong ánh mắt của hắn năng lực quan sát sắc bén cùng tinh táo.

Cũng nhờ biểu hiện xuất sắc như vậy hắn mới có thể dẫn dắt lực lượng Tứ Long Đường ngày càng lớn mạnh.

“Đường chủ, người của Diệp môn xã đã ở bên trong chờ chúng ta.”

“Ừ”

Quân Ngạo gật đầu một cái, theo thủ hạ tiến vào một gian phòng cực kì kín đáo.

Lúc vừa tiến vào hắn không có thấy Diệp Lăng Thiên, ngược lại hắn thấy một người con gái thanh thoi đang phao lá trà tỏa mùi thơm bốn phía.

“Thật xin lỗi, tôi đi nhầm.”

“Nhiếp tiên sinh, ngài cũng không đi nhầm.”

Nghe vậy Quân Ngạo quay người lại nhìn cô.

“Đừng nói cho tôi là Diệp Lăng Thiên đổi tính?”

Điền Mật không nhịn được cười ra tiếng: “Nhiếp tiên sinh, không nghĩ tới ngài cũng có khiếu hài hước.”

Quân Ngạo không cười ra ngoài, chẳng qua ánh mắt thâm thúy lảng lảng chăm chú nhìn cô, ánh mắt hiện đầy tò mò.

Hắn ngưng mắt nhìn cô như một vị quân vương cao cao tại thượng nhìn thần dân của hắn.

“Cô là ai?”

Điền Mật nâng mắt đón nhận con ngươi đen lạnh lùng của hắn, sau đó lễ phép khom lưng: “Tôi là Điền Mật, là Diệp tiên sinh ủy thác tới đây bàn bạc một ít chuyện riêng.”

“Chuyện riêng sao?” Hắn nghiêng ngẫm rồi nói.

Điền Mật không thể phủ nhận được ở Quân Ngạo có loại áp lực không cho phép người ta lơ là.

Ngũ quan hoàn mỹ của hắn giống như pho tượng thần Hy Lạp, mái tóc đen nhánh càng có thể tôn lên nước da màu cổ đồng của hắn.

Mắt to mày rậm cùng với quai hàm kiên nghị của hắn biểu hiện trọn vẹn cá tính không dễ dàng thỏa hiệp, ánh mắt sắc bén như chim ưng càng làm người ta sinh lòng sợ hãi, hai đầu gối nhũn ra.

Lúc mà cô nhìn chăm chú vào hắn, Quân Ngạo cũng đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Tầm mắt Quân Ngạo dừng lại ở y phục trên người cô, cô mặc một bộ màu xám tro làm ình già đi chừng chục tuổi, giống như nhân viên công vụ công tác ở cơ quan nhà nước.

Kiểu tóc càng thêm cứng chặc, ngoại trừ da thịt trắng nõn bóng loáng, bề ngoài của cô căn bản không gây được chú ý của hắn.

Quân Ngạo trong đáy lòng thầm nghĩ, mỹ nhân bên cạnh hắn cũng không thiếu, nhưng tại sao đối với người phụ nữ ăn mặc ra vẻ người lớn này, hắn lại không có một tia không kiên nhẫn cùng chán ghét này.

Tại sao vậy chứ?

Chẳng lẽ vì trong mắt cô không có tia sợ hãi hay sao?

“Tôi luôn luôn không cùng phụ nữ đàm luận, nhưng mà cùng nhau làm một ít chuyện kinh nghiệm cũng không ít.” Quân Ngạo nhàn nhạt mở miệng, trong mắt tràn đầy khiêu khích cùng ý đùa giỡn.

Lời của hắn vừa nói xong, ngay sau đó dẫn đến người ở phía sau hắn một trận cười trộm, khiến có Điền Mật có cảm giác bị làm nhục.

Cô đè nén lửa giận đầy trời xuống dưới, cố gắng giữ thái độ tỉnh táo, “Nhiếp tiên sinh, ta hy vọng hai chúng ta nói chuyện không cần có người ngoài xen vào.”

Quân Ngạo cảm thấy tán thưởng mà suy nghĩ, chưa từng có một phụ nữ ra lệnh cho hắn phải làm như thế nào, chỉ có cô

Hắn nên cảm thấy tức giận, bởi vì bộ dáng của cô như vậy rõ ràng là trước mặt thủ hạ của hắn khiêu chiến uy quyền của hắn.

Nhưng hắn lại hết sức tán thưởng dũng khí của cô.

“Các người tới cửa coi chừng!”

“Dạ.”

Thủ hạ sau khi rời đi, Quân Ngạo giương mắt nhìn cô: “Có lời cứ nói đi.”

“Nhiếp tiên sinh, tôi là thành tâm thành ý, mong ngài có thể hiểu, chúng tôi cũng hy vọng chuyện này sớm có một kết thúc tốt đẹp, tôi cũng tốt trở về báo cáo kết quả, ngài cũng không cần lãng phí thời gian cùng phụ nữ nói chuyện.”

Quân Ngạo cảm giác được trong lời nói của cô mang theo hàm ý giễu cợt trào phúng.

Đôi mắt cô trong sáng có thần nhìn thẳng theo hắn, hoàn toàn không có cái đặc biệt như khi phụ nữ thấy hắn, có e lệ cùng ngại ngùng.

Vốn hắn có thể rời đi, nhưng là cô lại đem tới cho hắn hứng thú lớn lao cùng lòng hiếu kỳ.

Hắn muốn nhìn cô một chút xem rút cuộc có bản lĩnh cùng chỗ nào đặc biệt.

“Mời ngồi, chúng ta từ từ nói chuyện.” Điền Mật khách khí nói.

Quân Ngạo lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén giống như muốn đem cô chọc thủng.

Vậy mà chân của hắn lại tự có ý thức di chuyển, ngồi xuống trước mặt cô.

Bất quá lúc hắn ngồi xuống, phát hiện mình cũng có ý muốn cùng cô từ từ nói chuyện.

Diệp môn xã không có đàn ông sao? Muốn cô một người phụ nữ đến đây?”

Điền Mật cũng không trả lời ngay, cô chẳng qua mỉm cười rót cho hắn một chén trà, sau đó đưa đến trước mặt hắn.

Quân Ngạo chú ý tới cô có một đôi tay ngọc ngà thon dài trắng nõn đầy ưu nhã.

“Muốn tôi uống trà.”

“Uống trà có thể tu thân dưỡng tính, mỗi ngày uống một chút cũng có thể sống lâu trăm tuổi, hơn nữa lá trà tỏa ra hương thơm mê người, đến cổ họng có loại ngọt lành khiến người ta vui sướng.”

Quân Ngạo suy nghĩ, hắn từ trước đến nay chỉ uống cà phê cùng rượu, nhưng tới bây giờ chưa từng uống trà.

“Uống một chút xem.” Điền Mật nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, “Uống rất ngon.”

Lại một lần nữa, Quân Ngạo giống như bị trúng bùa, đưa tay bưng chén trà trước mắt lên khẽ nhấp một hớp, vào cổ họng phát hiện mùi vị cũng không tồi.

“Không tệ đi?”

Điền Mật nhìn thấu đáp án từ trên mặt hắn.

“Không nghĩ trà này uống cũng không giống như tôi nghĩ khó uống.”

“Đúng vậy a, đây là lá trà thượng hạng ở trên núi cao sao (sấy khô) thành, gần năm cân lá mới có thể sao một cân trà.”

“Là như vậy a.”

Cô gật đầu một cái nói: “Không sai, nhưng thời điểm chọn lá trà phải chú ý, bởi vì chất lượng lá trà ở chợ tốt xấu lẫn lộn.”

Hàng ngũ hai phe giữ ngoài cửa nghe lén mang về mặt khó hiểu.

Không phải cần phân định sao? Thế nào lại thành nói chuyện phiếm về pha trà?

Hàng ngũ Tứ Long Đường cùng với những cử chỉ khác thường của Quân Ngạo cảm thấy khó tin, trừ Nhị Đường chủ A Thần dám cùng hắn nói chuyện với nhau, chưa từng có người dám nói với hắn quá ba câu trở lên, nhất là một cô gái bé nhỏ yếu đuối.

Mặc dù trên người Điền Mật phát ra hơi thở giống Quân Ngạo, cũng có tự tin, hiểu rõ mình là người muốn làm cái gì, nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ là phụ nữ.

Thời gian tí tách trôi qua, bên trong phòng Quân Ngạo cùng Điền Mật cũng không biết bất giác đã rót vài bình trà.

Quân Ngạo ngẩng mặt lên nhìn Điền Mật xa lại rồi lại hết sức đặc biệt: “Trà uống nhiều như vậy, tôi còn chưa biết thân phận của cô?”

Khóe miệng Điền Mật chậm giương lên thành một đường vòng cung: “Tôi là trợ lý thư ký của Diệp tiên sinh.”

“Tại sao ông ta phái cô tới?”

“Bởi vì cuộc gặp mặt hôm nay của chúng ta thay vì nói là đàm phán, không bằng nói là một cuộc gặp gỡ riêng tư đi.”

“Tôi nghĩ cô đối với Diệp tiên sinh nhất định là hết sức quan trọng, cho nên ông ta mới có thể giao nhiệm vụ này cho cô.”

Điền Mật nhẹ nhàng ném một ngụm trà, cũng không trả lời ngay vấn đề của hắn.

Con mắt cô mở thật to, nhìn Quân Ngạo tuần mỹ một cái, thậm chí người đàn ông này quả nhiên không phải là tinh du đích đẳng (cái này mình cũng không rõ lắm, để mình hỏi lại sau), đã muốn dò xét cô rồi.

Nếu không phải vì Phân Phân hết lời cầu xin, cô cũng không muốn đợi ở chỗ này.

“Chúng ta nói thẳng ra, một câu nói rõ, Đường chủ Tứ Long Đường chủ yếu không muốn cưới Diệp Phân tiểu thư?”

Quân Ngạo mỉm cười lãnh đạm, rồi lại mang theo một chút đùa giỡn, “Nếu như nói không cưới thì thế nào?”

“Nam tử hán đại trượng phu, dám làm không dám chịu sao?” Cô cố ý dùng lời này để kích thích hắn.

Quân Ngạo nhún mày. Dĩ nhiên là không phải.

Nếu như hắn làm, hắn sẽ phụ trách tới cùng.

Chẳng qua tất cả đều là nợ phong lưu của A Thần, mình gây họa còn không dám nói tên, muốn hắn chịu tiếng xấu, món nợ này khó tính.

Nếu không phải A Thần nhờ hắn ra mặt,...

“Đứa nhỏ trong bụng Diệp tiểu thư ngài nên chịu trách nhiệm, dù sao đứa bé là vô tội, không có lý do vì vì sai lầm nhất thời của người lớn mà phải chịu bất hạnh.” Giọng nói Điền Mật tràn đầy nghiêm túc, trong con ngươi màu đen lóe ra tia khó chịu.

Vẻ tức giận của cô khiến cho Quân Ngạo kích động muốn ôm cô vào lòng thật chặt.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, trong tim hắn nhất thời xuất hiện loại cảm xúc khó hiểu.

Một loại cảm giác cùng sự riêng biệt mà hắn chưa bao giờ thấy trên người những phụ nữ khác.

“Vậy cô cho rằng nên chịu trách nhiệm với đứa bé này như thế nào?”

Quân Ngạo cũng học cô lẳng lặng uống hớp trà, để vị ngọt thanh thuần chậm rãi trượt xuống cổ họng.

Có người nói thưởng thức trà giống như thưởng thức cuộc sống, trước đắng sau ngọt, lời này quả thật không tệ. Hắn nghĩ thầm.

“Ý của Diệp tiên sinh là...”

“Tôi không muốn nghe cái gì Diệp tiên sinh hay Hoa tiểu thư, tôi muốn biết cô nói thế nào?”

“Tôi?” Điền Mật sững sốt một chút, sau đó rũ lông mi xuống, vẻ mặt giống như suy tư.

Quân Ngạo cũng lẳng lặng quan sát cô, phát hiện bộ dáng cô càng nhìn càng thuần mỹ.

Lông mi của cô dài mà dày đặc trên khuôn mặt trắng nõn, nhẵn bóng, tạo thành bóng ma mê người, cho người ta thấy một loại yếu đuối cùng bộ dáng thuần khiết làm cho người ta thương tiếc.

Một loại xúc động muốn ôm cô vào ngực.

Điền Mật nhìn hắn một cái, sau đó mới chậm rãi nói: “Tôi là được Diệp tiên sinh nhờ vả, chịu trách nhiệm hướng ngài truyền đạt ý tứ của ông ấy, không có phương tiện biểu đạt ý kiến cá nhân, hơn nữa tôi cũng không có lập trường cùng tư cách có thể...A! Nhiếp tiên sinh- ngài muốn làm gì?”

Điền Mật còn chưa kịp phản ứng, Quân Ngạo liền nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, cũng đem cô kéo lại trước người.

Trên người hắn trộn lẫn hương trà cùng mùi thuốc lá đàn ông hơi thở như lửa nóng phun trên mặt cô, khiến cô không tự chủ được cảm thấy mặt đỏ tim đập.

“Nhiếp tiên sinh?”

“Một người phụ nữ cùng người đàn ông xa lạ có tình một đêm, cô làm thế nào để chứng minh đứa bé trong bụng cô ấy nhất định là của tôi?”

Ngay cả A Thần cũng không dám khẳng định.

Điền Mật từ từ tràn ra một loại đau đớn bị cô cố sức quên đi.

Lại có một đứa trẻ bởi người lớn nhất thời ham vui phóng túng mà bị hại. Trong chớp nhoáng này cô mới hiểu được việc mình đứng ra đại diện đàm phán nguyên nhân không phải vì đứa trẻ chưa ra đời.

Bởi vì cô vĩnh viễn cũng không quên được buổi tối trời mưa mười năm trước, cô ở trên đường khóc thút thít không người nào giúp đỡ.

Mà tất cả chỉ vì cha ruột không chịu trách nhiệm, vì tư lợi mà bỏ rơi cô, mà không hề quan tâm tâm hồn nhỏ bé của cô chịu bao nhiêu tổn thương.

Quân Ngạo phát hiện đáy mắt cô một chút nước mắt đau đớn chợt lóe lên rồi biến mất.

Vì sao cô lại có vẻ mặt bi thương như vậy đây?

Khiến hắn càng thêm kinh ngạc chính là mình đối với cô gái lần đầu tiên gặp mặt để ý như thế.

“Không nghĩ tới ở trong hắc đạo oai phong một cỏi, Đường chủ Tứ Long Đường kêu mưa gọi gió cũng chỉ là người đàn ông dám làm không dám chịu, anh thật là nổi sĩ nhục của đàn ông khắp thiên hạ!” Điền Mật nghiêng răng nghiêng lợi nói, đè nén xúc động muốn hung hăng đánh hắn một cái.

Quân Ngạo đột nhiên tăng thêm lực đạo ở cổ tay cô, đem cô kéo lại gần, khiến cho tim cô muốn nhảy ra ngoài.

“Tôi có lẽ nên nói rõ cho cô biết một chuyện, không nên vọng tưởng khiêu chiến tính khí của tôi.”

“Tôi không có vọng tưởng, mà là khiêu chiến thật.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Quân Ngạo lẳng lẳng nhìn vẻ mặt quật cường cũng không chút sợ hãi nào trên mặt cô, đột nhiên một trận hương thơm đánh úp lại hướng hắn, là mùi của phái nữ, là hương trà cùng hương lài trộn lẫn nhau tạo thành mùi thơm mê người.

Cô thật sự là người phụ nữ rất hấp dẫn.

Mặc dù lần đầu tiên nhìn không phải là kinh điển, nhưng dũng khí của cô khiến người khác phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Khiến cho hắn rất muốn đem cô đẩy ngã trên giường, sau đó hôn thật sâu, bất kỳ người đàn ông nào đều khát vọng đòi hỏi hết thấy trên người cô, dò xét từng tấc da thịt nhẵn mịn trên người cô.

Hắn càng muốn tìm ra nguyên nhân mình hành động khác thường.

Giống như trên người cô có loại khí chất riêng hấp dẫn hắn mãnh liệt.

“Cô thật hướng tôi khiêu chiến sao?”

Trong tròng mắt đen nhánh của Quân Ngạo dấy lên hai ngọn lửa nóng rực, kéo cô đến gần hơn, cho đến khi hô hấp gần như quấn quít.

“Tôi kêu to, thủ hạ của tôi sẽ xông vào.”

“Cô có thể kêu to, thủ hạ của tôi cũng sẽ cùng xông tới.” Hắn nhàn nhạt mở miệng.

Trong phút chốc, Điền Mật có chút hối hận khi thốt ra khí thế anh hùng phô trương này, dù sao Quân Ngạo cũng là lão Đại xã hội đen giết người không chớp mắt này, cũng không phải là người dân lương thiện.

“Tôi đối với sự dũng cảm của em nên cảm thấy kính nể, hay nên cảm thấy đồng tình đối với sự vô lý của em đây?” Nói xong tay Quân Ngạo chậm rãi vuốt ve cổ của cô, giọng nói mang theo địch ý khiến người ta không rét mà run.

Điền Mật thân thể nhịn không được co rúm lại một cái, muốn tránh thoát khỏi kìm kẹp của hắn nhưng tổn công vô ích, cánh tay của hắn nhốt cô thật chặt, cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

“Thế nào, tôi nói ra lời đả thương lòng tự ái của ngài sao? Đừng quên, không phải là tôi có ý vũ nhục ngài, mà chính là ngài hành động càn quấy tự vũ nhục chính mình, lúc ở trên người cô gái vô tội phát tiết thú tính, nên nghĩ đến hậu quả tương lai có thể có. Nếu như ngài có khí phách, nên chịu trách nhiệm vì hành động của mình, cưới Diệp Phân làm vợ, cho đứa trẻ một mái nhà đầy đủ, không muốn làm một người vô trách nhiệm, một người đàn ông không có ích lợi gì, vậy sẽ khiến người khác cười Nhiep Quân Ngạo ngài là một kẻ lâm trận bỏ chạy, là kẻ đàn ông dám làm không dám chịu.” Vừa nói xong Điền Mật cảm giác được

tim đập thật nhanh, một nửa bởi vì quá mức tức giận, một nửa kia bởi vì thấy đáy mắt hần ngọn lửa cuồng liệt.

“Cô hiểu mình nói gì sao?”

Quân Ngạo đột nhiên dùng sức kháp cái cổ mảnh khảnh của cô, làm cô cảm thấy không cách nào thở được.

“Không...buông tôi ra” Cô thử giãy dụa nhưng không cách nào tránh được bàn tay cứng như thép của hần.

“Tôi không có khí phách? Cô thật sự dám nói ra?” Về mặt lạnh lùng của hần toát ra một tia sát khí, lực đạo kháp ở cổ cô cũng từ từ tăng lên, cơn thịnh nộ của hần tỏ rõ đã không chế lý tính.

Hần thật muốn bóp chết cô, Điền Mật trong lòng không tự chủ được suy nghĩ.

Mặc dù cô không cách nào thở được nhưng ngạo khí một thân không cho phép cô khuất phục.

Nhất là cô không cam lòng mình vì bạo lực mà khuất phục.

Vừa lúc đó, cô đột nhiên dùng sức mà cắn cánh tay phải của hần.

“Cô dám cắn tôi?”

Điền Mật dùng hết sức cắn hần, dòng máu đỏ tươi từ cánh tay phải chậm rãi chảy ra. Nói giỡn! Hần cũng có thể bóp chết cô, cắn hần một cái thì coi là cái gì?

Hai người khấn trương giằng co hết sức, ai cũng không muốn buông tay trước hoặc nhả ra.

Điền Mật thầm nghĩ nếu như cô thật sự bị hần bóp chết tươi, ít nhất cũng phải trước lúc tắt thở cắn một miếng thịt trên người hần xuống cô mới cam tâm.

Bộ dáng như vừa mới nhìn thấy Diêm Vương chính là bằng chứng nói hần là hung thủ giết người.

Nhưng mà Quân Ngạo vốn chỉ muốn dọa cô một chút, trừng phạt việc nói năng lỗ mãng của cô, không phải muốn bóp chết cô thật, mặc dù lúc đầu cô thật sự làm cho hần có loại kích động đấy.

Thế nhưng cô lại có phản ứng dữ dội như vậy, thật khiến hần không lường trước được.

“Nhả ra!” Quân Ngạo cúi kính ra lệnh.

Điền Mật chẳng những không thả ra, ngược lại còn dùng thêm sức.

Quân Ngạo theo cánh tay truyền tới đau nhức mà nhíu mày một cái, con người đen trường mắt nhìn thẳng ánh mắt khinh bỉ phần nộ của cô.

Người phụ nữ ghê tởm!

Hần muốn bóp cô chết tươi, cô hần là bị dọa đến phát khóc lên mới đúng.

Nhưng vì sao cô không có phản ứng sợ hãi hay gào khóc đây?

Nhìn đôi môi cô vốn là hồng nộn chậm rãi tái nhợt, trong lòng hần không tự chủ dâng lên đau lòng cùng thương tiếc.

Quân Ngạo buông tay ra, Điền Mật đồng thời nhả miệng, cả người đột nhiên ho khan không dứt.

Đầu gối cô mềm nhũn, cũng may hần ôm lấy cô mới không bị ngã trên mặt đất.

“Cô thật là sợ tôi, có đúng hay không?” Quân Ngạo vỗ nhẹ lưng cô.

“Sợ! Tôi sợ chết cho nên mới phải hù dọa cắn anh không thả.” Điền Mật chê cười nói, thầm nghĩ sao vừa thấy hần cô liền trở nên chanh chua như thế, một chút cũng không giống mình bình thường đây?

Người đàn ông ghê tởm này thiếu chút nữa bóp chết cô, cô nhất định phải tố cáo hần tội danh mưu sát không thành!

Vừa lúc đó tay Quân Ngạo đột nhiên kháp ở cằm cô, ép cô không thể không giương mắt nhìn hần.

“Anh muốn làm cái gì?”

Thời điểm hai người bốn mắt nhìn nhau, Điền Mật cảm giác được trong mắt hắn lóe ra một tia sáng quái dị, một loại ánh mắt giống như là kẻ cướp gặp được con mồi vừa ý.

“Em thật là một người phụ nữ đặc biệt!”

Cô cũng thành thật không khách khí tiếp nhận lời khen của hắn.

Chỉ thấy khóe môi Quân Ngạo chậm rãi gợn lên một nụ cười gợi cảm, khiến cho người ta không tự chủ được tim đập rộn lên.

“Tôi muốn em!”

Cặp mắt Điền Mật đột nhiên tròn to lên: “Anh muốn tôi?”

“Không sai”

“Anh là nói đùa sao?”

Nụ cười Quân Ngạo lập tức biến mất, ngưng mắt nhìn vẻ mặt cô chuyển sang hết sức nghiêm túc.

“Tôi Nhiếp Quân Ngạo chưa bao giờ nói đùa”

Tất cả phát sinh quá nhanh, Điền Mật cũng chưa hiểu chuyện là như thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau gáy bị hắn đánh một chưởng.

Tiếp theo chớp mắt, cô tựa như búp bê không có sinh mạng ngã vào trong ngực hắn.

Giờ phút này trong mắt Quân Ngạo lóe ra một tia sáng hưng phấn cùng chinh phục.

Hắn cuối cùng cũng tìm được một người phụ nữ xứng đôi cùng hắn.

Nhìn cô dưới ánh đèn càn lộ ra tóc đen óng ánh động lòng người, thân thể xinh đẹp mềm mại, khiến người ta không nhịn được muốn trằm mình vào trong đó, ngửi thật sâu mùi hương mê người, hắn không khỏi xao lãng tinh thần.

Điền Mật à Điền Mật, từ nay về sau, cả người cũng giống như tên, trở thành cô gái nhỏ ngọt ngào nhất của bạo quân.

3. Chương 3

Không biết trải qua bao lâu, Điền Mật lông mi thật dài chớp chớp mê người, cả người mới yếu ớt tỉnh dậy. Cùng lúc tỉnh lại, cô thấy trên cổ truyền đến một trận đau nhức.

“Thật là đau!” Điền Mật không nhịn được đau kêu lên thành tiếng, sau đó đưa tay vuốt cái cổ đau đớn.

Nhưng vào lúc này, dưới ánh đèn mờ có một bàn tay xoa bóp nhẹ nhàng sau gáy của cô, “như vậy khá hơn chưa?”

Đụng chạm bất ngờ cùng tiếng nói của đàn ông, khiến cho Điền Mật giống như bị dòng điện mười nghìn Vôn giật đến nảy lên.

“Người nào?”

Cô còn không kịp phản ứng, Quân Ngạo giống như một con dã thú đói khát nhào về phía cô.

“Anh nghĩ làm cái gì?” Điền Mật thất kinh kêu thành tiếng.

“Cục cưng bé nhỏ, em chẳng lẽ đã quên chúng ta ngày hôm qua có một cuộc đàm phán vô cùng hoàn mỹ sao, quên sự tồn tại của tôi sao?” Hắn lười biếng nói, trong giọng nói lại lộ ra uy hiếp không cho phép xem nhẹ.

Cô làm sao có thể quên được, một người cơ hồ muốn động thủ bóp chết cô hung thủ ở trước mặt, trừ khi cô mất đi trí nhớ, nếu không dù hắn hóa thành tro bụi cô cũng phải nhớ thật rõ. Điền Mật nghiêng răng nghiêng lợi mà suy nghĩ.

“Nhiếp Quân Ngạo, buông tôi ra!”

Điền Mật chú ý tới cô đang ở một nơi xa lạ, hơn nữa còn cùng Quân Ngạo nằm trên giường, tư thế có vẻ mập mờ, cô cảm giác được trái tim mau nhảy ra ngoài.

“Không thả!” Hấn cố chấp nói: “Tuyệt đối không thả! Em là con mồi của tôi, tôi nào có lý do buông tha em?”

“Con mồi! Nhiếp Quân Ngạo, xin anh làm rõ tình huống, cẩn thận mà nhìn cho rõ, tôi là người! Không phải là con mồi!” Cô cố trấn định nhìn hấn.

“Đối với tôi mà nói, em là dự người nhất, vật nhỏ xinh đẹp nhất, tôi muốn em!”

Quân Ngạo vươn tay, ngón tay chậm rãi lướt qua khuôn mặt tinh tế của cô, cảm nhận rõ ràng ngón tay truyền đến cô như cánh hoa hồng làm trời buộc xúc cảm non nớt.

Hấn cố ý đem thân thể cứng rắn chèn ép lên thân thể mềm mại của cô, tiếp xúc mập mờ như thế khiến cô bất giác thở dốc vì kinh ngạc.

“Anh điên rồi sao! Buông tôi ra!” Cô liều mạng giãy dụa, nhưng không di chuyển được chút nào.

“Cục cưng bé nhỏ, không cần kháng cự tôi!”

“Tôi cảnh cáo anh tốt nhất là thả tôi đi, nếu không Diệp tiên sinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô lạnh lùng cảnh cáo, ý đồ muốn bức lui hấn.

Nhưng mà Quân Ngạo chẳng những không né tránh, còn tệ hại hơn dùng hàm răng cắn nhẹ lên vành tai xinh xắn dễ thương của cô.

Điền Mật đè nén run rẩy mãnh liệt, khiến ình dừng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt hấn.

“Ánh mắt thật hung dữ, tin tưởng tôi có thể lấy được không ít niềm vui trên người em.”

“Hạ lưu!”

Hấn vươn tay nắm nhẹ cằm của cô: “Cục cưng bé nhỏ, tin tưởng tôi cần phải cho em hiểu một chuyện, chính là một khi tôi muốn lấy được một thứ đồ, liền nhất định phải lấy được, cho dù không thừa thủ đoạn nào!”

“Anh thật cho anh là người có thể muốn làm gì thì làm? Trong mắt anh có còn luật pháp tồn tại hay không? Có hiểu cái gì gọi là quyền tự do thân thể hay không?”

Điền Mật sau khi nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, quay đầu đi chỗ khác muốn trốn tránh ánh mắt cuồng vọng tà tứ của hấn.

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Ngạo hiện lên một nụ cười xấu xa.

“Em đã từng nghe người trong xã hội đen tuân thủ luật pháp chưa? Vật nhỏ ngây thơ khờ khạo.” Nói xong, hấn cứng chiều ấn hạ một cái hôn trên chóp mũi đáng yêu của cô.

Điền Mật lập tức cảm thấy trên mặt một trận lửa nóng, không chỉ bởi vì lời nói ngốc nghếch của cô mà còn vì nụ hôn của hấn.

Cho tới bây giờ chưa từng cùng người đàn ông nào dựa sát như vậy, cô rất khó không để ý tới hơi thở nam tính đặc biệt tinh khiết trên người hấn.

Cô cảm thấy không cách nào hít thở bình thường được, sâu trong cơ thể không kìm chế được dâng lên một cỗ cảm xúc khô nóng bất an.

“Diệp tiên sinh rất nhanh sẽ tới tìm tôi, tôi khuyên anh nên lý trí một chút.”

“Ông ta sẽ đến tìm em, chỉ có điều cũng phải chờ ông ta tìm được em rồi hãy nói.”

“Anh có ý gì?” Nghe vậy sắc mặt của cô một trận tái nhợt.

“Tôi đem em giấu ở một nơi không ai biết, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện ra nơi này.”

“Anh sẽ không thật sự muốn tôi đi, tôi thừa nhận lớn lên một chút cũng không đẹp, tuyệt đối không hơn so với những người phụ nữ bên cạnh anh.”

“Tôi biết em không đẹp.”

Điền Mật trong lúc bất chợt có loại xúc động muốn loạn đao chém chết hắn. Người đàn ông ghê tởm này, cho hắn ba phần màu sắc cũng không khách khí mở xướng nhuộm đi.

“Nếu như anh cũng cho là tôi không đẹp, vậy thì thả tôi, không cần làm loại chuyện nhàm chán này.” Cô lạnh lùng nói, gương mặt khó chịu vô cùng.

Quân Ngạo làm sao không nhận ra cô tức giận, dù sao cũng không có người phụ nữ nào bằng lòng nghe người khác nói mình không đẹp.

Nhìn cô tức giận đến đỏ cả mặt, hắn không kìm chế được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vênh lên cả buổi, hoàn toàn không để ý tới sự kinh ngạc cùng kháng nghị của cô.

Hắn nhắm mắt lại mặc ình tham lam hấp thu hết thủy ngọt ngào trong miệng cô, hai tay không chút kiêng kỵ thăm dò trên đường cong mê người của cô.

Điền Mật cắn chặt môi dưới, mới có thể đè nén được rên rỉ thiếu chút nữa thoát ra khỏi miệng.

“Anh rút cuộc như thế nào mới bằng lòng thả tôi?”

Hắn to gan đụng chạm làm cho cô cảm giác giống như lửa đốt, mà lại đầy ám hiệu.

Cô cảm giác mình giống như con cừu non mặc cho người làm thịt.

Dạy cho cô hiểu được muốn trốn khỏi sự khống chế của hắn cơ hồ là không có.

“Tôi giống như chưa từng có ý muốn thả em.” Đây là sự thật, ít nhất cho tới bây giờ cũng chưa có.

“Nhiếp Quân Ngạo, anh tưởng là tôi sẽ ngây thơ đến mức mặc anh muốn làm gì thì làm sao? Đừng quên dù cho anh có điều kiện cùng với sức hấp dẫn cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của tôi đối với anh, anh là kẻ đàn ông bạc tình, đàn ông dám làm không dám chịu!” Cô run rẩy hít một hơi, ánh mắt không dễ dàng thỏa hiệp cũng trừng lên nhìn thẳng hắn.

“Tôi không phải!” Hắn nói giọng khẳng định.

“Anh là thế!”

“Em biết tôi không phải thế!” Hắn lắc đầu một cái nói, ngữ điệu giống như đối mặt với một cô gái nhỏ ồn ào không ngừng.

Điền Mật cảm thấy tức giận: “Anh là thế! Nếu không tại sao không kết hôn với Diệp Phân?”

“Bởi vì anh căn bản không phải là cha của đứa bé.”

“Anh không cần dùng cách nói vô trách nhiệm này để vứt bỏ trách nhiệm của mình, anh cho rằng tôi có tin hay không? Diệp Phân cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, cùng người đàn ông nào lên giường có đứa nhỏ cô ấy cũng không biết sao?”

“Cục cưng bé nhỏ, vấn đề của em thật là nhiều, tôi thật muốn biết em cùng người đàn ông nào lên giường cũng đều thích đặt câu hỏi như vậy sao?”

“Không có!”

“Không có? Là không có thích đặt câu hỏi như vậy hay vẫn là không có đàn ông?” Khóe miệng của hắn chậm rãi giơ lên một nụ cười vui vẻ, trong mắt tràn ngập tò mò.

Gương mặt tuấn tú của hắn khiến Điền Mật không nhìn được mặt đỏ tim đập, không tự chủ bị hắn hấp dẫn thật sâu.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô nổi lên một mảnh ửng hồng.

Cô nâng cao hàm ngạo mạn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cô chưa từng gặp qua kẻ không biết giữ miệng như hắn vậy, đàn ông tự đại tự ỉnh là đúng.

“Hắn bây giờ thật quá đáng!”

“Tôi nói đúng rồi!”

Quân Ngạo cười đến dương dương tự đắc, thấy thế Điền Mật giận đến nhanh học máu.

“Chuyện không liên quan đến anh.”

Điền Mật vùng hai quả đấm không ngừng đánh vào lồng ngực của hắn, hắn ngay cả rên cũng không rên một tiếng, khiến cho cô cảm giác giống như đánh vào bức tường lạnh cứng, bàn tay nhỏ bé mơ hồ đau.

“Dĩ nhiên liên quan đến chuyện của tôi, cục cưng bé nhỏ!” Nói xong Quân Ngạo chậm rãi vươn tay vuốt ve da thịt của cô, phát hiện mình tựa hồ si mê cô thật mềm thật trơn, làm cho người ta cảm giác yêu thích không buông.

Điền Mật lần nữa bởi vì sự đụng chạm của hắn mà lộ ra bất an cùng khẩn trương, người đàn ông này hình như rất thích động tay động chân đối với cô, sờ tới sờ lui.

“Tôi hi vọng tôi sẽ là người đàn ông đầu tiên của em. Nghe nói người con gái cả đời cũng không quên được người đàn ông đầu tiên của mình, tôi hi vọng tôi có thể khắc sâu vào trong lòng em mãi mãi, ghi dấu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể em, dù em muốn quên cũng không quên được.”

“Anh nói là tình nhân, không tính là bạn đời.” Cô cố ý lạnh lùng nói, cũng cố gắng xem nhẹ hắn giống như muốn đem ánh mắt nóng bỏng hòa tan cả người.

“Cũng giống nhau, bởi vì tôi sẽ trở thành hai người.”

“Nhưng mà chỉ sợ tôi để cho anh thất vọng, bởi vì anh đã mất đi cơ hội trên quý này, lòng của tôi, đã có người.” Điền Mật nói.

Cô mặc dù cũng không phản đối hành vi tình dục trước hôn nhân, nhưng sâu trong nội tâm cô cũng hy vọng lần đầu tiên là cam tâm tình nguyện, sẽ không hối hận.

Cho nên đến bây giờ cô vẫn chưa tìm được đối tượng trong lòng phù hợp, đến khi gặp phải hắn...

Đợi một chút! Cô cũng không phải là muốn hắn đi?

Không được! Tuyệt đối không được!

Đàn ông trong thiên hạ đều có thể muốn, riêng người này tuyệt đối không chạm vào được.

“Em đã có bạn trai?” Hắn tại sao không nghĩ đến khả năng này.

“Không sai! Hơn nữa tôi còn rất yêu anh ấy.”

Giữa hai người người bởi vì lời của cô mà trầm mặc.

Cô ép buộc chính mình ngēnh đón ánh mắt của hắn không muốn lộ ra chột dạ, nhưng hắn là loại đàn ông khôn khéo như thế nào, rất nhanh nhìn rõ trong mắt cô chột dạ lóe lên rồi biến mất.

Điền Mật còn tưởng hắn trầm mặc đại biểu hắn có ý rút lui.

Bỗng nhiên, ngón tay Quân Ngạo ở viền cổ áo của cô chậm rãi vẽ nhẹ, cũng cố ý nói: “Tôi không phủ nhận tôi rất thất vọng, chỉ có điều không trở thành người đàn ông đầu tiên của em, nhưng tôi có thể trở thành người cuối cùng.”

“Cái gì? Không muốn!”

Cô còn chưa kịp phản kháng, hắn đã thô lỗ xé quần áo trên người cô, trong lúc cô không ngừng phản kháng vẫn bị hắn cởi ra chỉ còn lại áo lót.

“Không muốn!”

Quân Ngạo nhìn thân thể cô mỹ lệ cân xứng gần như trần trụi hiện ra trước mắt, da thịt trắng như tuyết tựa như vô cùng mịn màng, bộ ngực tròn trịa theo hô hấp mà nâng lên hạ xuống phập phồng, ánh mắt ngay sau đó chuyển tới vòng eo mảnh khảnh cùng vùng bụng bằng phẳng của cô, lại đến đùi ngọc hoàn mỹ gợi cảm.

Toàn thân cô tản ra ngọt ngào cùng ấm áp, phảng phất dẫn dụ người đến yêu cô, đắm chìm trong sự quyến rũ không thể kháng cự.

“Trời ạ! Em thật là đẹp!” Cơ thể con gái của cô tuyết trắng, uyển chuyển, phảng phất tản mát ra ấm áp cùng sáng bóng mờ mờ, làm hấn một hồi ý loạn tình mê.

“Anh đừng có quá đáng!” Điền Mật muốn ra sức giãy dụa phản kháng, nhưng là tổn công vô ích.

“Em thật là đẹp, lại thơm quá..” Quân Ngạo tham lam vuốt ve da thịt thủy nộn của cô, cũng tà tứ đưa lưỡi ra khẽ liếm cổ của cô.

Tay hấn ở dưới áo lót cô dò vào, một phen bao phủ ở một bên vú hoạt nộn, đồng thời sử dụng lực vừa phải xoa bóp.

“A... Không muốn... Dừng tay...” Cô vô lực phản kháng.

Hơi thở truyền đến từng trận mùi thơm mê người thuộc về thiếu nữ, càng làm hấn cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể cuồng loạn lên.

Không cách nào kháng cự, áo lót của cô cũng bị hấn cởi ra, dưới ánh đèn mờ nhạt, chỉ thấy trên nhũ phong tuyết trắng cao vút có quần vú phấn hồng, đầu vú màu hồng dưới ánh nhìn chăm chú nóng rực của hấn cũng nhạy cảm dựng đứng lên, hơi run rẩy.

“Thật là đẹp!” Hấn nín thở dùng hai tay nhẹ nhàng xoa bóp lấp đầy vú co dãn, hơn nữa còn dùng tay kẹp đầu vú dựng thẳng, không ngừng kéo nhẹ vuốt ve.

“Không muốn...” Hấn vuốt ve làm Điền Mật cảm giác giống bị điện giật mãnh liệt, làm cho cô không tự chủ được run rẩy.

Quân Ngạo mở miệng ra ngậm đầu vú dựng thẳng của cô, đầu lưỡi nóng rực tà tứ trêu chọc bú mút, còn dùng hàm răng cắn khẽ, lôi kéo.

Điền Mật cảm giác được cô mau ngắt đi bởi khoái cảm tê dại xa lạ.

“Thích tôi như vậy chạm em sao?”

Điền Mật rất muốn nói không thích, nhưng mở miệng cũng chỉ có tiếng kêu mềm mại, mắc cỡ truyền ra, cô e lệ nhắm hai mắt lại, cắn chặt môi dưới, ý đồ bảo vệ tia lý trí cuối cùng.

“Không muốn... xin anh dừng tay... A...” Cô thở dốc phát ra tiếng cầu khẩn.

Trong lòng Quân Ngạo có khao khát mãnh liệt. Hấn nhất định đoạt lấy cô, ở trên cơ thể ngọc ngà, mê ly dụ người của cô in lại dấu vết của hấn, để cho cô hoàn toàn trở thành người đàn bà của hấn.

Cục cưng bé nhỏ, em giống ong mật ngọt ngào giống nhau, đừng kháng cự tôi nữa, tôi sẽ thỏa mãn nhu cầu của em, mà em cũng thỏa mãn khát vọng của tôi.

Không, Điền Mật không giúp lắc đầu, ý đồ bỏ qua cảm giác lửa nóng rực rạch trong cơ thể.

Dục vọng lại giống như một tầng sóng mãnh liệt đánh úp về phía cô, cơ hồ đem cô bao phủ, cắn nuốt.

Cô tuyệt đối không thể để cho người đàn ông tà ác này đoạt lấy thân thể cô, nhưng mà vì sao hai tay của cô cứ vô lực yếu ớt thế này, không cách nào đẩy hấn ra.

Vào lúc mà cô hoảng hốt vô lực mà phản kháng, bàn tay Quân Ngạo đi đến giữa hai chân cô, muốn thăm dò vườn hoa thiếu nữ đã sớm ẩm ướt của cô.

“Không muốn! Dừng tay!”

Lúc mà cô muốn ngăn cản, hắn đã xé bỏ quần lót của cô, lộ ra nơi chưa người đụng chạm, dò xét nơi cấm địa, ngón tay của hắn vừa chạm vào thì tiểu hoa hạch của cô đã trướng nhiệt trở nên cứng rắn, khoái cảm nhanh như chớp ngay sau đó làm cô run rẩy, sau đó thoải mái ngửa về phía sau.

Cái miệng của hắn cũng không có nhân rồi, há mồm bú, liếm đùa giỡn đầu vú của cô.

Điền Mật đắm chìm trong khoái cảm cực độ, tất cả suy tư logic, năng lực ngôn ngữ tựa hồ cũng rời cô đi.

Ngón tay tà ác của hắn ở trong cánh hoa lay dấn nước mật trong suốt của cô bắt đầu qua lại dao động, sau đó nhanh chóng hướng màu hồng trong cơ thể đâm vào.

“Không muốn!” Cô cố gắng ngăn cản, nhưng ngón tay của hắn đã sớm chen vào vật nhỏ tràn đầy lửa nóng.

“Thật chặt...” Hắn cảm giác được ngón tay của mình sớm bị cô xiết chặt cùng lửa nóng hòa tan.

Mỗi lần từ trong rút ra cũng kèm theo dịch mật ướt át chảy ra, chẳng những dấn ướt ngón tay hắn, còn dọc theo mông trắng chảy xuống giường.

Điền Mật cảm thấy thân thể cô trở nên nóng quá.

Ham muốn tình dục trong cơ thể cô toàn bộ bị kỹ xảo vuốt ve cao siêu của hắn khơi mào, hai tay hắn mang đến cho cô cảm giác sung sướng và vui thích vô cùng.

Cô chưa bao giờ biết giữa nam nữ sẽ có cảm giác diệu kì như thế, càng kinh ngạc bản thân đối với sự bá đạo của hắn có khát vọng mãnh liệt.

Không phải là như vậy, cô nên phản kháng, nên hô to cứu mạng, mà không phải...

Hai tay cô vòng qua cổ hắn, kim lòng không đành khom người nghênh hợp, ngón tay của hắn ở giữa tốc độ của hắn rút ra đưa vào càng nhanh, cái miệng nhỏ hồng nộn phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn cùng khẩn cầu.

“Cực cứng bé nhỏ, em xem một chút em đối với tôi làm gì?” Quân Ngạo không ngừng hôn da thịt trắng như tuyết của cô, nghe từng tiếng kêu vừa mất hồn vừa đáng yêu của cô, càng khiến hắn cảm thấy hứng thú không thôi.

“Cho dù tôi làm cái gì...cũng kém xa việc anh làm với tôi...” Cô thở gấp không ngừng trả lời.

“Không sai! Kế tiếp tôi muốn dẫn em vào trong thiên đường, hưởng thụ tư vị dục tiên dục tử tuyệt vời.”

“Cái gì thiên đường...A” nói xong, chỉ thấy hắn dùng sức tách đùi ngọc của cô ra, cúi mặt xuống liếm cánh hoa ẩn giấu của cô, hấp thu dòng suối ngọt giữa mật huyết tiết ra, ngón tay xoa tiểu hoa hạch màu đỏ nhạt cầu cô, kích thích, trêu chọc nó. “Không...”

Điền Mật mãnh liệt thở hổn hển, hai tay dùng sức đẩy vai hắn, nhưng không di chuyển được thân hình cứng như thép của hắn.

Đầu lưỡi nồng nhiệt của Quân Ngạo khát khao hấp thu mật ngọt của cô, giống như dã thú vĩnh viễn không thỏa mãn.

Cô cố đè nén rên rỉ phóng đấng ngự ngung, cứ mỗi lần đầu lưỡi hắn thăm dò thật sâu trong mật huyết của cô, mút dòng suối ngọt cuộn cuộn không dứt, cô chỉ có thể dán vào người hắn, không ngọ nguậy được.

Hắn giống như là say mê liếm lộng khắp cánh hoa mềm mại của cô, làm cho cô lạc đường trong thế giới cảm quan cuồng loạn.

“Tôi thật... nóng... dừng tay...xin anh...” Điền Mật không ngừng cong người lên, run rẩy nghênh hướng môi của hắn, hướng hắn đòi hỏi tình yêu nhiều hơn.

Quân Ngạo ngẩng đầu lên, kéo cô lại gần, lại đem y phục của mình cởi xuống, lộ ra dương vật cường tráng của thân thể hoàn mỹ. (Xì, mình bị nốc ao bởi câu này đây)

Chưa từng gặp qua đàn ông lồ thể Điền Mật không khỏi bị cơ thể ngang tàng, to lớn hấp dẫn, cô cũng không biết thân thể đàn ông cũng dễ nhìn như vậy, hấp dẫn làm cho người khác phải nín thở.

Ánh mắt cô không tự chủ rơi vào vật tượng trưng nam tính sớm đã thũng trướng giữa hai chân hắn, càng cảm thấy khó thở, mặt tỏ tim dồn dập.

“Thích cái em thấy sao?” Giọng Quân Ngạo khàn khàn để lộ ra kích tình mãnh liệt, gọi sự chú ý của cô.

Điền Mật lấy tốc độ nhanh như chớp xoay người xuống giường, hướng cửa phòng chạy tới, tay còn chưa kịp đụng tới nắm cửa, liền bị hất từ phía sau ôm lấy.

“Không muốn!”

“Muốn chạy trốn?” Quân Ngạo dùng sức đem cô ôm vào trong ngực. “Đừng cho là tôi sẽ để cho em được như ý.”

Hắn đem cô mạnh mẽ đặt trên cánh cửa, ép cô dán vào tấm ván gỗ lạnh như băng, một tay bừa bãi vuốt ve vú của cô, còn tay kia trượt đến giữa hai chân cô, tà ác trêu chọc, xâm phạm vào chỗ mềm mại của cô.

“Buông tôi ra... A... Không muốn... Dừng tay...” Cô cắn môi dưới, nước mắt thoáng chốc trào ra viền mắt, thân bất do kỷ phát ra từng tiếng yêu kiều (thân bất do kỷ: không thể tự làm chủ được).

Nhưng vào lúc này, cô cảm giác được giữa hai chân có một vật cứng rắn lửa nóng gì đó.

“Anh muốn làm gì?” Cô thất kinh giãy dụa, cũng không còn kịp rồi.

Quân Ngạo dùng sức thẳng một cái, đem toàn bộ lửa nóng gắng gượng chôn vào trong cơ thể ấm áp của cô.

Giữa hai chân bị đau đớn, tê liệt làm cô đau kêu thành tiếng, nước mắt lớn chùng hạt đậu theo khóe mắt lăn xuống.

“Thật là đau... thật là đau...” Cổ họng cô phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, làm thế nào cũng không có cách thoát khỏi bàn tay hắn.

“Em là xử nữ?” Quân Ngạo vừa mừng vừa sợ nói, tay không khỏi trở nên ôn nhu rất nhiều.

Sự phát hiện này giống như vui mừng hạnh phúc nhất, hắn khát vọng đoạt lấy cô, càng muốn trở thành người đàn ông đầu tiên đưa cô vào thế giới tình dục

Hắn bắt động dùng trong cơ thể cô, để cô có đủ thời gian thích ứng với sự hiện hữu của hắn.

Vậy mà dục vọng mãnh liệt cũng khiến cho người ta khó có thể chịu được lâu, của cô thật chặt giống như ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, phẳng phát muốn đem hắn hòa tan.

“Cực cứng bé nhỏ, nhấn nạy một chút, rất nhanh sẽ không đau.” Hắn dụ dỗ, cũng bắt đầu nhẹ nhàng trên người cô luật động.

Điền Mật cảm giác được đau đớn hung hăng đâm thủng cô từ từ biến mất, thay vào đó là một loại khoái cảm tê dại làm cho người ta không nhận được bật ra tiếng thét chói tai.

Giai đoạn thống khổ đã qua, nghênh đón cô là sự kích thích khoái hoạt trước nay chưa từng có.

Vật to lớn, kiên đỉnh của Quân Ngạo không ngừng đánh thẳng vào cơ thể lần đầu nếm trải sự đời của cô, đưa cô đến hơi thở hổn hển, nức nở yêu kiều.

Tay của hắn đồng thời vuốt ve nhũ hoa của cô theo luật động dưới thân mà rung rung, còn dùng hàm răng ở bên tai cô khẽ cắn.

“A... Ừ... A” Điền Mật dán chặt lưng vào trước ngực hắn, hai người dán vào nhau thật chặt, cô có thể cảm nhận được mỗi lần hắn dùng lực mạnh mẽ chạy nước rút, khiến cô không nhận được tiếng thét chói tai.

“Cực cứng bé nhỏ, từ từ cảm thụ hết thấy, em sẽ hiểu được thân thể của em đã không giống nhau.” Mỗi Quân Ngạo thăm dò bả vai bóng loáng của cô, hai tay giữ hông của cô, hướng cô càng sát hắn.

Điền Mật xấu hổ khi nghe tiếng kêu phóng túng thỏa mãn của mình, thân thể càng vô tình nghênh hợp hắn cùng nhau đong đưa, phối hợp luật động của hắn, khát vọng của hắn.

Hai người kết hợp tạo thành khoái cảm đánh thẳng vào cô, hai chân cô run lên, cơ hồ không đứng được.

“Nhiếp Quân Ngạo...”

“Gọi anh Quân Ngạo...”

“Quân Ngạo... chân em... đứng không được...”

Cô còn chưa kịp lắng lại ngọn lửa ham muốn trong cơ thể, hần lần nữa mạnh mẽ xâm nhập ho huyết ướt đầm của cô.

“A... Quân Ngạo... em không được...” Cô hô hấp cuống loạn, da thịt trắng như tuyết cũng nổi lên sắc đỏ mê người, biểu hiện cô đã đến đỉnh.

Nhưng mà hần không nghĩ kết thúc quá nhanh.

Nhìn người phía trước dán vào người hần bởi vì dục vọng mà run lên, hần hận không thể điên cuồng đoạt lấy cô.

“Em thật là quá tuyệt vời, ngọt ngào làm cho người khác điên cuồng...” Hần thở hổn hển nói, mồ hôi đầy trên cơ thể hần, lại không thấy hần có ý dừng lại.

Điền Mật sớm đã không biết trải qua bao nhiêu lần mất hồn, hai tay chỉ có thể nắm chặt nắm cửa, mê loạn chịu đựng hần điên cuồng chạy nước rút.

“A... không cần... xin anh đấy...”

Tiếp tục như vậy nữa cô nhất định sẽ chết, chết ngất ở trong khoái cảm, trong thế giới giác quan vui sướng, chỉ có thể mặc cho vòng xoáy tình dục không ngừng hướng về phía cô.

Quân Ngạo cảm giác được một cổ thủy triều dâng trào khắp thân, hai tay càng dùng sức đem thân thể gầy yếu của cô ôm lấy.

Sau đó một tiếng gầm nhẹ giống như động vật, toàn thân hần giật giật một hồi, một luồng nhiệt nóng rực thật lớn toàn bộ bắn vào trong cơ thể cô.

“A...” Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Điền Mật bật ra tiếng rên rỉ yêu mị. Thật là nóng!

Thân thể cô cũng đồng thời đạt đến cực điểm.

Quân Ngạo hài lòng tựa vào bờ vai vô cùng mềm mại của cô, bàn tay khẽ vuốt đầu nhũ (có một số từ mình mạn phép dùng thay thế cho từ gốc, nghĩa của nó cũng giống nhau thôi nhưng khi đọc sẽ bớt tục hơn, mọi người thông cảm nhé.), cũng không ngừng hôn khuôn mặt cô bởi vì tình cảm mãnh liệt mà phiếm hồng.

“Tôi chỉ biết em là người mà tôi muốn, thân thể nhỏ bé của em có ngọn lửa nhiệt tình, có thể thỏa mãn khát vọng sâu nhất của bất kì người đàn ông nào.”

Cô chậm rãi mở ra cặp mắt cực kì mệt mỏi, lầm bầm nói: “Tôi không phải là công cụ tiết dục của anh, anh có thể ép buộc đoạt lấy tôi, nhưng cái anh đoạt lấy chẳng qua là thân thể của tôi, vĩnh viễn cũng không đoạt lấy được linh hồn của tôi!”

Quân Ngạo đưa ngón tay lên vào trong mái tóc dày của cô, khuôn mặt tuần tú dán sát vào cô, trông mắt màu đen mê luyện nhìn bộ dáng kiều diễm của cô.

Bất luận kẻ nào cũng có thể nhận ra hai người vừa mới trải qua kích tình như thế nào, mà cô thì như thế nào bị hần hoàn toàn yêu thương, đoạt lấy.

“Tôi sẽ lấy được tất cả, tin tưởng tôi, tôi nhất định có thể làm được.”

Sau một lúc lâu, Điền Mật muốn xoay người muốn hất vung cái vẻ mặt nhất định phải đạt được của hần, nhưng lí trí bảo phải đè nén xuống.

“Anh đừng cho là giam giữ tôi liên có thể đoạt được tất cả, cũng không phải là mọi thứ trên đời đều có thể giống ý anh!”

Nghe vậy, trên mặt Quân Ngạo chậm rãi lộ ra một chút cười.

“Có lẽ đi! Bất quá bây giờ là tôi chiếm thế thượng phong, mặc cho em muốn phản kháng như thế nào, tôi vẫn sẽ không thay đổi tâm ý.”

“Anh rút cuộc muốn giam lỏng tôi đến khi nào? Chờ anh chán ghét tôi sao?” Cô tức giận hỏi.

Đôi mắt đen của hắn thật sâu ngưng nhìn mắt cô, phảng phất muốn xem thấu tất cả các ý nghĩ của cô.

“Có lẽ một lúc nào đó tôi sẽ đồng ý để cho em tự do.”

“Lúc nào?”

“Khi nào em rút cuộc không thể rời xa tôi.” Nói xong, hắn đem người cô lật qua, ở trên cái miệng nhỏ nhắn của cô hạ xuống nụ hôn say mê bá đạo.

Sự cưỡng chiều đối với em có khuynh hướng nghiện.

Tựa như thuốc mê từng giọt rót vào máu của tôi.

4. Chương 4

Sáng sớm hôm sau, Quân Ngạo còn đang trong giấc mộng liền nghe thấy một hồi thanh âm tất tất tác tác.

Hắn mở to mắt ra phát hiện Điền Mật đang theo tay nắm cửa chiến đấu, thoạt nhìn dáng vẻ giống như muốn mưu đồ chạy trốn.

Cô còn muốn chạy trốn?!

Hắn lặng lẽ xuống giường, giống như con báo đen tùy thời muốn đánh về phía con mồi nhìn trúng.

Điền Mật cũng không ý thức được đã trở thành mục tiêu trong mắt hắn, chẳng qua là cố gắng cùng tay nắm cửa trước mắt đối kháng.

Tay nắm cửa cánh cửa này là khóa cứng, hay là rỉ sắt?

Nếu không sao mở không ra?

Cô đã rất cố gắng, vậy mà tay nắm cửa tựa hồ như muốn cố gắng cùng cô đối nghịch.

Cuối cùng, trời xanh không phụ người khổ tâm.

“Rắc” một tiếng, tay nắm cửa xoay đi chỗ khác, cô quả muốn cao hứng kêu to.

Không! Không được kêu to, vạn nhất đánh thức tên bạo quân đó, cô không thể trốn được!

Theo bản năng, ánh mắt Điền Mật lén lút liếc trên giường một cái. Không có ai, hoàn hảo...

Đợi chút!

Không có người?!

Ủa sao không có ai vậy nhỉ?

Mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hắn ngủ rất say, bây giờ...

Người đâu?

“Em đang tìm tôi sao?”

Cô cố gắng xem xét, tiếng Quân Ngạo thành linh ở phía sau cô vang lên.

Điền Mật theo bản năng trốn khỏi bàn tay hắn vươn hướng cô, sau đó dùng lực mở cửa rồi nhanh chóng đem cửa đóng lại, đem hắn ngăn ở phía sau cánh cửa.

“Mở cửa!”

“Không mở!” Cô liều mạng nắm chặt tay nắm cửa, không để cho hắn mở ra.

Quân Ngạo nhú mày nhìn chằm chằm cửa phòng, muốn xuyên qua tấm ván gỗ thật dày đem cô bóp chết.

“Mở cửa, cục cưng bé nhỏ!”

“Không được gọi tôi cục cưng bé nhỏ, khó nghe muốn chết!” Thật là quá buồn nôn!

“Em cho rằng chỉ một cánh cửa có thể ngăn cản tôi sao? Tôi khuyên em đừng làm khốn thú chi đầu (cái thành ngữ này tớ không hiểu lắm, nếu bạn nào biết giúp tớ với nhé), ngoan ngoãn đi vào, hôm nay còn rất dài.” Hắn còn muốn ôm cô ở trên giường triền miên cả ngày, cũng không muốn cách một tấm ván gỗ lạnh như băng hướng không khí nói chuyện.

“Tôi không phải là ngu ngốc, tôi sẽ không đem mình đưa vào miệng hổ, tôi muốn rời đi, bắt đầu từ hôm nay, anh là anh, tôi là tôi!”

“Hết thấy tối hôm qua em quên toàn bộ không còn một mống nào sao?”

Người đàn ông ghé tởm? Không cần phải lớn tiếng nói ra như vậy chứ? Điền Mật nhìn bốn phía một cái. Thật may, không có ai.

“Nhiep Quân Ngạo, lý trí một chút, rõ ràng một chút, chúng ta đều là người lớn, có quan hệ thì như thế nào? Tôi cũng không quan tâm, anh cũng không cần để ở trong lòng.”

“Em không muốn tôi phụ trách?”

Nghe vậy, Điền Mật ngây ngẩn cả người.

Tầm mắt của cô dừng ở trên cánh tay, thấy được dấu hôn tối hôm qua hắn lưu lại trên người cô, thân thể của cô vẫn không được mà run rẩy.

Không thể phủ nhận, sự vuốt ve cùng kỹ thuật hôn của hắn mang đến cho cô loại vui thích trước nay chưa từng có.

Bên trong khuỷu tay của hắn, cô kinh ngạc phát hiện vẫn không tìm được cảm giác an toàn.

Cô muốn bắt chập đầu nhập vào trong ngực hắn, khấn cầu hắn tiếp tục ôm cô, yêu cô, nếu như...

Trong đầu lý trí không ngừng ngăn cản cô suy nghĩ lung tung.

“Tôi muốn đi!” Điền Mật rất rõ ràng nói ra quyết định của mình. Cô không muốn hắn phụ trách.

Cho dù hết thấy toàn bộ nên do hắn gánh vác, dù sao cô là bị ép buộc, nhưng tiếp tục dây dưa, đối với cô chỉ có chỗ xấu, không có chỗ tốt.

“Em thật không hối hận?” Hắn dùng giọng điệu ôn nhu để hỏi.

Sẽ! Cô hối hận! Điền Mật cố đè xuống tiếng hô to bên môi.

Trời ạ! Cô không thể bị lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt, tuyệt đối không thể!

“Cục cưng bé nhỏ, tôi vừa thấy được em cũng biết là chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ, em không tránh được tôi...cho nên, buông tha sự phản kháng của em, tiếp nhận tình yêu của tôi.”

Điền Mật cảm giác được trái tim mau từ trong miệng cô nhảy ra, cô khó khăn nuốt nước miếng một cái. Làm sao người đàn ông này nhìn bề ngoài lạnh muốn chết, lại nói ra những lời mê người như thế, làm cho người ta không cách nào phản kháng.

Không được! Không nên bị hắn ảnh hưởng, không nên bị hắn mê hoặc, không cần, không cần...

Ánh mắt của cô liếc về phía cửa chính, cắn răng một cái, chạy bước lớn về hướng cửa.

Nhanh lên một chút chạy trốn đi!

Nghe được tiếng vang khi cô chạy, Quân Ngạo nguyên rửa một tiếng, sau đó dùng sức mở cửa phòng.

Ánh mắt hắn thẳng tắp mà nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, nhưng không có đuổi theo.

Giữa con người ngăm đen của hắn lóe ra một chút tia sáng cao thâm khó lường.

Cô không trốn khỏi!

Không lâu sau, cô sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh hắn.

Quân Ngạo đi trở về phòng, về mặt bình tĩnh hướng giường đi tới, lẳng lặng chờ cô trở lại.

Không bao lâu, chỉ thấy thân ảnh xinh đẹp của Điền Mật xuất hiện ở cửa phòng.

“Trở lại!” Khóe môi Quân Ngạo nhếch lên vui vẻ, nhìn khuôn mặt thanh tú lộ ra hơi thở giết người của cô, đôi môi đỏ mọng mân chặt, ẩn hàm tức giận.

Điền Mật hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái, quả muốn xông lên đem khuôn mặt tươi cười đắc ý của hắn gạt bay đi.

“Tiểu nhân!” Cô tức giận gất hất một câu.

Quân Ngạo cười càng vui vẻ hơn, tầm mắt rơi vào người đàn ông cao lớn đứng chữ khai sau lưng cô.

Đứng ở trước mặt huynh đệ Tứ Long Đường, Điền Mật nhỏ nhắn ôn nhu giống như đóa hoa nhỏ khả ái giữa đồng cỏ đại thụ cao lớn.

Mới vừa rồi Điền Mật đi ra cửa chính, lập tức thấy tự do trong tầm mắt, trước mặt cũng không biết từ khi nào toát ra một đám đàn ông mặc âu phục, đeo cà vạt, mang kính đen.

Mọi người nghiêm túc hung bạo, biểu hiện trọn vẹn bộ dáng huynh đệ xã hội đen.

Cho nên cô không thể làm gì khác hơn là sờ sờ cái mũi xoay người đi về.

“Nhiếp Quân Ngạo, tôi cho anh biết, điểm này cũng không buồn cười, anh không có quyền giam lỏng tôi, anh không có tư cách xâm phạm tự do thân thể của tôi!” Cô nắm chặt hai quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói xong chưa.” Quân Ngạo cứng chiều nhìn cô.

Tĩnh táo, tĩnh táo! Cô ép buộc mình không cần ấn đau huyết thái dương.

Cô có thể bình tĩnh hòa nhã đối mặt với tính cách bốc lửa của Diệp Lăng Thiên, trước mặt tên Nhiếp Quân Ngạo xấu xa tới tận xương tủy này không coi là cái gì.

“Nói xong rồi, mời em xoay người đối mặt với bọn họ.”

Cô không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng vẫn chậm rãi xoay người đối mặt với một đám đàn ông to con.

Thầm nghĩ hoàn hảo Nhiếp Quân Ngạo vóc người khỏe mạnh, rắn chắc, hoàn mỹ, giống như điêu khắc tỉ mỉ trong tay Thượng đế, mà không phải Mạnh nam cơ bắp quá mức phát triển.

Nếu không nhất định cô sẽ ôm không được.

Điền Mật hoảng sợ khi thấy cô đối với cơ thể hắn có cảm giác, thiếu chút nữa té xỉu mất.

Nhưng vào lúc này, một đôi cánh tay mảnh mẽ phía sau đem cô ôm thật chặt.

“Anh đừng như thế.” Mặt của cô một trận nóng rực.

Ánh mắt Quân Ngạo lạnh lùng nhìn thủ hạ trước mắt. “Các cậu nghe cho rõ, cô ấy là người phụ nữ của tôi, cũng là chị dâu của các cậu, sau này phải kính trọng cô ấy, giống như kính trọng tôi, hiểu không?”

“Hiểu!” Tất cả mọi người đều đáp trảm miệng một lời.

Điền Mật còn kinh ngạc quay đầu nhìn Quân Ngạo, lại nhìn người trước mắt.

“Anh nói là nhất định sao?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Gọi chị dâu!” Hắn ra lệnh uy nghiêm, “Lớn tiếng một chút!”

“Chị dâu!”

Kêu to vang dội giống như quân đội thao luyện làm àng nhĩ cô cơ hồ bị phá vỡ.

“Tôi không phải là...” Lời của Điền Mật còn chưa nói xong, Quân Ngạo liền đem vai cô ôm chặt hơn, ngăn lại tất cả kháng nghị của cô.

“Em nói rách miệng cũng vô dụng, bọn họ là nghe tôi.”

Quân Ngạo nói không sai, những người khác có lẽ sẽ không như vậy, nhưng ở trong xã hội đen, bất kì câu lệnh nào của Đại ca cũng giống như thánh chỉ, không cho phép bất luận kẻ nào phản kháng.

Mà câu nói mới vừa rồi của hắn không thể nghi ngờ là giao phó, tuyên thệ thân phận của cô.

Cô là người phụ nữ của bạo quân!

Cô là người phụ nữ của Đại ca xã hội đen!

Cô là người phụ nữ của Đường chủ Tứ Long Đường!

“Không có chuyện gì, các cậu lui ra đi!”

“Vâng!”

Đợi ọi người ra khỏi phòng, còn có người vì bọn họ quan tâm đóng cửa phòng lại.

Đến khi bên trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Quân Ngạo nắm lấy hai bả vai của cô xoay người lại, lúc cô còn không kịp mở miệng, cúi đầu hung hăng hôn cô.

“Không...” Điền Mật cố hết sức muốn tránh thoát, đáy lòng liệu chết điên cuồng muốn hắn dừng lại, cũng nói cho hắn biết đây là một sai lầm, cô cự tuyệt làm đồ chơi mặc cho hắn định đoạt.

Nhưng nụ hôn lửa nóng tràn đầy xâm lược của hắn lại làm cô không cách nào mở miệng.

Quân Ngạo phảng phất cố ý dùng nụ hôn này nói rõ cho cô biết, tất cả kháng nghị cùng cự tuyệt hắn đều không chấp nhận.

Hắn muốn lấy được cái gì đó liền nhất định phải lấy được.

Huống chi là cô dễ dàng dấy lên ngọn lửa dục vọng nóng bỏng trong cơ thể hắn như thế.

Hắn hiểu cô sẽ không dễ dàng khuất phục như thế, bởi vì cô kiêu ngạo như thế, dũng cảm cùng không phục.

Vậy mà đây hết thảy lại không ngăn cản được quyết tâm của hắn.

“Cục cưng bé nhỏ, em đã là của tôi, môi của tôi đã hôn qua em, hai tay của tôi đã vuốt ve em, hai mắt tôi đều có bóng dáng em, tôi sẽ không để cho em cách xa tôi, buông tâm ra, cảm thụ tôi.” Bàn tay to của hắn vuốt ve ôn nhu cổ và lưng xinh đẹp của cô, khẽ nói lời nhỏ nhẹ, ở bên tai cô nhẹ nói, dẫn dắt tình cảm đè nén trong cơ thể cô.

Nụ hôn của hắn phảng phất đưa cô tới bề dục nhu tình cùng khát vọng.

Ôm lấy cô, hắn sải bước về phía giường, đem cô đặt trên giường.

“Quân Ngạo?”

Cơ thể cường tráng nóng bỏng của Quân Ngạo đè lên thân thể mềm mại của cô, khuôn mặt tuần mỹ sát vào cô, kích thích nơi đáy mắt cùng trên mặt gần như không che dấu làm hắn thoát nhìn càng hấp dẫn.

“Cục cưng bé nhỏ, em có biết tôi chưa từng đối với một người phụ nữ nào có cảm giác này, chỉ có em.” Nụ hôn của hắn không ngừng rơi vào trên cổ tuyết trắng cùng trước ngực, còn dùng hàm răng khẽ cắn da thịt bóng loáng tể nộn của cô.

“Có cảm giác không?”

“Muốn luôn yêu em, yêu đến khi tôi ngừng hơi thở.”

Giờ phút này, Điền Mật cảm giác được nguy trang phòng bị trong lòng sắp sụp đổ, làm cô sợ hết hồn.

Cô chợt biết vì sao phụ nữ rất dễ bị đàn ông lừa.

Bởi vì lòng dạ phụ nữ yếu đuối không có thuốc chữa cho lãng mạn quấy phá.

“Đừng cho là tôi sẽ ngu xuẩn tin tưởng anh, anh đừng quên Diệp Phân.”

Nghĩ tới trong ngực hần cũng từng dựa sát một người phụ nữ khác, trong ngực cô vì sao có cảm giác mơ hồ đau đớn đây.

“Hãy nghe anh nói, anh không phải là người đàn ông của cô ấy, càng không phải là cha của đứa nhỏ trong bụng cô ấy, người cùng cô ấy tình một đêm là A Thần, hần là huynh đệ của anh, cũng là Nhị Đường chủ của Tứ Long Đường..”

“Em không hiểu.” Cô cau mày không hiểu.

“A Thần mạo danh của anh, bởi vì hần cho là như vậy mà có thể trốn tránh một chút phiền toái, cũng có thể vì biệt hiệu cùng thân phận của anh thỏa mãn một chút xiu tâm hư vinh của hần.”

“Ý của anh là...”

Hai tay của hần bưng lấy khuôn mặt cô. “Nên đối với cô ấy chịu trách nhiệm không phải là anh, mà là A Thần.”

Tại sao? Tại sao sau khi cô nghe hần nói một phen, ngược lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm đây?

Giống như người chết chìm nhìn thấy một tia hy vọng cứu sống.

Tại sao?

Lòng của cô rối loạn, tại sao?

Hần đã từng có người phụ nữ khác hay không cũng không liên quan đến chuyện của cô, cô cũng nhanh một chút tránh né hần, không muốn cùng với người đàn ông có tính xâm lược, giữ lấy dục như vậy có bất kì dây dưa mới đúng.

“Nhưng Diệp tiên sinh không biết, Diệp Phân cũng không biết, không có ai biết...”

“Em biết là đủ rồi!”

“Em?!”

“Không sai! Chỉ cần em hiểu anh là đủ rồi.”

Điền Mật nhìn vào mắt hần cảm thấy hơi sợ hãi, khi con người ngăm đen của hần nhìn đến làm cô không tự chủ được mềm hóa thành khăn cùng ôn nhu.

Cô cảm giác mình giống như một vật nhỏ bị ruồng bỏ không người giúp đỡ, bị hần cố ý vẩy ra lưới tình cuốn lấy.

Càng giãy dụa, càng không thoát được.

Quân Ngạo nhìn trong mắt cô mâu thuẫn bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, trong lòng cảm thấy không thôi.

Hần đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, dùng ngữ khí ôn nhu cùng khẳng định nhất nói: “Không nên ép mình cự tuyệt, kháng cự, em nên hiểu trên đời này chỉ có tôi có thể có được em.”

Điền Mật nhất thời quên mở miệng, quên suy tư, quên tất cả.

Cô chỉ có thể nhắm hai mắt lại, chịu đựng nộ hỏa cuồng nhiệt lẫn mê loạn của hần, trong lòng không hề cảm thấy khủng hoảng cùng bất an như trước, ngược lại cảm thấy một cỗ ôn nhu cùng yêu thương luyện tiếu tràn đầy trong trái tim cô.

Bất tri bất giác, linh hồn cô bị nộ hỏa của hần in dấu lên không cách nào mở nhát.

“Điền Mật, cục cưng bé nhỏ của tôi, nói cho tôi biết em muốn tôi, em sẽ không cự tuyệt tôi nữa.” Quân Ngạo hướng cô thì thầm cầu khẩn, hai tay vội vàng lại không mất sự ôn nhu đem quần áo trên người cô rút đi.

“Anh không hiểu, có lẽ bây giờ anh đối với tôi chỉ là hấp dẫn xác thịt, một khi phát hiện thế giới nội tâm của tôi, sẽ bị phần xấu xí kia hù dọa đến.” Trong giọng nói của cô hơi ghen ngào.

Hắn không hiểu quá khứ của cô, không rõ cô từng bị cha ruột vô tình vứt bỏ, từng cùng mẹ cô có bữa ăn không có một hạt cơm, nhìn hết nhân gian cuộc sống lang thang âm lạnh (câu này không hiểu lắm), cô ngoại trừ còn dư lại một chút tự tôn bất phục cùng cốt khí ở bên ngoài, không còn bất cứ cái gì.

Cô sợ yêu người, cũng sợ sau khi yêu lại bị vứt bỏ, đến lúc đó thì cô như thế nào sống tiếp?

Không, cô sẽ không tiếp nhận hắn.

Điền Mật lặng lẽ liếc hắn một cái, thoáng ình trầm mê trong sự hút hồn của hắn, trong nụ hôn làm cho người ta tâm thần nhộn nhạo, để cho hai tay hắn an ủi trái tim khát cầu được yêu của cô.

Nhưng cô vẫn sẽ không tiếp nhận hắn.

Cũng không phải là cô cố ý đùa bỡn tình cảm của hắn, chỉ vì cô không thể vả lại vô phúc hưởng thụ.

“Quân Ngạo, có một ngày anh sẽ hận em, oán em.”

“Không! Anh sẽ không, chỉ cần em chịu yêu anh, anh vĩnh viễn cũng sẽ không có một ngày hận em.”

Nghe vậy, Điền Mật kìm lòng không đậu ôm lấy hắn, đem đôi môi đỏ mọng nóng bỏng phủ trên môi hắn, hướng hắn đòi hỏi dục vọng đã bị khơi mào.

“Anh thật ngu ngốc.” Cô lẩm bẩm nói, trong giọng nói toát ra sự buồn phiền không muốn người khác biết đến.

Quân Ngạo không còn kịp hỏi cô vì sao phải rầu rĩ như thế, môi của cô liền lần nữa hôn lên hắn.

Cô lần này hôn vừa vội lại nhiệt tình, làm cho tình dục trong cơ thể hai người nhanh chóng tăng nhiệt độ.

“Quân Ngạo, ôm em.”

Trong phòng lớn như thế, trên giường thân thể nam nữ trần truồng cuồng liệt dây dưa chung một chỗ, một lần lại một lần, kết hợp thật sâu cùng một chỗ.

Lần này Quân Ngạo không hề đè nén khát vọng của hắn nữa, mạnh mẽ vừa nhanh chóng đoạt lấy cô, cho đến khi cô ở dưới hắn phát run, run rẩy, điên cuồng la...

Hai người cùng lúc đạt tới thiên đường cực khoái, thở dốc thỏa mãn rên rỉ lẫn nhau, thân thể quắn quít chung một chỗ.

Kích tình qua đi, hắn xụi lơ vô lực trên thân thể mềm mại đỏ mọng đầm đìa của cô, mà cô cũng ôm hắn thở hổn hển.

Hai mắt nhắm lại, cô lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ đầy sức sống của hắn.

Bình bịch, bình bịch.

Từng tiếng giống như sức mạnh làm cho người ta cảm thấy an toàn ấm áp.

Hắn đã rất rõ ràng mà nói ra tâm ý của hắn, chỉ cần cô mở lòng, nhịp tim mạnh mẽ hữu lực cùng khuỷu tay ấm áp chính thuộc về cô.

Chỉ cần cô nguyện ý đón nhận, tìm kiếm.

Nhưng mà.

Vì sao cô không có chút dũng khí nào đây?

5. Chương 5

“Anh đoạt đàn bà của Diệp Lăng Thiên?” Vừa vào cửa A Thần liền hỏi Quân Ngạo.

Quân Ngạo vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn mang theo một loại thỏa mãn trước nay chưa từng có, thành thối ăn bữa sáng phong phú.

“Cô ấy không phải là đàn bà của Diệp Lăng Thiên, chẳng qua là trợ lý thư kí.”

Điều này hẳn đã từ trên người cô chứng thực qua, cũng đã hưởng thụ qua tư vị ngọt ngào của cô.

Cô là người phụ nữ của hắn!

Ngồi bên cạnh hắn, A Thần vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn. “Đại ca, anh chẳng lẽ đã đối với cô ấy...”

“Không sai.” Hắn khoái trá trả lời, cũng đưa tay cầm cốc nhấp một hớp cà phê.

“Đại ca, bắt cóc nhưng là chuyện phạm pháp, hơn nữa anh muốn đàn bà căn bản không cần giành, đàn bà muốn lên giường với anh có rất nhiều a!” A Thần tuyệt không hiểu nói. Đại ca bên cạnh luôn luôn không thiếu mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ cư nhiên cũng làm ra loại chuyện giành đàn bà không có văn hóa này?

“Cậu nói không sai, nhưng cô ấy không giống.”

“Có cái gì không giống? Cô ta rất đẹp hay là rất hung? Hoặc là cô ta căn bản không nguyện ý...Anh chẳng lẽ bởi vì cô ta không muốn mà bắt cóc cô ta đi?”

A Thần không thể tin được nhìn Quân Ngạo đang cười. Cái dạng biểu tình này của đại ca giống như ném món thịt sừ tử ngon, điều này cho thấy người phụ nữ kia đã bị thẩm lạt thủ tội hoa rồi.

“Em không hiểu...”

Liếc hắn một cái, Quân Ngạo lạnh lùng nói: “Có cái gì mà không hiểu, cô ấy đã là người phụ nữ của tôi.”

A Thần thật là Trương Nhị Kim Cang (đây chắc là nhân vật trong truyện xưa của TQ, tớ không biết, bạn nào biết giúp tớ nhé) không lần được đầu mối. Hắn là nghe được nhầm hay tinh thần phân liệt sao?

Nếu không hắn như thế nào nghe được đại ca luôn lấy tỉnh táo, tự chủ tự hào nói ra những lời đủ tham muốn giữ dục đây?

Đại ca mặc dù thân là đường chủ đứng đầu Tứ Long Đường, mọi người đều đặt cho hắn tước hiệu bạo quân, nhưng mọi người biết hắn đều hiểu hắn lãnh huyết tàn khốc, biểu hiện chuyên chế chỉ giới hạn trong mở rộng quyền lực.

Đại ca luôn luôn không đem đàn bà đặt ở đáy mắt.

Hắn thậm chí có đạo cho rằng đại ca có phải trong lòng hoặc sinh lí có vấn đề, không thương đàn bà cũng không thể yêu đàn bà.

“Anh muốn cô ta, nhưng cũng phải xem anh lưu được cô ta không?” A Thần nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Quân Ngạo nụ cười từ từ biến mất, con ngươi đen không chút nào vui vẻ. “Việc này nói như thế nào?”

“Đại ca, anh có biết hay không anh buộc Diệp tiểu thư đi, chẳng những rõ ràng không đem Diệp môn xã coi vào đâu, cũng chọc giận Diệp Lăng Thiên, hắn đã buông lời muốn anh thả Diệp tiểu thư, nếu không bắt luận bỏ ra bất kì giá cao nào đều phải chiến đấu tới cùng với anh, cái bộ dạng hung ác kia, đáng về phần tội giống như bị người đoạt đi thứ trân quý nhất, bảo bối đau lòng nhất, anh rõ ràng khẳng định cô ta không phải đàn bà của Diệp Lăng Thiên?”

Quân Ngạo không có mở miệng, chẳng qua sắc mặt càng thêm thâm trầm khó coi.

Cô là như vậy sao?

Thật ra thì hắn cũng không loại bỏ khả năng này.

Có lẽ Diệp Lăng Thiên là bởi vì chưa kịp thưởng thức đến thân thể ngọt ngào của cô đã bị hắn đoạt lấy mà cảm thấy không cam lòng, hơn nữa bởi vì sĩ diện không nhận được mà muốn cùng hắn đòi cô lại.

Tuổi của Diệp Lăng Thiên đủ để làm cha của cô, lại vẫn vọng tưởng nhúng chàm cô, quả thật là quá đáng!

Không! Cô ở trong ngực hắn nức nở uyển chuyển, đáng về quyền rũ chọc người chắc chắn sẽ không lừa dối, hắn bất kể cô là thân phận gì, hắn chỉ xác định một chuyện, hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, hắn muốn định cô.

Bất luận kẻ nào cũng không thể từ bên cạnh hấn cướp đi cô!

“Đại ca, anh ngàn vạn lần đừng có giống em dần như vậy, nhất thời uống rượu say trúng bầy của đàn bà, chẳng những thất thân còn bị người khác vu hãm là cha ruột của đứa trẻ, sống sờ sờ mà bị đàn bà đùa bỡn. (Đọc cái đoạn này mà Heo cảm thấy buồn cười quá, anh ấy sướng rồi bảo người khác vu hãm mình, nghe như kiểu trẻ con bức xúc ấy haha). Nghĩ điều này A Thần liền nôn chết.

Cậu không phải là đàn ông hả? Dùng tên của tôi lừa gạt đối phương vốn là không đúng, là đàn ông thế nào không dám dùng tên thật của mình?” Quân Ngạo lúc này nhớ tới chuyện A Thần mạo danh hấn.

“Này...”

“Nếu không phải vì tôi và cậu từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình như anh em, bác gái lại đối xử với tôi như con trai ruột, nếu không chỉ việc cậu mạo danh tôi lừa gạt người ngoài, làm hại phá hư danh tiếng của tôi, tôi có thể đem cậu trục xuất khỏi Tứ Long Đường, căn bản không cần chú ý tới cái gì tình nghĩa huynh đệ.”

“Đại ca, em lúc ấy bị đùa giỡn, nhất thời tức giận, hơn nữa Diệp Phân dựa vào Diệp Lăng Thiên, ý vào cô ta là con gái của lão Đại Diệp môn xã đối với em lớn tiếng, cho nên em mới không cam lòng yếu thế, mang tên của anh ra, thật xin lỗi.”

Quân Ngạo lẳng lẳng trừng mắt nhìn vẻ mặt hối lỗi của A Thần, tên vẻ mặt sâu xa khó hiểu, làm A Thần không đoán ra hấn đang suy nghĩ cái gì.

Chạm đến ánh mắt lộ ra lạnh lẽo của hấn, A Thần cảm thấy hết sức bất an.

“A Thần, tôi muốn cậu cưới Diệp Phân.”

“Cái gì? Muốn em cưới cô ta? Em không muốn!” Muốn kết hôn cô ta, hấn tình nguyện trước giết, cũng không cần sau này bị người ta cười nhạo hấn là bị đàn bà thiết kế mà kết hôn, làm không tốt tương lai người đàn bà kia còn có thể làm cho hấn bị cấm sừng đây.

“Nếu chứng minh đứa nhỏ là của cậu, cậu liền không thể không cưới cô ta.” Quân gao kiên quyết nói.

“Nhưng chứng minh như thế nào?”

“Đứa trẻ sau khi sinh, so sánh DNA.” Hấn nhàn nhạt nói.

“DNA! Vậy ít nhất còn phải bảy, tám tháng nữa đi?”

“Cho nên cậu còn có bảy, tám tháng độc thân tự do tự tại có thể qua, bởi nếu đứa trẻ xét nghiệm là của cậu, cậu nhất định phải phụ trách cưới cô ta.”

“Nếu như em kiên trì không cưới đây?” A Thần tức giận nói, vẻ mặt giống như đứa bé trai chưa trưởng thành.

Trên thực tế, tính cách của A Thần cũng giống như đứa bé trai, nặng về hưởng lạc, lại luôn trốn tránh, sợ phải chịu trách nhiệm và nghĩa vụ sau này.

Huynh đệ của mình là tính tình như thế nào, Quân Ngạo cực kì hiểu rõ.

“Nếu như không lập gia đình, có thể, lập tức rút khỏi Tứ Long Đường, rút khỏi giang hồ!”

“Cái gì? Không được rồi! Đại ca.”

A Thần còn muốn kháng nghị, lại thấy Quân Ngạo sớm không nói hai lời quay người đi.

Nguy rồi! Lần này hấn thảm!

Xem ra đại ca lần này là nghiêm túc, nếu như hấn không đồng ý cưới Diệp Phân, sẽ phải rút khỏi Tứ Long Đường, hấn mới không cần, nhưng...

Hấn cũng không có kế khả thi, chẳng lẽ thật muốn hấn cưới Diệp Phân?

Điền Mật cũng không hiểu Quân Ngạo kiên trì đối với cô là từ lòng tin nào.

Từ lúc hai người mới gặp mặt, hắn đã quyết định muốn cô sau đó, liền không ngừng dùng hành vi cùng ngôn ngữ của hắn nói ọi người biết cô là vật sở hữu của hắn.

Hắn muốn cô!

Hắn thương cô!

Hắn cưng chiều cô!

Chỉ kém nói ra hắn yêu cô.

Vậy mà cô quả thật nếu nghe được hắn yêu cô ba chữ này, cô sẽ có dũng khí tiếp nhận sao?

Đoạn thời gian này, cô cảm giác được yêu là hạnh phúc.

Đối mặt với sự toàn tâm toàn ý của hắn, yêu thương che chở, cô hoài nghi mình đến tột cùng có thể kháng cự bao lâu mà không sa vào lưới tình mà hắn cố quăng ra đây.

Ai! Cô mau biến thành một kẻ lười biếng vô dụng rồi.

Trên thực tế, hắn vẫn không có hủy bỏ lệnh cấm túc cô, ngược lại cô chẳng còn muốn chạy trốn.

Cô thừa nhận cô đối với sự cưng chiều của hắn có khuynh hướng nghiện.

Tình yêu của hắn giống như thuốc mê từng giọt từng giọt xâm nhập vào trong máu của cô, làm cô không cách nào quên hắn.

Có lẽ đúng theo lời hắn, cô sớm muộn sẽ yêu hắn.

Chẳng qua là thời gian sớm muộn mà thôi.

Ai! Cô làm sao mà chộc phải người đàn ông bá đạo ngạo mạng này đây?

Là kiếp trước cô thiếu hắn quá nhiều sao?

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

“Chị dâu!”

Nghe tiếng, Điền Mật buồn bực mà nghĩ, cô đã nói mấy ngàn lần, mấy vạn lần, cô không muốn nghe bọn họ gọi cô chị dâu.

Nhưng mà huynh đệ Tứ Long Đường mặc dù tôn kính cô, nhưng cũng là nghe lời của Quân Ngạo, cô căn bản không thể bác bỏ.

“Chuyện gì?” Điền Mật cách cánh cửa hỏi.

“Chị dâu, có chuyện...Xin chị giúp một tay.”

Nghe giọng nói người tới hết sức nôn nóng bất an, Điền Mật bèn đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa hai người trẻ tuổi cao cao gầy gầy, chỉ thấy vẻ mặt họ rất là khẩn trương.

“Chị dâu.” Hai người cung kính chào một cái.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Chị dâu, xin chị cứu anh em tốt của chúng tôi...”

Ở trong Tứ Long Đường nếu như phạm vào Đường quy, nhất loạt phải nhận trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Lúc này trong đại sảnh, tất cả mọi người đều không dám phát ra một chút âm thanh, chẳng qua tầm mắt thủy chung rơi vào trên người Quân Ngạo mặt không biểu tình, không nói một câu.

Người đàn ông quỳ trước mặt Quân Ngạo cả người không ngừng run rẩy, tên của hắn gọi là Long Nhất, ở Tứ Long Đường mặc dù không có chức vị đặc biệt, nhưng cũng trung thành tận tâm.

Thế mà mấy ngày trước hắn bị người ta phát hiện tùy ý tham ô công quỹ, làm ra chuyện phản bội tổ chức, theo như Đường quy xử lý phải chặt tay phải, chân trái.

“Long Nhất, dựa theo hành vi mà cậu phạm phải, phải theo Đường quy tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc nhất, cậu có thể tâm phục khẩu phục.”

Chỉ thấy bả vai Long Nhất rũ xuống, giống như đối với tất cả đều không ôm bất cứ hi vọng nào.

Thật ra thì theo tính cách của Quân Ngạo, mệnh lệnh của hắn một khi quyết định, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào sửa đổi.

Sự nghiêm khắc cùng vô tình của hắn giống như biệt hiệu mà người trong hắc đạo đặt cho hắn.

Ánh mắt Quân Ngạo nhìn về hai gã thủ hạ tay cầm dao găm, ý bảo bọn họ có thể động thủ.

Vậy mà hai gã thủ hạ lại lôi lôi kéo kéo, chậm chạp không chịu động thủ.

Quân Ngạo chú ý ánh mắt của những người khác thỉnh thoảng liếc về phía cửa, giống như ngoài cửa sẽ xuất hiện một người cứu thế tới thay đổi cục diện bi thảm sắp phát sinh này.

Quân Ngạo trong lòng cười lạnh, đưa tay lên cầm trà nóng khê nhấp một hớp.

Từ khi hắn tiếp nhận Tứ Long Đường, chưa từng có người nào dám cãi mệnh lệnh của hắn, trừ phi có người không muốn sống, huống chi nếu như không đáng làm như vậy, thì hắn như thế nào lãnh đạo vô số thủ hạ đây.

Hắn sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất luận kẻ nào mà thay đổi mệnh lệnh của hắn cùng Đường quy.

Đột nhiên, hương trà truyền đến hơi thở người của hắn, chân mày hắn không khỏi nhíu lại.

Không! Không phải bất luận kẻ nào cũng có thể cãi lời, ảnh hưởng, thay đổi mệnh lệnh của hắn.

Trước khi gặp phải Điền Mật, có lẽ mệnh lệnh của hắn nói là làm, nhưng sau khi gặp phải cô, hắn cũng không dám đảm bảo.

Thật may, cục cựa bé nhỏ của hắn không tới âm ỉ, nếu không đã có thể nguy rồi.

Đột nhiên, ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, tâm Quân Ngạo không khỏi căng thẳng.

“Em tới làm cái gì?” Giọng nói của hắn có chút ác liệt.

Điền Mật vốn đang cảm giác mình không nên tới, nhưng vừa nghe đến mồm mép của hắn ác liệt như thế, lo ngại của cô hoàn toàn biến mất, thay vào đó là lửa giận xông lên.

“Tôi cũng không muốn đến đây xem một mặt dă man của anh, chẳng qua là nhận ủy thác của người ta.”

“Được người nào ủy thác? Lại nhờ cậy em chuyện gì?”

“Nhiếp Quân Ngạo, anh trước khi phải xử phạt một người, có điều tra qua vì sao hắn phải làm ra chuyện tham ô công quỹ hay không đây?”

“Nhân chứng, vật chứng đều có, còn có gì để nói!” Giọng nói của Quân Ngạo như một chuyện đương nhiên.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc về hai người phía sau Điền Mật, thực rõ ràng, theo như lời cô được người ủy thác chính là hai người này nhờ cậy. Hắn nhất định phải đem hai cái kẻ ăn cây táo rào cây sung này đuổi ra ngoài!

“Đây chỉ là bề ngoài, chân tướng sự việc là con của hắn sinh bệnh, cần một khoản tiền thuốc thang, cho nên...”

“Cần tiền hắn có thể tới tìm anh a!” Quân Ngạo lạnh lùng cắt đứt lời của cô.

“Tìm anh? Anh xem một chút cái bộ dạng hung thần ác sát của anh, mặt lạnh có thể chết rét người, thấy anh liền nhũn chân, đâu còn dám mở miệng hướng anh vay tiền?” Điền Mật không vui lên án.

“Hắn cần phải tới tìm anh, mà không cần tự chủ trương phạm vào Đường quy!”

“Hắn là có lỗi, nhưng tình cảm có thể tha thứ, anh có thể tha thứ cho hắn một lần không? Nếu như anh thật đem hắn chặt tay chặt chân, vậy tương lai hắn sinh sống như thế nào? Con của hắn còn đang ngã bệnh.”

Điền Mật hiểu người thân ngã bệnh nhưng không có tiền để khám bệnh, lo lắng cùng thống khổ, cái loại hành hạ do không giúp được so với người bệnh càng thêm gian nan.

Cho nên cô hy vọng hấn không cần vô tình như thế.

“Điền Mật, không cần can thiệp vào quyết định của anh, ngoan ngoãn trở về phòng đi, đây là việc công, phụ nữ không cần nhúng tay.” Giọng nói Quân Ngạo rất nhẹ, nhưng lại làm ọi người cảm thấy sự ớn lạnh trong lời nói.

Điền Mật mím chặt môi, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm hấn.

Cô nhìn không đến ánh mắt ôn nhu cùng nụ cười ngày thường của hấn, chỉ cảm thấy hấn là một người xa lạ.

Một người đàn ông lạnh như băng, vô tình.

Là bạo quân mà người trong Tứ Long Đường vừa kính vừa sợ, không phải Quân Ngạo trong trí nhớ yêu cô, thương cô.

Hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi nói: “Nếu như...nếu như em xin anh nể tình em, không cần...”

“Người tới! Đem chị dâu về phòng!” Quân Ngạo vô tình ra lệnh.

“Nhiếp Quân Ngạo?!”

Điền Mật không thể tin được nhìn hấn đuổi cô giống như con mèo, con chó, còn không đem lời của cô để trong lòng.

Cô cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương mãnh liệt.

Né trang tay người bên cạnh đưa qua, cô cuồng nộ nói: “Tự tôi sẽ đi!” Cô hất cằm ngạo mạng, lạnh lùng nói: “Nếu như anh đúng là máu lạnh, vô tình, sau này huynh đệ nào dám vì anh tận trung, bán mạng, chính anh cần thận suy nghĩ một chút!”

Quân Ngạo hung hăng nhìn chăm chăm cô, thật lâu mới mở miệng: “Muốn anh hạ thủ lưu tình thì có thể, muốn anh cho em mặt mũi cũng có thể, chỉ cần em nhất định thay hấn chịu phạt, em có gan này sao?”

Lời của hấn khiến ọi người ngừng thở.

Sắc mặt Điền Mật cũng một trận trắng xanh. Hấn muốn chặt tay phải, chân trái của cô.

“Nếu như em sợ liền ngoan ngoãn trở về phòng chờ anh.” Trong mắt Quân Ngạo tràn đầy khiêu khích.

“Chị dâu, chị không cần vì em hy sinh như thế, em trừng phạt đúng tội, không cần chị tới chịu phạt thay.” Long Nhất vội vàng nói. Ánh mắt của hấn nhìn về phía Quân Ngạo, “Đại ca, động thủ đi!”

“Người đâu...”

“Chờ chút! Tôi đồng ý!” Nhắm mắt lại, Điền Mật hít sâu một hơi mà nói.

Thoáng chốc bốn phía yên lặng đến ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Quân Ngạo sắc mặt lạnh lùng, không hề vẻ mặt vô tình nữa.

Người phụ nữ này có phải hay không nhân dịp hỗn loạn muốn khảo nghiệm tầm quan trọng của cô trong mắt hấn.

Chẳng lẽ cô không hiểu bộ dạng khiêu chiến quyền uy của hấn như vậy, sẽ làm hỏng uy tín lãnh đạo thủ hạ của hấn sao?

Điền Mật cũng biết cô can thiệp là không đúng, nhưng cô chính alf không muốn nhìn thấy Quân Ngạo trở thành người lãnh đạo không hiểu tình lý, lãnh khốc vô tình.

Bởi vì tàn bạo tất vong, nhân ái vô địch, là đạo lí nghìn đời không đổi.

“Được, em thật không sợ chết, coi như em có gan!” Quân Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe được giọng nói dịu dàng của hắn, mọi người đều biết hắn khuất phục.

Đây chính là một lần phá lệ.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Điền Mật không khỏi tăng thêm nhiều phần tôn kính, cũng biết được Điền Mật trong lòng Quân Ngạo chiếm địa vị trọng yếu cỡ nào.

Điền Mật cũng không nhịn được lộ ra một chút vui vẻ như có như không.

Đang lúc mọi người cho là Quân Ngạo đã thỏa hiệp, lại nghe hắn lạnh lùng mở miệng: “Đem chị dâu mang về trong phòng, dùng dây trói lại!”.

6. Chương 6

Quân Ngạo muốn dạy dỗ Điền Mật một chút, nếu không hắn có thể bởi vì dung túng cô mà phạm nhiều lỗi hơn.

Tiến vào hắn đoán này không đường về vốn là một chuyện không thể làm gì được, cho nên hắn mới càng nghiêm khắc yêu cầu thủ hạ phải trong sạch, giữ nghiêm kỷ luật.

Nhưng mà Điền Mật lại phá hỏng hết thấy.

Vốn định mấy ngày không để ý tới cô, nhưng mà...

Mấy ngày nay hắn thật là nhớ cô.

Hắn bất tri bất giác mà đi đến trước cửa, trong lòng khát vọng muốn ôm cô, ý định từ trên người cô hấp thu một chút làm cho hắn bình tĩnh, không hề có hơi thở phiền lòng nữa.

Khi hắn mở cửa phòng, đã thấy cô tỉnh lại.

Cô chẳng những tỉnh, còn nhìn thấy được cô cùng với sợi dây trên người chiến đấu hăng hái trong một đoạn thời gian.

“Nhiếp Quân Ngạo, thả tôi ra!”

“Cục cưng bé nhỏ.”

Quân Ngạo đáy lòng nghĩ kĩ, hiện tại rất kì quái, mỗi lần nhìn thấy cô, hết thấy những chuyện vặt vãnh phiền lòng giống như mây đen trôi đi hết.

Mà cô thật sự là cực kì xinh đẹp.

Ban đầu làm sao hắn lại cho rằng cô không đẹp, không xuất sắc đây?

Có lẽ bởi vì quần áo cô mặc quá mức bảo thủ, già dặn, mới có thể che dấu tất cả mỹ lệ hóa mắt người khác.

Không giống hiện tại, áo sơ mi của hắn bao lấy thân thể trắng nõn mê người của cô, lộ ra đùi ngọc thon dài cân xứng, còn có đầu ngón chân xinh xắn khả ái.

Bước chân của hắn trầm ổn đi tới trước mặt cô, giống như một con báo đen ưu nhã.

“Cục cưng bé nhỏ, sớm a!”

Không để ý tới sự kháng nghị của cô, hắn phối hợp ở trên môi cô ấn xuống một nụ hôn nóng hừng hực.

“Không nên chạm vào tôi!”

Điền Mật dùng sức tránh mặt ra, kháng cự nụ hôn của hắn, lại không ngăn cản được vẻ mặt đỏ bừng của mình.

“Anh rút cuộc muốn như thế nào? Anh nhục nhã tôi còn chưa đủ sao?” Nói thương cô nhiều, cưng chiều cô nhiều tất cả đều là gạt người!

Quân Ngạo không có trả lời cô ngay, chẳng qua đưa tay vuốt ve bấp đùi trần trụi của cô, qua lại vuốt ve tà tứ.

Điền Mật dè xuống xúc động muốn đập hấn một cước, càng cô áp chế phản ứng vì hấn vuốt ve mà sôi trào. Cô không thể mặc cho người đàn ông tà ác này đùa bỡn, làm nhục!

“Em nhanh như vậy muốn bỏ rơi anh?”

“Không thể chờ đợi.” Cô dùng thanh âm không mang theo bất cứ tia cảm tình nào đáp lại.

Tay Quân Ngạo lại dao động trên đùi cô, vừa âm thầm mỉm cười.

Khá lắm cô gái nhỏ liều chết không từ, hấn rất có hứng thú khi cô hiểu được tình dục giữa nam nữ, còn có thể kháng cự được sự trêu đùa cố ý cùng dụ hoặc của hấn nữa hay không?

“Là anh chưa thỏa mãn được em, cho nên em mới có câu oán hận với anh sao?”

Điền Mật đột nhiên hít một hơi. “Anh lại dám nói như vậy?”

Sau khi hấn bá đạo đoạt hết thầy của cô, lại vẫn đem cô nói thành một đứa con gái phóng túng muốn tìm bất mãn?!

Là phụ nữ đều không chịu được lời nói khinh bạc của hấn như vậy.

Cô không chút nghĩ ngợi dùng hai tay bị trói công kích hấn, còn dùng chân đá hấn.

“Tên đàn ông ghê tởm, anh sẽ không được chết tử tế, tôi muốn nguyên rửa anh, tôi hận anh!” Cô đem hết toàn lực, hô lên một tiếng ác độc

Cô chưa bao giờ phát hiện ra mình có một mặt dã man như thế, nhưng cô tự nói với mình, đối mặt đối với tên đàn ông vô sỉ này, khí chất, thực nhả căn bản đều là lãng phí.

Hấn chỉ xứng lấy được một người vợ đánh đá.

Nhưng tuyệt đối không phải là cô!

“Không nên tức giận, em đánh người thật là đau nga!” Quân Ngạo miễn cưỡng nói, nghĩ thầm quả đấm của cô phải bụi, hơi hột.

“Không đau thì đánh anh để làm gì!”

“Được, muốn đánh, cho em đánh lưng của anh.” Nói xong hấn liền đưa lưng về phía cô.

Điền Mật giận đến không còn suy nghĩ, chỉ là dùng sức đánh hấn.

Mãi cho đến khi hấn phát ra tiếng thở dài khoan khoái, cô mới dừng tay.

Điền Mật lửa giận ngút trời mà suy nghĩ, người đàn ông này...lợi dụng cô tới giúp hấn đấm lưng?!

Trong lúc nhất thời, một loại cảm giác bị làm nhục xông vào trái tim cô, cô yên tĩnh lại.

“Thế nào?”

Lúc này cô cúi thấp đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn duyên dáng, tóc dài đen nhánh tùy ý xoa sau lưng, áo sômi đàn ông quá rộng cũng bởi vì vừa rồi đánh loạn mà tuột mấy nút cài, hai vú tròn trĩnh to lớn cũng lộ hơn nửa cảnh xuân ra ngoài.

Bất kỳ người đàn ông nào thấy cũng muốn nhào tới, hấn cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua cô đột nhiên im lặng làm cho người ta cảm thấy bất an.

“Thế nào?” Quân Ngạo vươn tay bưng mặt cô lên, thấy trong mắt cô lóe lên nước mắt, trong lòng một trận sợ hãi. “Tại sao khóc?”

“Buông em ra, em không khóc!”

Cô muốn rời xa hấn, hấn nhưng không dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Nói dối.”

Cô hung hăng nhìn chăm chăm hắn. “Coi như em nói dối, vậy thì làm sao? Anh muốn vì cái này mà giết em sao?”

Quân Ngạo hiểu muốn chinh phục được Điền Mật không phải là chuyện đơn giản, nhưng một chút cũng không giảm bớt được quyết tâm của hắn.

“Giết em, không!” Hắn chậm rãi lắc đầu một cái, đưa tay vuốt ve gò má phần hồng của cô. “Anh bỏ không được.”

“Thật không bỏ được sao?” Lời của hắn giống như một dòng nước ấm lướt qua toàn thân Điền Mật, làm cô nhất thời quên lời nói trong miệng.

Quân Ngạo cũng hết sức kinh ngạc khi hắn nói ra những lời này. Thật ra hắn tin tưởng mình thật không bỏ được.

“Cực cứng bé nhỏ của anh, em nên hiểu anh không nỡ cho em bị một tia tổn thương.” Nói xong, ngón tay hắn xen vào trong mái tóc dày của cô, môi nhẹ nhàng áp lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Anh gạt người! Ở trong lòng anh tôi chẳng qua là bạn giường, công cụ ấm giường của anh, anh không quan tâm tôi!” Điền Mật đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra, sau đó hết sức thô lỗ nhảy xuống giường. “Không cho phép anh chạm vào tôi!” Ánh mắt của cô giống như nhìn thấy độc xà mãnh thú đáng sợ, không cho hắn đến gần từng bước. “Tôi hận anh!” Cô lại nhấn mạnh một câu, “Anh là kẻ điên!”

“Cực cứng bé nhỏ, anh chỉ biết trong lòng anh, hơn nữa thành thật nói ra, thành thật chống đỡ ở trong lòng em là tội ác điên cuồng sao?”

Điền Mật thống khổ mà suy nghĩ, nếu quả thật phải nói tội ác, thì người đàn ông tuần mã trước mắt chính là hóa thân của tội ác.

Chỉ cần hắn cố gắng bày ra lực hấp dẫn của phái nam, muốn câu dẫn bất kì người đàn bà nào hắn muốn đều không phải là vấn đề.

Nhưng cô lại sợ hắn.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô chính là quá mức khinh thường, quá mức tự phụ, hoàn toàn quên khả năng xâm lược mạnh mẽ trên người hắn.

Sau đó cô liền không có khả năng đối kháng.

Cô yên lặng bất động, ánh mắt tràn đầy dề phòng nhìn về mặt tràn đầy khao khát cùng dục vọng, dưới cái nhìn soi mói lỗ ló của hắn, cô cảm thấy sợ hãi cực độ.

Hắn có lực ảnh hưởng làm cho cô mất khống chế.

Hắn là kẻ đàn ông xấu xa khiến cho người ta sa đọa.

Cô nhất định chạy trốn!

Cô bất chấp tất cả chạy tới cửa phòng, Quân Ngạo cũng nhìn thấu ý đồ của cô mà nhanh hơn từng bước ngăn cản.

“Muốn chạy trốn, không có dễ dàng như vậy!”

“Không cần!”

Điền Mật còn chưa kịp chạm tới tay nắm cửa, cả người đã bị hắn mạnh ôm trở về giường.

“Để cho tôi đi! Không muốn...để...” Cô nghĩ đến cả người lại bị cánh môi nóng bỏng của hắn hôn, thân thể của hắn giống như khối sắt ngăn chặn cô, làm cho cô không thể động đậy, mất cơ hội trốn thoát. “Không cần chạm vào tôi! Tôi không phải gái! Buông tôi ra!”

Điền Mật giãy dụa phản kháng, lại càng đẩy lên tình dục đang dần lên cao trong hai người.

“Anh cũng không cho em là gái, liền gái điếm mà nói, em căn bản không đủ tiêu chuẩn.”. Nói xong, Quân Ngạo cúi người khê cần cổ cô, một tay cách áo sơ mi đặt lên bộ ngực đầy đặn của cô, thích cự kì mềm mại cùng co dãn lấp kín tay hấn.

Theo gái làm tiền mà nói, cô căn bản không đạt yêu cầu, phản kháng của cô chính là chứng minh.

Nhưng cô lại dễ dàng khơi dậy nhục dục đàn ông của hấn, làm cho thân thể hấn lần nữa bởi vì khát vọng cô mà trở nên căng thẳng khó chịu.

Điền Mật lửa giận điên cuồng mà suy nghĩ, tên đàn ông ghê tởm! Lại còn nói cô so với gái làm tiền còn không bằng?!

Thật là quá đang!

“Nhiếp Quân Ngạo, buông tôi ra, nếu anh cho là tôi không được, vậy cầu xin anh rũ lòng từ bi, để cho tôi rời đi, vậy anh cũng có thể không cần lãng phí thời gian trên người bạn giường không đạt yêu cầu này!” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Quân Ngạo đem hai tay cô bị trói chặt kéo qua đỉnh đầu, để cho bộ ngực cô càng thêm gần sát lồng ngực hấn, cảm nhận rõ ràng được sức mạnh, sự cường tráng của hấn.

Tương đồng, hấn cũng có thể cảm nhận được cô yếu ớt cùng vô lực.

“Tức giận? Có lẽ anh có biện pháp đền bù vì lời buột miệng.”

Điền Mật không hiểu ngẩng đầu lên, tất cả những lời kháng nghị còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, môi của hấn lần nữa bá đạo đặt lên môi cô, dùng nụ hôn cuồng liệt nhất cắn nuốt môi cô, hòa tan căng thẳng cùng phản kháng của cô.

Hấn dùng hết mọi kỹ xảo hôn môi inh nhất trên đầu cô, cô chỉ có thể thở hổn hển mà chịu đựng nụ hôn của hấn, vô lực xụi lơ trong ngực hấn.

“Lần đầu tiên nhìn thấy anh chỉ biết em là người phụ nữ anh tìm kiếm từ lâu, anh vẫn tin tưởng ánh mắt của mình không sai.” Hấn ở bên tai cô thì thầm nỉ non, giọng nói mang theo kích tình cùng khát vọng.

Không! Không thể! Cô không muốn lại bị người đàn ông này dụ dỗ! Trái tim Điền Mật cuồng loạn không dứt.

Lần nữa nằm trong ngực hấn cũng không phải là chuyện gì lý trí.

Cô lại chỉ có thể vô lực giãy dụa, vô lực phản đối sự xâm lược nam tính của hấn, mặc cho hấn từng bước xâm chiếm toàn bộ cô.

“Không nên như vậy, Nhiếp tiên sinh...”

“Anh nói rồi, gọi anh Quân Ngạo, không cho phép em cố ý gọi anh sơ sơ như vậy.” Hấn ra lệnh, bàn tay không ngừng thăm dò ở hai vú cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Điền Mật khó kìm lòng nổi suy nghĩ, trời ạ! Hấn rút cuộc là người đàn ông như thế nào!

Nhưng lại tự cao tự đại đến cực điểm.

Vậy mà thân thể cô cũng không tự chủ được phản ứng dưới bàn tay vuốt ve của hấn.

“Anh muốn em!”

“Không, chúng ta... nên lý trí một chút.”

Tuy nói như vậy, nhưng hai tay Điền Mật lại nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của hấn, một chút cũng không bởi vì chịu trói mà ảnh hưởng.

“Lý trí? Anh cho là tới bây giờ anh không còn biện pháp lý trí được.”

Hấn lý trí như thế nào được?

Hắn giống như bị chú ngữ chìm đắm trong mùi thơm cơ thể mê người của cô cùng cái ôm ấm áp, không thể tự kiềm chế, ý loạn tình mê.

Trước kia hắn cũng không cho là mình sẽ say mê một người phụ nữ như thế, muốn ôm cô cả đời, hôn cô, thương yêu cô cả đời.

Chỉ có cô.

Hắn say sưa nhìn cô, quan sát ánh mắt của cô, nhìn cô nhắm chặt hai tròng mắt, lông mi dài mà nồng đậm ở trên da thịt trắng nõn của cô tạo thành bóng ma mê người.

Cô khẽ cắn cái miệng nhỏ hồng tươi, mồ hôi thấm ướt trán cô, kích tình cùng khát vọng dâng lên trên hai má cô đỏ ửng phần nộn.

Thân thể mảnh mai của cô hơi run run, giống như Tiểu bạch dương đối mặt với đại dã lang (Con cừu nhỏ đối mặt với con sói lớn- tổ đề tiêgns Trung cho hay), bất lực rồi lại sợ, rồi lại quật cường không muốn mở miệng đầu hàng.

“Không phải sợ anh.” Quân Ngạo ôn nhu vuốt ve gò má cô.

Nghe vậy, Điền Mật không kìm hãm được mở mắt ra nhìn hắn.

Lời của hắn đơn giản nhưng lại an ủi được bất an cùng bị thương trong lòng cô.

Cô lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của hắn, bề ngoài của hắn đã đủ cho phụ nữ trong thiên hạ lâm vào điên cuồng, mà hắn tràn đầy dục vọng càng làm cho người ta thấy sẽ không nhịn được phát run.

Đối mặt với người đàn ông năng lực sung mãn, tự tin, hấp dẫn, tuấn mỹ gần như tà ác, cô chỉ có thể tuyệt vọng lẫn nữa nhắm mắt lại.

Cô nên bảo vệ trái tim mình như thế nào mà không để cho hắn không chút kiêng kỵ cướp đoạt, chiếm lấy đây?

Cô cố gắng suy nghĩ ngay sau đó liền bị nụ hôn của hắn cắn nuốt.

Dục hỏa thiêu đốt hai người quấn quít ôm hôn thật chặt.

Bị hắn hôn đến ý loạn tình mê Điền Mật cảm thấy khát khao được đụng chạm, dục vọng vuốt ve trong cơ thể cô nổi lên, làm toàn thân cô mềm yếu, đầu óc choáng váng.

“Tình yêu của anh, vĩnh viễn cũng không cần kháng cự đụng chạm của anh, cũng không cần sợ ham muốn của anh.” Trong mắt hắn bắn ra tia khao khát, ngay sau đó cởi sợi dây trên tay cô ra, lại cởi quần áo trên người cô xuống.

Tuyệt nhũ mềm mại mê người giống như bánh bao đàn hồi mười phần hiện ra trước mặt hắn, khiến người ta hận không thể cắn một miếng.

Quân Ngạo đưa hai tay xoa bóp vú co dãn mềm mại của cô, sử dụng ngón trỏ cùng ngón cái vuốt ve đầu vú sớm dựng thẳng lên.

“Ừ... a...” Cô không nhịn được rên rỉ, con người xinh đẹp đầy ngọn lửa kích tình, thân thể mềm mại giây dựa mắt hôn.

Môi của hắn tham lam ở hai bên đầu vú màu hồng của cô liếm láp qua lại, làm cho vú cô lưu lại nước miếng của hắn, tỏa ra bóng loáng mê người. “Ăn ngon thật!”

Điền Mật mặt đỏ tới mang tai hơi nổi giận. “Đừng nói lời hạ lưu này.”

“Anh không thấy là lời hạ lưu, bởi vì anh là thật lòng, em cùng món ăn ngon giống nhau tú sắc khả đan (không hiểu câu này hehe). Nói xong, môi hắn đã đi tới vườn hoa thiếu nữ sớm ướt át của cô.

Điền Mật xấu hổ muốn kẹp hai chân lại, nhưng lại bị hai tay của hắn cường ghẹn tách ra.

“Không muốn...” Cô vô lực lắc đầu, tóc đen mềm mại ở giữa không trung vé ra độ cong mê người.

Nâng cái mông tuyết trắng của cô lên, hấn phóng tưng đầu lưỡi của mình bừa bãi ở giữa cánh hoa ướt đầm dao động qua lại.

“Không...Quân Ngạo...Em không chịu nổi...” Cô bắt đầu thở dốc, lại không ngăn cản được hấn thưởng thức cô không ngừng tiết ra, dường như muốn đem cô hút khô.

Hàm răng của hấn khẽ cắn tiểu hoa hạch sớm trưởng hồng lửa nóng của cô, cô khó kìm lòng nổi ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng rên yêu kiều hoan hỉ, tay của cô giữ cánh tay hấn thật chặt, dùng móng tay hăm sâu lưu lại kí hiệu kích tình trên cánh tay hấn.

Quân Ngạo căn bản không quan tâm cô lộ thương hấn, bởi vì dục hảo trong cơ thể hấn như núi lửa phun trào dung nham, nhanh chóng lan tới toàn thân hấn.

“Anh muốn em, tiếp nhận anh.” Hấn thì thầm ồ ồ, hơi thở lửa nóng phun ở cấm địa nữ tính của cô làm cô run rẩy không dừng, dịch mật trong suốt chậm rãi từ chỗ cô ngồi chảy ra..

“Quân Ngạo, đừng hành hạ em nữa.”

Cô cũng không cách nào nhịn được khoái cảm thoải mái dục tiên dục tử mà hấn mang đến cho cô. Nếu như cô không có được toàn bộ hấn, cô không biết được dục hỏa trong cơ thể có thể đem cô thiêu đốt gần hết hay không.

Hấn đem hai chân xinh đẹp của cô tách ra, sau đó nhanh chóng cởi quần của mình ra, giải phóng vật kiên đỉnh đã sớm rục rịch ngóc đầu dậy.

Hấn không thể chờ đợi đem vật kiên đỉnh dừng trước cô, lại dùng lực cử động.

“A...” Điền Mật lập tức cảm giác được trong cơ thể bị vật cự đại của hấn nhét đầy.

Cô không nhịn được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, sau đó đưa tay vòng qua cổ hấn, vặn vẹo eo nhỏ nghênh hợp hấn cuồng nhiệt tiến lên.

“A... Thật là giỏi... Ừ... A...” Cái miệng nhỏ nhắn của Điền Mật không ngừng phát ra những tiếng la điên cuồng làm cho người ta hưng phấn, làm cho Quân Ngạo đang ở trong cơ thể cô rút ra đưa vào nghe càng thêm hưng phấn, một lần lại một lần đoạt lấy cô, một lần lại một lần tiến vào.

Kích thích giác quan đạt tới điểm cao nhất, hấn thật chặt mà ôm lấy cô, ở trong cơ thể cô phóng ra từng đợt nóng bỏng, để cho kích tình mãnh liệt cùng thỏa mãn che giấu lẫn nhau.

Điền Mật mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Quân Ngạo thâm tình nói: “Bảo bối, ngoan ngoãn ngủ, anh mãi mãi canh giữ ở bên cạnh em...”

Cả đời nhìn em.

Cả đời thủ hộ em.

Vĩnh viễn không cảm thấy hối hận.

7. Chương 7

Cô thật lo lắng cho bệnh tình của bà nội.

Cô ở đại sảnh đi tới đi lui, không nhịn được cắn ngón tay, ánh mắt khát vọng nhìn cửa chính.

Hôm nay Quân Ngạo có chuyện đi ra ngoài, là cơ hội chạy trốn thật tốt của cô, nếu không hấn cũng sẽ ép cô phải cùng hấn.

Nhớ tới tình cảnh hai người thân thiết trên giường, cô không khỏi mặt đỏ tim đập.

Cô không hiểu tại sao hấn có thể có nhiều tinh lực như vậy, giống như lấy đến tận cùng, dùng không hết.

Mà cô mỗi đêm ở dưới hấn không ngừng khẩn cầu cũng có thay đổi, trở nên không giống với, trở nên có vị đàn bà hơn, càng trở nên mê người.

Vậy mà tất cả thay đổi cô cũng không chú ý tới, bởi vì trong tâm cô vẫn suy nghĩ muốn chạy trốn xa rời lồng chim giống như làm bằng vàng này.

Ánh mắt Điền Mật vừa lúc liếc lên người đàn ông ngồi trông chừng ngoài cửa đang ngủ gật, nghĩ thầm lúc này không đi còn đợi khi nào.

Cô dè dặt lướt qua hai người, giống như con chuột nhỏ trượt hướng cửa chính, thành công thoát khỏi đại trạch.

Ai ngờ vừa bước ra khỏi cổng liền bị một chiếc xe màu đen chặn lại, chỉ thấy bốn người mặc quần áo màu đen xuống xe ngăn cản cô.

“Đứng lại!”

Nghe tiếng, Điền Mật đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy hai người đàn ông vừa mới ngủ gà ngủ gật cũng đuổi theo, trước có trở ngại ngăn cản, phía sau có truy binh, cô chỉ có thể xoay người hướng đầu ngõ bên kia phóng tới.

Cô không thể lại bị bắt trở về! Tuyệt đối không thể!

Điền Mật không dám dừng lại nửa bước, mà sau lưng một đám người mặc quần áo đen cũng theo sát không nghỉ.

Cô cuối cùng cũng chạ ra khỏi hẻm tối thật dài, đi trên đường cái, vội vàng vẫy một chiếc taxi.

“Bác tài, mau lái xe, có người xấu muốn bắt tôi!” Cô vội vàng nói.

“Không thành vấn đề, giao cho tôi là được rồi.”

Tài xế taxi là người trung niên tốt bụng, không nói hai lời liền ấn chặt chân ga, tận tình phát huy kỹ thuật lái xe “Vận tương” lợi hại nhất Đài Loan, đem người phía sau bỏ rơi.

Mấy người mặc quần áo màu đen đứng ở trên đường phố nhìn chiếc xe rít gào mà đi, cảm thấy không thể làm gì.

Lúc này một đám người sắc mặt tái nhợt giống như là mất máu, mọi người nhìn chăm chú một cái, trong lòng đều nghĩ, kiểu này chết chắc.

Người đàn bà của Đường chủ bỏ trốn, kết quả của bọn họ nhất định là rất thảm.

Nghĩ đến tình cảnh Quân Ngạo nổi giận, tất cả mọi người nhịn không được run lên.

Sau khi xe taxi một đường điên cuồng đến bệnh viện, Điền Mật hướng tài xế taxi cười nói lời cảm ơn, tiếp theo một cái chớp mắt liền quay đầu ỏi lên ỏi xuống.

Bởi vì tài xế taxi phát huy kỹ thuật lái xe cao siêu, xe giống như là dùng cánh, mà không phải dùng bốn bánh để chạy.

Đầu thực choáng a! Cô núp ở trong góc đem toàn bộ gì đso trong bụng phun ra mới cảm thấy thoải mái một chút.

Hít một hơi thật sâu, cô sửa sang dung nhan một cái, dự định bày ra bộ mặt tốt nhất đi vào bệnh viện.

Cô vừa mở cửa phòng bệnh ra, nhưng không có nhìn thấy bà nội Điền nằm ở trên giường, nhìn giường bệnh trống rỗng, một trận khủng hoảng mãnh liệt chiếm cứ tâm của cô.

“Bà nội?”

Điền Mật tìm cả phòng bệnh cùng nhà vệ sinh, nhưng không phát hiện ra nửa người, cô chán nản ngồi trên giường bệnh, cả người cứng ngắc bất động.

Có lẽ bà nội chỉ đi chụp X quang, rất nhanh sẽ trở về. Cô ở trong lòng cố gắng an ủi mình, quyết định ở tong phòng chờ bà nội Điền trở về.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Điền Mật nín thở nhìn chăm chăm cửa phòng, toàn tâm toàn ý chỉ muốn chờ bà nội Điền trở lại, không có chú ý tới ngoài cửa sổ nguyên bản mặt trời treo cao,, hiện tại cũng là nắng chiều phía Tây, vàng trắng treo cao.

Nhưng lúc này, truyền đến tiếng mở cửa.

“Bà nội!”

Y tá nhẹ nhàng nói: “Điền tiểu thư, cô cuối cùng cũng tới.”

Điền Mật biết cô y tá này, cô ấy là y tá riêng của bà nội Điền.

“Cô y tá, bà nội của tôi đâu?”

“Điền tiểu thư, cô đến muộn một bước, bà Điền...bà ấy đã đi rồi.”

Điền Mật đứng tại chỗ, cảm thấy không cách nào thở được, một câu cũng không nói ra được.

“Đi rồi.” Cô lẩm bầm nói. Điều này nghĩa là bà nội...chết?!

“Điền tiểu thư, xin cô nén bi thương.”

Điền Mật đột nhiên bắt được tay của cô y tá, vội vàng nói: “Tại sao bà tôi chết? Không phải nói phẫu thuật có thể tốt hơn sao? Về vấn đề tiền bạc, tôi nói rồi sẽ nghĩ biện pháp, tại sao các người không phẫu thuật trước?”

“Chúng tôi vẫn không liên lạc được với cô, cuối cùng bệnh viện quyết định trước cho bà Điền làm phẫu thuật, nhưng trước một đêm bà ấy chịu không nổi, muốn cấp cứu cũng không kịp.”

Điền Mật chết lặng đi tới bên cạnh giường, vuốt ve gối đầu giường, nhàn nhạt mở miệng, “Có thể để cho tôi một mình yên lặng một chút được không?”

Y tá thông cảm gật đầu một cái ra khỏi phòng bệnh.

“Bà nội, cháu không có gặp mặt bà lần cuối, bà có trách cháu không? Mật Mật bất hiếu, thật xin lỗi...”

Cô nằm lì trên giường không ngừng trách cứ chính mình, bi thương nước mắt không kiềm được chảy xuống, rơi vào trên chiếc khăn trải giường màu trắng.

Hai quả đấm của cô giữ chặt lấy khăn trải giường, nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ miên man, bi thương cùng tức giận khiến cho lý trí của cô mất hết.

Cô bắt đầu oán hận cùng bất mãn.

Cô muốn tìm đối tượng tới phát tiết, hốt hoảng bất an trong đầu xuất hiện một thân ảnh.

Nhiếp Quân Ngạo!

Tất cả đều phải trách hắn!

Đều là hắn khư khư cố chấp, chuyên chế bá đạo đem cô giam lỏng, trói buộc tự do của cô, làm cho cô không có cách nào trở lại bên người bà nội chiếu cố.

Nếu như không phải là hắn, bà nội hiện tại có thể còn sống, hơn nữa cô cũng không được gặp mặt bà nội lần cuối, khiến cho cả đời cũng không có cách nào bù đắp tiếc nuối.

“Nhiếp Quân Ngạo, Tôi hận anh!” Giọng cô căm hận nói: “Tôi hận anh, tôi hận anh...”

Điền Mật lòng như dao cắt, không khỏi che mặt khóc ồ lên.

“Bà nội, bà sẽ trách cháu, giận cháu sao?” Cô ghen nào nói, thân thể run rẩy không ngừng.

Cô không kiềm chế được kích động khóc điên cuồng.

Cô hận hắn trói buộc tự do của cô, không để cho cô cùng bên ngoài tiếp xúc, khiến cô mất cơ hội gặp mặt bà, canh giữa bên bà nội lần cuối cùng.

Nhưng cô càng hận chính mình tại sao không sớm nghĩ biện pháp trốn ra.

Quanh quẩn trong phòng bệnh tối tăm tràn đầy tiếng khóc thút thít hối tiếc của Điền Mật, cô bởi vì bị thương quá độ mà gần rơi vào trạng thái hôn mê.

Không biết bao lâu, cô lẳng lặng ngồi một mình ở trong phòng bệnh, cũng không nhúc nhích, mặc cho đau thương, thống khổ bao quanh cô.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị người mở ra, một thân ảnh cao lớn đi tới bên cạnh cô.

“Cuối cùng cũng tìm được em.”

Vừa nghe đến âm thanh trầm thấp quen thuộc của Quân Ngạo, Điền Mật đột nhiên đánh về phía hắn, điên cuồng đánh hắn.

“Bà nội tôi mất, tôi ngay cả một lần cuối gặp mặt cũng không thấy, đều tại anh! Tôi hận anh! Anh không nên nhốt tôi! Anh là hung thủ giết người! Anh trả lại mệnh bà nội cho tôi, còn sự trong sạch của tôi, còn tôi...” Cô kêu khóc, dùng hết toàn lực đánh lồng ngực của hắn, phát tiết hết đau thương không cách nào hình dung trong lòng, nước mắt giống như gầy tuyền tràn châu không ngừng chảy xuống.

Quân Ngạo đứng tại chỗ mặc cho cô đánh, khuôn mặt anh tuần bình tĩnh không có một tia biểu cảm.

Điền Mật đánh đến kiệt sức, cả người chán nản té quỵ xuống đất.

Quân Ngạo muốn đỡ cô, lại bị cô vô tình đẩy ra.

“Không nên đụng vào tôi! Nếu không tôi thề tôi chết cho anh xem!”

Quân Ngạo không có động đậy, chỉ là nhìn cô ngã bệt trên mặt đất, khóc rất là thương tâm.

Hắn đột nhiên đưa hai tay, dùng sức đem cô đang khóc thút thít kéo vào trong ngực.

Điền Mật liều mạng vùng vẫy kháng cự.

“Buông tôi ra! Tôi hận anh!”

“Em hận anh cũng tốt, oán anh cũng tốt, anh đều không quan tâm, nhưng muốn anh nhìn em khóc mà không để ý tới em, anh làm không được.” Nói xong, hắn càng dùng sức đem cô ôm sát vào.

Điền Mật tiến sát vào trong ngực hắn, trong lúc nhất thời tất cả tâm tình của cô đều sụp đổ.

“Lòng của em thật đau, thật là đau...” Cô ôm cổ hắn, bi thiết khóc rống.

Quân Ngạo thương tiếc vuốt mái tóc của cô, đối với cô đau lòng không dứt.

“Anh hiểu, anh hiểu...” Hắn nhẹ giọng an ủi.

Buổi sáng ở trong thư phòng, Điền Mật ngồi ở trên ghế nhìn Quân Ngạo bận làm việc.

Điền Mật bưng tỉnh đại ngộ mà suy nghĩ, thì ra hắn cùng Diệp tiên sinh giống nhau, có kế hoạch đem Tứ Long Đường chuyển biến thành tập đoàn chính đáng, cũng ở trên thương trường đoạt lấy địa vị vô cùng trọng yếu.

“Tập đoàn Nhiếp thị” vươn chân ra toàn bộ thế giới người lãnh đạo phía sau màn thì ra chính là hắn, mà không phải người phụ trách trước mắt.

“Anh thật giống như rất thích giấu mặt ở phía sau làm việc, cũng không phải là không người nhận ra.”

Quân Ngạo nâng lên mắt đẹp trông mắt lại tựa như mang theo vô tình nhìn cô, tìm tòi thật sâu đáy mắt dường như muốn nhìn ra tâm tình lúc cô nói chuyện.

Điền Mật hiểu cô quan tâm hắn, để ý hắn, sợ hãi hắn nói ra nhưng xởi lởi trong lòng cô lo lắng.

Vậy mà Quân Ngạo chỉ chậm rãi lộ ra nụ cười tuần mỹ.

“Em có cảm thấy rất nhàm chán hay không? Nếu như không phải tạm thời có công việc cần xử lý, anh sẽ nhất định cùng em.”

Hắn vừa sẵn sốc, ôn nhu như thế. Điền Mật cảm thấy cô rất có thể bị hắn nuông chiều thành hư.

Rũ lông mi thật dài xuống, cô nhẹ giọng nói: “Em muốn đi ra ngoài.”

Hắn chẳng qua trầm mặt mà chống đỡ.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy trong mắt hắn tràn đầy cự tuyệt, mím chặt khóe miệng biểu lộ ra hắn không muốn.

“Anh không cho phép!”

“Nhưng mà em...”

“Trừ bỏ yêu cầu này, anh thậm chí có thể đem sao trên trời hái xuống cho em cũng được.”

Cô mắt hạnh trợn lên: “Em muốn sao làm gì!”

“Nói tóm lại, anh không cho phép!”

Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Quân Ngạo sớm bị Diên Mật giết chết giống như thiên đao vạn quả, sau đó ném vào biển cho cá mập ăn.

Lần đầu tiên Diên Mật đối với một người không thể làm gì như thế.

Cô mau buồn bực hồng.

Quân Ngạo thấy ánh mắt của cô tràn đầy khát vọng nhìn cửa, phảng phất người ở nơi này, mà tâm cũng không biết bay đến đâu.

Đột nhiên, hắn đưa tay cầm lên ống nói, quay số. “Vương quản lý...Hôm nay tôi có chuyện trọng yếu, ông không cần tới đây họp...” Giao phó xong, hắn cắt đứt điện thoại.

Diên Mật hoang mang nhìn hắn đặt ống nói xuống, sau đó sải bước về phía cô.

“Đi thôi!”

“Đi nơi nào?”

“Tới nơi trái tim của em bay tới.”

Sửa chút quần áo xong, Diên Mật cùng Quân Ngạo ngồi trong chiếc xe đen.

Diên Mật khấn trương liếm liếm môi.

Nhìn lưỡi nhọn phún hồng của cô, thân thể của Quân Ngạo nóng rực giống như bị hỏa thiêu.

Diên Mật tò mò hỏi: “Chúng ta muốn đi đâu?”

“Em nói.” Hắn ôn nhu nói.

Bọn họ ngưng mắt lẫn nhau nhìn đối phương, không ai mở miệng, giống như giờ phút này cả thế giới đều bị ngăn cách ngoài xe, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ánh mắt Quân Ngạo lẳng lẳng rơi vào cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của cô, không tự chủ được dựa sát hướng cô, càng ngày càng đến gần.

Diên Mật ý thức được hắn muốn hôn cô, lại phát hiện mình không có ý nghĩ né tránh.

“Em có thể ngăn cản anh.” Hắn ở bên viền môi cô lăm bầm nói, hơi thở lửa nóng mê người của phái nam phun trên mặt cô, làm cô hô hấp dồn dập, gương mặt nổi lên một mảnh đỏ ửng.

“Em tại sao phải ngăn cản anh? Em cũng không cho là mình ngăn cản được anh.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Không sai.”

Miệng lưỡi của Quân Ngạo chiếm lấy cô, cái lưỡi linh hoạt bừa bãi tham lam vào trong miệng ngọt ngào của cô, hút nước mật ngọt ngào của cô.

Diên Mật vốn đều là người thụ động, nhưng khi bị hắn hấp dẫn cùng mê hoặc không ngừng, cô cũng không kìm được đáp lại hắn.

“Điền Mật!” Hấn thở dốc gọi.

Quân Ngạo vẻ mặt mang theo mừng rỡ, giống như cực kỳ thích cô nhiệt tình đáp lại, mà Điền Mật vẫn là mắc cỡ đồ mặt mà thôi lui đến một góc khác, thiếu chút nữa lùi đến ngoài xe.

Quân Ngạo hiểu được nỗi khổ tâm của hấn cuối cùng cũng lấy được một chút hồi báo ngọt ngào, chẳng sợ cô vẫn cự tuyệt hấn.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, mê ly giống như một đóa hoa Violet xinh đẹp đáng yêu nhất, khiến hấn càng thêm tâm dâng thần trí.(đầu óc ngưng trệ không suy nghĩ được cái khác ấy- cái này tớ không biết tìm câu nào thay thế cả hihi).

“Anh dẫn em đi một chỗ.”

Đi xe hồi lâu, tới chỗ đỉnh núi an tĩnh vùng ngoại ô Đài Bắc.

Điền Mật vừa xuống xe liền bị cảnh tượng thanh u tĩnh mịch của rừng núi hấp dẫn.

Cô hít một hơi không khí trong lành thật sâu. Thật thoải mái!

Mà lúc này, bàn tay Quân Ngạo thật chặt nắm lấy cô, Điền Mật cảm nhận rõ ràng được tay hấn truyền đến ấm áp.

Cô thuận theo mặc cho hấn nắm bàn tay nhỏ bé của cô.

Hai người cứ dắt tay như vậy, bước chậm trên đường mòn trong rừng, nhìn ánh mặt trời vàng rực xuyên qua lá cây chiếu xuống bùn đất.

Đang lúc trận gió êm ái nhẹ lướt qua lá cây, truyền đi âm thanh xào xạc.

Giờ khắc này, Điền Mật cảm giác được một loại cảm xúc ấm áp từ tay hấn truyền đến.

Giống như tiếp thu được ánh mắt của cô, Quân Ngạo chậm rãi quay đầu nhìn cô.

“Thế nào?” Hấn dừng bước lại.

“Không có.”

Hấn đưa tay nâng mặt của cô, ánh mắt nóng rực ngưng mắt nhìn cô.

“Làm sao lại không có? Vừa mới không phải là em nhìn lên anh?”

“Không có.” Mặt của cô vừa đỏ lại vừa nóng.

Cô muốn né tránh sự chất vấn của hấn, hấn cũng không buông tha cho.

“Có phải phát hiện em yêu anh hay không?”

“Không có, không có!” Cô cắn răng nói. Hấn cũng không phải từ trong núi ra ngoài lần đầu a!

“Cực kỳ bé nhỏ, nơi này không có người khác, em có thể nói cho anh biết lời nói trong lòng em.” Ánh mắt của hấn tràn đầy tình yêu say đắm thăm dò khắp gương mặt kiều diễm của cô.

“Trong lòng em chẳng có lời nào cả, người đàn ông bá đạo.” Cô nhẹ nhàng đẩy hấn ra, tự mình đi lên phía trước. Mặc dù ngoài miệng cô không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cô cũng đã cảm thấy không giống nhau.

Quân Ngạo không có đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ nhìn cô.

Ánh nắng mặt trời chấm nhỏ chiếu xuống mái tóc đen nhánh cùng thân thể mềm mại mê người của cô, tóc nhẹ thổi lất phất bay trên không trung, tạo thành cảnh tượng làm người ta mê muội.

Hấn có thể cảm giác được cái đặc biệt của cô, nụ cười của cô, ôn nhu cùng quật cường của cô, mà phần cảm giác này ở thời khắc hiện tại hóa thành một loại lửa nóng chiếm đầy trái tim hấn.

Nhận ra được hấn không có đuổi theo, Điền Mật xoay người nhìn hấn.

Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng của cô ôn nhu đưa mắt nhìn, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt nụ cười, giờ phút này cái đẹp của cô làm cho người khác phải nín thở.

Cô không kìm hãm được hướng hân vươn tay.

Thấy thế, Quân Ngạo sai bước nghênh hướng cô.

Hắn không nói gì nữa cầm tay của cô, phảng phất nắm đến hạnh phúc vĩnh hằng.

Hắn tin tưởng cả đời có thể nhìn cô như vậy, bảo vệ cô, vĩnh viễn không ngại.

Lặng lặng một lát, hắn mở miệng nói: “Anh biết em sẽ yêu anh.”

Điền Mật mở to mắt nhìn chăm chăm hắn, cái miệng nhỏ giương thật to, một câu cũng không nói ra được.

Quân Ngạo cầm chặt tay cô tăng thêm lực đạo, trên khuôn mặt anh tuấn có biểu lộ kiên quyết.

“Một ngày nào đó, anh sẽ nghe được chính miệng em nói yêu anh.”

Điền Mật cũng không cho rằng cô đẹp làm cho đàn ông điên cuồng muốn đoạt lấy.

Cô mệt mỏi suy nghĩ, Quân Ngạo dám đem cô nhốt ở trong căn phòng sang trọng lớn như vậy, hơn nữa bốn phía còn phải thủ hạ trông chừng cô, không để cho cô cơ hội chạy trốn.

Đối xử với cô giống như phi tử của quân vương cổ đại.

Đã một tháng!

Cô khát vọng tự do biết bao, hắn cũng không cho phép cô tự do hành động, sợ cô vừa đi ra ngoài đường như không trở lại.

Nhưng cô thật muốn đi bệnh viện chiếu cố bà nội.

Mặc dù ban đầu Diệp tiên sinh về muốn lấy lòng cô mà phái người trông chừng chiếu cố bà nội, nhưng nếu không tự mình chiếu cố, cô an tâm thế nào đây?

Thay Diệp tiên sinh đàm phán không thành công, cho nên không thể kiếm được một trăm vạn tiền thưởng ban đầu Diệp tiên sinh nói cho cô, thì cô như thế nào có tiền để chữa cho bà nội đây?

Chuyện chẳng những không có hoàn thành, cô còn trở thành phụ nữ của đại ca hắc đạo.

Ghê tởm! Quân Ngạo căn bản không có ý tứ muốn thả cô đi.

8. Chương 8

Cảm giác tan nát cõi lòng lần nữa phá hủy Điền Mật.

Mười năm trước, cô đối mặt với cha để vô tình vứt bỏ, mười năm sau, cô cô lực thừa nhận đối với cô có ân tình thật lớn, cũng là người thân duy nhất thật sự rời đi.

Cô hồng mắt!

Điền Mật hồn bay phách lạc nằm ở trên giường, con người xinh đẹp không còn sáng rực rỡ như trước nữa, trên mặt tái nhợt trừ bỏ một mảnh đau thương, cũng không tìm thấy những biểu cảm khác.

Quân Ngạo lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, con người đen nhánh tràn đầy không nở cùng đau lòng.

“Nói cho anh biết, phải làm sao em mới bằng lòng nói chuyện với anh?” Hắn nhẹ giọng nói.

Cô vẫn trầm mặc không nói.

Cô gầy, tiều tụy.

Từ ngày hôm qua lúc hắn ôm cô ở bệnh viện trở về, cô cũng chưa từng nói qua một câu, không ăn không uống, chỉ là trầm mặc mà chết lặng trên giường.

Hắn hiểu cô bị đả kích thật lớn, nhưng cô cố ý phong bế trái tim, không cho hắn đi vào, điều này càng khiến hắn càng thêm thống khổ cùng khó chịu.

Hai người rõ ràng sát lại nhau như thế, rồi lại có vẻ hết sức xa xôi.

Không, hắn không cho phép cô vứt bỏ hắn ở ngoài phòng.

Hắn không thể mặc cho cô tan nát cõi lòng, hận ý xâm nhập trong cô, càng không thể khiến cho tịch mịch, cô đơn thiếu đốt ý chí hắn.

“Điền Mật, nhìn anh!” Quân Ngạo dùng sức kéo cô, đột nhiên lắc lắc hai vai cô, giống như muốn ép cô tỉnh táo lại. “Em muốn hận anh thì đánh anh, mắng anh, anh sẽ không đánh trả, nhưng anh không cho phép em xem nhẹ anh, cự tuyệt anh!”

Điền Mật không có nhìn hắn, vẫn là bộ dáng thất hồn lạc phách.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đem cô ôm vào ngực, cũng vươn tay đè ót cô, ép cô nghênh đón nụ hôn của hắn.

Cuối cùng, cô cũng có phản kháng.

“Buông tôi ra! Không nên chạm vào tôi!”

Quân Ngạo nhưng không nghĩ dừng lại, hắn ép buộc cô xóa bỏ khoảng cách giữa hai người, dùng cảm đối mặt với hắn, đối mặt với tất cả.

Nụ hôn của hắn không ngừng sâu hơn, máu của hắn vì cô mà sôi trào, linh hồn của hắn khẩn cầu sự ngọt ngào mềm mại của cô, không cách nào cho phép cô lùi bước hoặc làm như không thấy.

Điền Mật vẫn như cũ cố ý phong bế trái tim, trầm mặc chết lặng.

Nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của cô, Quân Ngạo chán nản buông cô ra, bước chân nặng nề rời khỏi phòng.

Nghe được một tiếng cửa đóng, Điền Mật đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhìn bóng lưng của hắn.

Giống như cảm nhận được cô chăm chú nhìn, Quân Ngạo xoay người nhìn về phía cửa sổ, cô không còn kịp tránh né nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ đón ánh mắt nóng rực của hắn.

Hai người bốn mắt chạm nhau, trong ánh mắt trao đổi tình cảm lẫn nhau.

Nhìn trong mắt hắn quan tâm cùng đau thương, Điền Mật cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Cô hiểu hắn mong đợi cùng hy vọng.

Hắn muốn cô nói chuyện với hắn.

Muốn cô lần nữa tiếp nhận hắn.

Nhưng mà nỗi đau mất người thân nhất định phải cho cô thời gian thích ứng.

Cô quay đầu đi chỗ khác, vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Nếu như cô quay đầu nhìn lại, cô sẽ thấy trên mặt hắn làm người ta cảm động, không đành lòng về mặt thất vọng, có lẽ sẽ không đối với hắn lạnh nhạt vô tình.

Bên tai truyền đến tiếng cổng khép lại, cô cảm thấy linh hồn mình cũng theo hắn rời đi mà thoát khỏi.

Trời ạ! Cô nên đối mặt với hắn như thế nào?

Cô nên đối mặt với chính mình như thế nào, tha thứ mình?

Cô núp trong góc, ôm lấy mình thật chặt, khát vọng run rẩy không ngừng cho thân thể thật nhiều ấm áp.

Nhưng cô hiểu đây hết thảy không thể nào đơn giản như vậy mà có thể quên lãng.

Bởi vì lòng cô sau khi cởi bỏ phòng bị kiên cường, chỉ còn lại sợ hãi, tan nát cõi lòng, khó coi.

Không biết qua bao lâu, “Phanh” một tiếng, tiếng nổ đầy trời làm Điền Mật giật mình tỉnh giấc.

Cô nhìn một chút bốn phía, còn không rõ bây giờ là mấy giờ.

Chỉ cảm thấy trời tối.

Trong phòng tối tăm đột nhiên có ánh sáng rực rỡ, cô đưa tay che ánh mắt chói sáng.

Ngay khi cô chưa kịp phản ứng, một đôi bàn tay đã đem cô chặn lại.

“Tối đây, không cần trốn ở góc phòng.”

“Buông tôi ra!” Cô vô lực muốn phản kháng.

Quân Ngạo cũng không để ý tới cô, đem cô dùng sức đẩy tới trên giường.

Đột nhiên, Điền Mật cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ thấy Quân Ngạo lạnh lùng đem chai rượu mạnh nhét vào trong tay cô.

“Uông! Toàn bộ uống sạch!”

Điền Mật lẳng lẳng nhìn hắn nhưng không có động đậy.

“Uông!”

Hắn mạnh mẽ rót rượu cho cô, rượu mạnh đắng chát cùng chua cay làm cho cô ho khan không ngừng, nước mắt cũng không rơi xuống.

“Không cần...” Cô thật khó chịu, cô không cần uống.

Quân Ngạo lại giống như người vô tình, không để ý đến phản kháng của cô, buộc cô phải uống hết rượu trong tay.

Điền Mật không ngừng kháng cự, hai người ở trên giường uốn éo kéo chung một chỗ, cô như thế nào cũng không tránh được hắn cứng rắn rót khổ sáp vào miệng cô, cuối cùng cô giống như con mèo hoang nổi điên cào mặt hắn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Ngạo bị cô cào chảy máu, tia máu đỏ tươi chậm rãi rỉ ra, hắn cũng không để ý.

“Em đừng cho là anh sẽ buông tha, hôm nay em không uống hết chai rượu này, anh tuyệt đối không dừng tay!” Hắn ngang ngược chế trụ cằm của cô, ép cô uống hết rượu mạnh khó có thể vào cổ.

“Không cần... Bỏ tôi ra...”

Rượu từ khe miệng Điền Mật chảy dọc xuống y phục của cô, làm ướt hai người, nhưng cô vẫn không tránh thoát được lực kẹp của hắn.

Cô hung ác nhìn chằm chằm hắn, đáy mắt bùng cháy ngọn lửa tức giận, lại bởi vì nhục nhã mà chảy nước mắt, khuôn mặt tuyết trắng trắng hồng.

Quân Ngạo giống như biến thành một người khác, lạnh lùng, tàn nhẫn, đối với cô không có nửa điểm thương tiếc.

Điền Mật đột nhiên dùng hết sức đem chai rượu trong tay hắn đoạt tới, liều lĩnh hướng trong góc đập.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cô thở hôn rên hỏi, phần bụng truyền đến cảm giác nóng rực như lửa đốt.

“Nếu như em muốn mặc cho bị thương định đoạt, sống như cái xác không hồn, kia lấy rượu giải sầu không phải tốt hơn, thống thống khoái khoái mà uống say mềm, đến lúc đó chẳng phải là cách phát tiết oán hận trong lòng?” Hắn đưa hai tay bưng mặt của cô, lạnh lùng nhấn mạnh từng câu chữ, “Ngày mai tỉnh dậy, em muốn tiếp tục hận anh cũng được, muốn tiếp nhận áy náy của anh cũng được, như thế nào cũng đều được, chính là không cần không để ý tới anh.”

“Em để ý hay không để ý tới anh rất trọng yếu hay sao?”

“Trọng yếu.”

Quân Ngạo không cách nào chịu đựng được trong mắt cô tràn đầy cười lạnh, tầm mắt cố ý trốn tránh hắn, giống như không thể nào chịu đựng được sự xuất hiện của hắn.

Hắn có loại cảm giác bị vứt bỏ.

Cảm giác bị cô vô tình vứt bỏ bên ngoài phòng.

“Anh yêu em.” Hắn giống như con dã thú bị thương đối với cô rống to lên.

Giờ phút này trong mắt cô chỉ có sự bá đạo của hắn, chăm chú cùng khuôn mặt thâm tình, cũng không nhìn ra bất cứ cái gì nữa.

“Anh...làm sao có thể yêu em? Hai người chúng ta biết nhau không lâu, hiểu rõ không sâu, hơn nữa em còn rất hận anh...” Cô muốn trốn khỏi hắn, chạy trốn khỏi lời yêu trong miệng hắn, muốn chạy trốn thật xa tất cả tình cảm của hắn.

“Không cần trốn tránh nữa, nhìn anh.” Quân Ngạo dùng sức nhưng không quên ôn nhu đem cô đang muốn chạy trốn kéo lại trong ngực, kiên định giữ lấy hai vai cô, ép cô nhìn hắn. “Nói cho anh biết,” Trong mắt đen của hắn nhìn cô thật sâu, “Nói cho anh biết trong lòng em cũng quan tâm anh.”

“Em không...”

“Nói cho anh biết.” Hắn gầm nhẹ gầm như gào khóc, làm cô sợ hãi cả người.

Nước mắt lần nữa không cầm được rơi xuống, Điền Mật run rẩy môi muốn mở miệng, rồi lại không biết mở miệng như thế nào.

Hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, một cổ bất đắc dĩ cùng bị ai chen giữa hai người.

“Anh yêu em, anh hy vọng, cầu xin em cũng có thể yêu anh.” Hắn chưa từng đối với một người phụ nữ nào nói qua những lời này, cũng chưa từng biểu hiện yếu ớt như thế trước mặt bất kỳ người phụ nữ nào.

Chỉ có cô.

“Anh tại sao có thể xác định anh yêu em như thế? Anh như thế nào có thể khẳng định như thế? Em đều không xác định được tình cảm trong lòng mình, lại như thế nào nói cho anh biết em cũng yêu anh? Đó không phải là lừa gạt anh sao?”

Cô bị ai đẩy hẳn ra, sau đó bước chân không vững đi tới bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ mưa to giàn giụa, tạo thành một mảnh tối tăm.

“Anh tại sao có thể khẳng định tình cảm của anh đối với em là yêu, mà không phải là cảm xúc nhất thời, không phải là hấp dẫn trên thân thể lẫn nhau?” Đầu cô cũng tự lẩm bẩm một hồi.

Nghe vậy, Quân Ngạo thâm tình mà khẳng định nói: “Anh chính là có thể xác định, phần tình cảm này không ngăn cản được cũng không che giấu được, anh muốn em, người của em, lòng của em, linh hồn của em, anh muốn trong lòng em, trong mắt em cũng không dung nạp một người nào khác nữa, anh muốn em yêu anh.”

Điền Mật chậm rãi xoay người, bị lời nói bá đạo, kiên định, mãnh liệt của hắn rung chuyển không dứt.

“Anh vì sao phải như thế? Em cũng không đặc biệt.”

“Đối với người khác mà nói, có lẽ em cũng không đặc biệt; nhưng với anh mà nói, em là duy nhất.”

Trong lúc nhất thời, không khí bốn phía phảng phất ngưng kết, thời gian như dừng lại vào giờ khắc này.

Cô muốn tìm ra tất cả ngôn ngữ để nói mình không cần tin hắn.

Nhưng cô không tìm được.

Trên thực tế, cô hiểu mình hận hắn cũng không được nữa, có lẽ ban đầu cô đem tất cả sai lầm toàn bộ đổ lỗi trên người hắn, chính là muốn trốn tránh nội tâm áy náy.

Nhưng giờ khắc này cô lại bình tĩnh đại ngộ.

Cô càng muốn ôm ấp cùng an ủi của hắn. Khi ở trong ngực hắn, cô dễ dàng quên hết tất cả những việc không tốt trước đây, khi hắn vuốt ve hôn cô cô có thể có được toàn bộ bình an cùng yêu thương.

Cô cũng không có cách nào lừa gạt mình nữa, nói cô không thương hắn, nói cô hận hắn.

Cô thương hắn!

Không có bất kỳ lý do nào, nhưng cô chính là biết mình thương hắn.

Quân Ngạo nhìn ra được nội tâm của cô giãy dụa, hắn nín thở mà đợi, hắn muốn kiên nhẫn chờ đợi cô phá bỏ cái gông xiềng trong lòng đi.

“Em...thật là đau khổ...Em không biết nên đối mặt như thế nào...cho nên em...đem tất cả sai lầm đổ lỗi lên đầu anh...” Cô nhỏ giọng, nghẹn ngào nói thầm.

Hắn đè nén kích động bước lên trước ôm lấy cô, vẫn lặng lẽ nghe tiếp.

Điền Mật hít một hơi thật sâu. “Thật xin lỗi, em thật xấu tính.”

Cô lo lắng nhìn về mặt tuần tú không chút thay đổi của hắn, cô phát hiện thật là sợ hắn không để ý tới cô nữa.

Giờ khắc này, cô mới hiểu được hắn mấy ngày nay cũng đồng dạng chịu nhiều bất an cùng khó chịu. Nếu như hắn thật theo lời hắn nói quan tâm cô, yêu cô sâu sắc, kia cô thật đối với hắn rất không công bằng.

Vậy mà Quân Ngạo chỉ giang hai cánh tay đối mặt với cô.

“Thầm nghĩ áy náy, đền bù anh mấy ngày này tan nát cõi lòng chùng giầy vò, chỉ có một cách, em nên hiểu anh muốn.”

Nghe vậy, khuôn mặt đáng yêu của cô thẹn thùng. “Anh thật quá đáng, yêu cầu vô lễ như vậy...”

Hắn không trả lời, chẳng qua là dùng tròng mắt đen như ánh sao ban đêm nhìn chăm chú vào cô, mà trong mắt không chút nào che giấu thâm tình làm cô rung động.

“Người đàn ông quá đáng!” Cô mắng hắn một câu, mới phá ra mỉm cười lao vào trong ngực hắn.

Lực đạo của cô quá lớn khiến ngay cả hắn cũng cùng té vào giường.

“Nhẹ một chút, em như vậy giống hổ đói nhào về phía dê.”

“Phải thì như thế nào? Trước kia đều là anh ăn em, hiện tại thay đổi người haha, anh có lời oán hận sao?”

“Không có. Cục cưng bé nhỏ, mấy ngày nay em khiến anh sống không bằng chết, anh muốn em phải hết sức thương anh, an ủi anh.”

“Em...” Lời cô còn chưa nói hết, liền bị hắn lật người đè phía dưới.

Đột nhiên, một trận thiên địa hôn ám hướng cô đánh tới. Thực bất tỉnh. Rượu tính phát tác.

“Quân Ngạo, đầu em thực choáng váng, giống như không được.”

Bàn tay Quân Ngạo ôm chặt lấy cô, cúi đầu đối khát hôn cô, ép cô mở miệng nghênh đón hắn.

“Cục cưng bé nhỏ, em có biết anh nhớ em nhiều, nhớ nhiều, nhớ nhiều em không?” Quân Ngạo say sưa hôn ở trên cổ quen thuộc của cô.

“Quân Ngạo...” Cái miệng nhỏ hồng nộn không khỏi tự chủ rên ra từng tiếng kiều mị.

Bàn tay hắn cách áo khoác đặt lên hai vú cô, còn bừa bãi xoa nắn, trêu chọc cái đầy đà mềm mại tràn đầy co dãn của cô.

Một trận khoái cảm mãnh liệt làm cô không ngừng run rẩy, nhất thời cảm thấy hô hấp dồn dập đứng lên, hai tay chỉ có thể bám thật chặt vào cánh tay mạnh mẽ của hắn.

“Không cần, đầu người ta thực choáng váng nga!” Điền Mật làm nũng.

Cô cảm giác toàn thân giống như một đồng bần nhão, bị hai tay tràn đầy ma lực cùng nụ hôn của hắn hòa tan.

“Cục cưng bé nhỏ, còn không được nghỉ ngơi, tối nay anh muốn từ từ mà thưởng thức tư vị ngọt ngào của em.” Trong giọng nói của hắn bộc lộ dự vọng rõ ràng.

Hắn vội vã cởi quần áo trên người cô xuống, lộ ra da thịt trắng như tuyết, lúc cô e lệ muốn che kín thân thể, hắn đã cúi đầu cách áo ngực thật mỏng bú, liếm khiến cho đầu vú cô đột nhiên trở nên cứng rắn.

“A... Quân Ngạo... em... không được...”

Không thắng nổi rượu tính cô chỉ có thể thở phì phò mà hứng lấy khao khát cùng nhiệt tình của hắn, chỉ cảm thấy vui sướng khoái cảm trước ngực cô tiến vào, sau đó truyền đến toàn thân mỗi tế bào đều muốn hắn.

Cô mở hai mắt ra, nhìn phía trên hắn, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng cô tràn đầy tình yêu say đắm đối với hắn.

“Quân Ngạo, đáp ứng em, anh phải yêu em, sau này mãi mãi cũng không được vứt bỏ em, có được không?” Cô ôm lấy hắn thật chặt.

Run rẩy cùng bất an làm môi cô phát run.

Lần đầu tiên cô mở miệng ra nói khát vọng nội tâm, cũng lần đầu tiên cô yêu cầu như thế đối với đàn ông.

Cô buông xuống tất cả phòng bị cùng căng thẳng, chỉ vì đòi hỏi tình yêu của hắn.

Có lẽ tương lai cô có thể sẽ bị tổn thương sâu sắc, nhưng giờ khắc này...

Cô chỉ muốn tiến sát ngực hắn, coi như cả đời trầm mê ở đây cũng không tiếc.

Ánh mắt say đắm của Quân Ngạo không cách nào di chuyển khỏi người cô, nhìn da thịt trắng như tuyết dưới ánh đèn mờ nhạt, mái tóc đen nhánh xõa trên gối, từng sợi giống như mềm mại nhất, trơn bóng nhất.

“Cục cưng bé nhỏ, anh đáp ứng em, anh mãi mãi đối với em không chút nào thay đổi, nếu như có, để cho anh bị thiên lôi đánh, chết không toàn thây có được hay không?”

Ánh mắt cô lấp lánh theo dõi vẻ mặt nghiêm túc của hắn, sau đó chậm rãi nở nụ cười mê hồn.

“Tốt nhất là như thế, nếu không...” Ngón tay cô chậm rãi chuyển về phía tim hắn. Em sẽ tự tay cắt thân thể anh ra, xem một chút lòng của anh có phải bị chó cắn hay không?”

“Thật là người phụ nữ độc ác, người ta nói độc nhất tâm phụ nữ, quả nhiên không có sai.”

“Chỉ có anh mới có vinh hạnh này, anh nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng.”

“Đúng thế. Đây chỉ anh mới có thể có.” Ánh mắt Quân Ngạo tràn đầy tình yêu say đắm nói: “Bởi vì cả thế giới này không có người nào yêu em hơn anh.”

Nghe được những lời này, Điền Mật chỉ cảm thấy hốc mắt một trận nóng rực.

Cô cũng hiểu mình không thoát khỏi lưới tình của hắn được nữa, mà tình yêu của hắn cũng tạo cho cô niềm tin.

Cô cầm bàn tay thật to của hắn, cảm nhận được lòng bàn tay có chút thô ráp, giống như cảm nhận được hạnh phúc tương lai.

“Quân Ngạo, chứng minh cho em, chứng minh anh yêu em.”

“Không thành vấn đề!” Hắn cúi đầu xuống, cho cô một nụ hôn cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp lẫn nhau.

Hắn rất thích làm như vậy, cũng tin chắc cuộc sống trong tương lai, hắn nhất định sẽ thường xuyên làm như vậy.

Hắn sẽ làm cho cô lúc nào cũng cảm nhận được tình yêu của hắn,.

Để cho cô không có nửa điểm hoài nghi.

Để cho cô không bao giờ... có thể kháng cự tình yêu của hắn nữa.

Để cho cô cam tâm tình nguyện ở lại bên hắn.

Hắn sẽ không trói buộc tự do của cô nữa, mà dùng tình yêu trói chặt lòng cô.

9. Chương 9

Bên trong phòng yên tĩnh không hề có bất kỳ ánh sáng nào, chỉ truyền đến giọng nói rụt rè.

“Trời đã sáng chưa?”

Quân Ngạo cũng không trả lời, hắn chỉ là lười biếng lại trần đầy ham muốn giữ lấy dùng hai tay ôm Điền Mật.

“Cực cưng bé nhỏ, em ngọt ngào vô cùng.” Hắn giống như sư tử nếm mùi thức ăn ngon mà hài lòng.

Giờ phút này hai người đều không mặc quần áo, trơn trụi sát chung một chỗ.

Quân Ngạo lưu dấu hôn trên da thịt bóng loáng mịn màng của cô như mưa.

“Trời đã sáng, chúng ta nên rời giường.”

“Cho dù trời quang hay trời sập, hôm nay em đều không được phép rời khỏi anh.” Hắn bá đạo lại chuyên chế nói bên tai cô.

“Cái gì? Từ hôm qua tới giờ... Không cần, em mệt quá.” Cô làm nũng đẩy hắn ra.

“Không muốn? Sợ rằng làm không được, anh còn chưa thấy đủ, cực cưng bé nhỏ, chúng ta làm tiếp một lần.” Nói xong, không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của cô, hắn cúi đầu hôn cô thật sâu, dùng nụ hôn triển miên thức tỉnh nhiệt tình trong cơ thể cô.

“Quân Ngạo...” Cô lẩm bẩm hô hắn, hai mắt nhắm lại, cảm thụ hai tay hắn di động, vuốt ve trên da thịt trắng nõn, trơn bóng của cô.

“Cực cưng bé nhỏ, anh yêu em nhiều lắm, em biết không?” Giọng hắn thô âm khàn khàn nói, hơi thở lửa nóng phun trước ngực cô, cô có thể cảm giác được bộ ngực nhanh chóng dựng đứng lên.

“Không biết? Có lẽ em phải biểu hiện tích cực lên.”

“Phải không? Anh tin tưởng anh sẽ vô cùng hài lòng.” Nói xong, hắn cúi đầu, há mồm ngậm đầu vú run rẩy của cô, giống như đứa trẻ tham lam bú mót, trêu chọc.

“A...Quân Ngạo...ừ...” Điền Mật nhanh bị kích thích của hắn thêu đốt, cố gắng chịu đựng đầu lưỡi của hắn mang đến cho cô vui sướng mãnh liệt.

Một tay Quân Ngạo không ngừng vuốt ve vú bên kia.

“Cực cưng bé nhỏ, em thật đáng yêu...”

“A!” Điền Mật khẽ kêu một tiếng, cả người đột nhiên giật nảy lên, bởi vì Quân Ngạo dùng hàm răng của hắn khẽ cắn đầu vú nhạy cảm của cô, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi trêu đùa vẽ vẽ trên quảng vú phần hồng của cô.

Cơ thể cô cũng hưng phấn, hô hấp dồn dập khiến cho cô cơ hồ không thở nổi, từng trận khoái cảm bị liếm khiến cho cô giống như khối băng gặp nhiệt chỉ có thể mặc cho hắn định đoạt vô lực phản kháng.

“Không... Quân Ngạo... ừ... a...” Cô không ngừng lắc đầu, mái tóc đen nhánh rối loạn, gương mặt đỏ bừng làm cho cô càng trở nên quyến rũ.

Búa mót, trêu chọc mặc sức hai ngọn núi của cô, tay của hắn cũng chậm rãi rời xuống dưới, lướt qua bụng phẳng của cô, lại đến giữa hai chân.

“Không được...” Cô giữ tay hắn thật chặt, theo bản năng muốn ngăn cản hắn tiến thêm từng bước xâm lược.

“Tình yêu của anh, cục cưng bé nhỏ, đừng nói với anh em không muốn.” Cả người hần nóng bỏng giống như hỏa thiêu, muốn dừng lại là không thể.

Hần cưỡng chế kéo chân ngọc của cô ra, dùng ngón tay từ từ vuốt ve cánh hoa đã sớm ướm.

“A...Quân Ngạo...” Điền Mật nhin không được phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, cảm giác được giữa hai chân chảy ra càng nhiều, ngón tay của hần cũng dính đến nước mật trong suốt của cô.

Ngón tay Quân Ngạo nhẹ nắm tiểu hao hạch của cô, lại một trận khoái cảm nữa làm cô không tự chủ được giãy dụa.

Hần biết sự nhiệt tình của cô đã bị hần khơi lên hoàn toàn, hần đem một ngón tay chậm rãi xâm nhập vào chỗ khép kín của cô.

“A...” Cô cắn môi dưới, phát ra một chuỗi tiếng kêu thỏa mãn vui sướng.

Một tay khác của hần không ngừng vuốt ve trên hai vú tuyết nộn của cô, đôi môi trên ngời cô lưu lại dấu hôn như mưa, ngón tay cũng ở bên trong rút ra đứng lên.

“Ừ... Em không được... Nóng quá...”

Điền Mật chỉ có thể nắm chặt khăn trải giường, điên cuồng lắc lư cả người, phối hợp với ngón tay nóng bỏng của hần rút ra đưa vào, nhận lấy kích thích ngọt ngào không ngừng đánh thẳng vào cơ thể cô.

“A... Ừ... A...” Cô không nhin được ngâm ra tiếng rên tuyệt vời lại mất hồn, khiến hần càng thêm hưng phấn không thôi.

“Muốn anh sao?” Giọng hần khàn khàn lộ ra khát khao tình dục.

Điền Mật mở cặp mắt sương mù ra, vô lực gật đầu một cái.

Quân Ngạo chuẩn bị tiến vào cấm địa nữ tính khát vọng đã lâu, lại nghe được một trận gõ cửa mãnh liệt truyền đến.

“Đáng chết! Anh muốn giết tên kia!”

“Đừng như vậy, có lẽ có việc gấp.”

Hần không cam tâm tình nguyện cách cánh cửa hỏi: “Chuyện gì?”

“Đường chủ, không xong, Nhị Đường chủ bị người của Diệp môn xā bắt đi!”

Quân Ngạo có một cỗ kích động muốn giết người.

Khi trước vì tranh đoạt địa bàn Đông Nam Á mà mỗi lần hành động tấn công phá vỡ địa bàn tổ chức hắc đạo, hần cũng chưa có kích động muốn giết người.

Nhưng hiện tại hần rất muốn chém Diệp Lăng Thiên.

Nếu như không phải Diệp Lăng Thiên bắt đi A Thần, hiện tại hần cùng Điền Mật đang triền miên hạnh phúc ngọt ngào trên giường.

Mà không phải cùng hần ở chỗ này trùng to đôi mắt ti hí.

Quân Ngạo cùng Diệp Lăng Thiên ánh mắt hai người trợn mắt hung ác nhìn lẫn nhau một lúc lâu.

Diệp Lăng Thiên thiếu kiên nhẫn nói, “Nhiếp Quân Ngạo, hôm nay cậu nhất định phải cho tôi một cái công đạo!”

“Công đạo?” Quân Ngạo nhú mày, đưa tay rót chén trà cho Diệp Lăng Thiên, sau đó rót ỉnh một chén, “Trước uống trà đi!”

Cái thói quen uống trà này đều là Điền Mật ảnh hưởng hần, hiện tại hần ngược lại không uống rượu.

“Uống trà gì? Còn uống trà vô ích?” Diệp Lăng Thiên không nhin được rống giận, “Tôi mời Điền Mật thay tôi làm đại diện, cậu lại hoang đường đem cô ấy bắt đi, cô ấy đâu? Cậu mau giao cô ấy ra đây!”

“Đúng như lời ông nói, người tôi bắt đi thì như thế nào có lý do trả lại ông đây?” Hấn thờ ơ nói.

“Cậu đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Diệp Lăng Thiên tức giận chụp bàn một cái.

“Tôi gần đây đang kiêng rượu.” Hấn dừng dừng nói.

“Cậu!” Diệp Lăng Thiên giận đến không nói ra lời, mà thủ hạ bên cạnh hấn lại không che giấu được cười trộm, càng khiến sắc mặt hấn phát đen, hấn thối mặt nói bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

“Người tới! Dem hấn kéo ra ngoài!”

Chỉ thấy A Thần bị hai người đàn ông đánh cho bầm dập mặt mũi.

Thấy thế, trên mặt Quân Ngạo nhất thời lạnh lùng, trong ánh mắt chậm rãi lộ ra tức giận khiến cho người ta nhìn thấy không tự chủ được phát run lên.

Khóe miệng Diệp Lăng Thiên gờ lên một nụ cười xấu xa.

“Nếu như không muốn mất đi anh em tốt của mình, tôi khuyên cậu không nên cùng tôi gờ lên vẻ mặt cột nhà.”

“Nói nghe một chút.”

“Làm sao chỉ có nghe, đừng cho là tôi không biết cậu đối với con gái bảo bối của tôi làm ra chuyện gì, cậu cho rằng tôi có thể thờ ơ sao?”

“Vậy ông muốn thế nào?”

“Tôi muốn cậu cưới con bé!”

Quân Ngạo chợt dùng sức bỏ chén trà trong tay xuống, làm tất cả mọi người khấn trương, mọi người toàn bộ đưa tay đến thất lưng chuẩn bị lấy súng ra.

“Diệp lão đại, tôi nghĩ ông chỉ sợ là có chỗ hiểu lầm, tôi căn bản không cần đối với con gái ông phụ trách, bởi vì tôi không có đụng vào một sợi lông của cô ta, cho nên tôi sẽ không cưới.” Quân Ngạo lạnh lùng mở miệng, một chút thương lượng đều không có.

Cho dù hấn muốn lấy vợ, cũng chỉ lấy một mình Điền Mật.

Tuyệt đối không thể cưới người phụ nữ khác.

Bởi vì chỉ có cô mới có thể gọi ra thiên ti vạn lữ tình cảm không người biết đến trong lòng hấn.

Điểm này hấn vẫn giấu trong lòng không có nói cho cô biết.

Bởi vì hấn không thể khẳng định được tình cảm của cô đối với hấn có hay không sâu sắc giống tình cảm hấn dành cho cô, hay tất cả chỉ là ý của hấn.

Hấn đã nói trăm ngàn lần câu yêu cô, nhưng lại không lấy được một câu hứa hẹn cô thương hấn.

Tự tôn của hấn không thể chấp nhận kết quả bị vứt bỏ.

Nhưng mà Quân Ngạo không biết ý trong lời nói của Diệp Lăng Thiên là muốn hấn cưới Điền Mật, mà không phải Diệp Phân.

Mà Diệp Lăng Thiên cũng không biết Quân Ngạo không rõ ràng lắm Điền Mật là con gái của hấn. Hấn chẳng qua từ trong miệng A Thần biết chuyện tình của Quân Ngạo cùng Điền Mật.

Cho nên hai người bắt đầu một đoạn ông nói gà bà nói vịt.

“Cậu nghĩ đối với cục cưng của tôi bội tình bạc nghĩa, không chịu trách nhiệm sao?”

Quân Ngạo nhắm mắt lại, sau đó hít một hơi thật sâu nói: “A Thần, cậu rốt cuộc có nói rõ ràng hay không?” Hấn mau phát điên!

Lúc này Diệp Lăng Thiên hung hăng cắt đứt lời hấn: “Cậu muốn hấn nói gì, sự thật đặt ở trước mắt. Tôi chỉ hỏi cậu một câu, cưới hay không cưới?”

“Không cưới!” Hân cũng tức giận.

“Ghe tởm! Vậy đừng trách tôi đối với cậu không khách khí! Người tới! Lên đây cho tôi!”

Tất cả phát sinh giống như tình tiết trên phim, người của hai bên hết sức căng thẳng.

Mắt thấy một cuộc chiến đấu máu tanh bốc lửa muốn triển khai.

Hiện trường không một người dám lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn, sợ không cẩn thận sẽ đưa tới một trận mưa đạn.

Mọi người trừng to đôi mắt ti hí, mà Diệp Lăng Thiên với Quân Ngạo, tất cả mọi người đều bất động, giống như bị điểm huyệt.

Vào thời khắc kích thích khấn trương này, ngoài cửa chính không ngừng bị người dùng lực mở ra.

Nhất thời ánh mắt của mọi người rơi vào trên người dáng người mảnh khảnh ở cửa.

“Mật Mật?” Diệp Lăng Thiên kêu lên.

“Cục cưng?” Quân Ngạo cau mày lầm bầm nói. Cô làm sao xuất hiện ở nơi này?

Vừa nghe Quân Ngạo đối với Điền Mật gọi, Diệp Lăng Thiên lập tức không vui hướng về phía Quân Ngạo kêu to, “Cậu gọi con bé là gì?”

Quân Ngạo liếc hân một cái mới nói: “Vậy còn ông gọi cô ấy là gì?”

“Cậu quản tôi tại sao muốn gọi con bé, nhưng nhất định không cho phép cậu gọi con bé là cục cưng!”

“Vậy tôi cũng không cho phép ông gọi cô ấy là Mật Mật!”

“Lời này nên là tôi nói, không tới phiên cậu!”

“Ông có quyền gì ngăn cản tôi? Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi thích gọi như thế nào thì gọi!”

“Cậu cái tên tiểu tử thối này được tiện nghi mà còn khoe mẽ-” Lời của Diệp Lăng Thiên còn chưa nói hết, liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thành linh bị trúng một quyền cứng rắn của Quân Ngạo.

Một trận xôn xao, Diệp Lăng Thiên cước bộ mất thăng bằng, cả người lui về phía sau ngã xuống.

Điền Mật sắc mặt biến màu vọt tới trước mặt hân, đứng bên cạnh đỡ hân nói: “Diệp tiên sinh, ông có sao không?”

“Mật Mật, con còn quan tâm ta, có đúng không?” vẻ mặt Diệp Lăng Thiên mang theo một chút vui mừng.

“Tôi...” Cô như thế nào không quan tâm hân đây?

Nói như thế nào, hân cũng là cha ruột của cô a.

“Em tới đây!” Điền Mật còn chưa kịp ngẩng đầu lên, Quân Ngạo tràn đầy giữ dục đem cô kéo tới, tiếp theo chớp mắt một cái, cô rơi vào bên trong khuỷu tay cường tráng của hân.

“Nhiếp Quân Ngạo, anh bỏ em ra!”

Cô mang cả họ ra gọi khiến ánh mắt Quân Ngạo lạnh lẽo. “Đừng quên em là của anh, đối với bất kỳ người nào cũng đều không thể quan tâm, ngoại trừ anh!”

“Anh-” Cô sớm nên biết hân là người đàn ông chuyên chế, bá đạo, không phân rõ phải trái. “Bỏ em ra, trước mặt mọi người không nên làm như vậy.”

Quân Ngạo đột nhiên tăng lực giữ cánh tay cô.

Điền Mật ngênh hướng trông mắt đen thâm thúy của hân, thấy được con người ẩn hàm tức giận.

Diệp Lăng Thiên nhìn thấy lực chú ý của Điền Mật rời đi, hân cố ý kêu to một tiếng, “Ồi chào! Cầm tôi muốn rót!”

Quân Ngạo lạnh lùng trợn mắt nhìn hấn một cái. Hấn mới không tin Diệp Lăng Thiên không chịu nổi một quyền này.

Diệp Lăng Thiên căn bản là cố ý tranh thủ sự đồng tình của Điền Mật.

Điền Mật thừa dịp Quân Ngạo thất thần, dùng sức đẩy hấn ra, sau đó vọt đến bên người Diệp Lăng Thiên.

Trên mặt cô quan tâm sâu sắc làm Quân Ngạo lửa ghen thiêu đốt.

Hấn không thể tin được người phụ nữ này cũng dám to gan ở trước mặt hấn cùng tình nhân cũ dây dưa không rõ.

“Ông không sao chứ?” Điền Mật cũng không thấy vẻ mặt lạnh lùng của Quân Ngạo, chỉ nhìn Diệp Lăng Thiên hỏi.

“Ta không sao!”

“Vậy thì tốt!”

“Không tốt! Một chút cũng không tốt, anh nên đánh hấn thêm một quyền!” Lúc này Quân Ngạo cũng không còn kính lão tôn hiền, lửa ghen đã đốt rụi lý trí của hấn.

(kính lão tôn hiền: kính trọng người già, tôn quý người tài.)

“Quân Ngạo, anh muốn làm gì a?” Điền Mật kịp thời bắt được cánh tay giơ cao lên không trung của hấn, lúc này Diệp Lăng Thiên mới tránh một lần nữa bị đánh.

“Anh không hiểu tại sao em lại muốn che chở hấn như vậy?” Hấn ghen ghét dữ dội mà chất vấn.

“Em...” Cô bối rối cúi đầu, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên không vui nói: “Vậy anh vì sao lại phải động tay động chân như vậy?”

Lửa ghen cùng tức giận thiêu đốt suy nghĩ của Quân Ngạo, nếu như không phải bởi vì cô, hấn sẽ không làm ra hành động thất thổ như vậy, cô lại còn trách hấn?

“Em là người phụ nữ của anh, cần phải đứng ở bên anh!”

“Em...”

“Mật Mật, chẳng lẽ con thật yêu cái tên tiểu tử thú vị này đi?” Diệp Lăng Thiên chen miệng hỏi.

“Tôi...”

“Cô ấy yêu tôi, ông không có hy vọng.” Quân Ngạo lạnh lùng nói.

“Nhiếp Quân Ngạo, anh nói hươu nói vượn cái gì?” Điền Mật hé ra khuôn mặt đẹp trường đồ.

“Khốn kiếp, chuyện cũng đã đến nước này, cậu còn không muốn chịu trách nhiệm, lại còn không muốn cưới con gái của tôi. Mật Mật, hấn là tên khốn kiếp, không cần để ý hấn!” Diệp Lăng Thiên không cam lòng yếu thế hăm hừ.

“Diệp lão đại, tôi tôn kính ông là lão Đại, nhưng không có nghĩa là ông có thể cậy già lên mặt, tôi bắt kể trước kia ông đối với Điền Mật có mưu mô gì, nhưng cô ấy đã là người của tôi, tôi cũng không định đưa cô ấy chấp tay cho người!”

“Phải không? Cậu có biết tôi cùng cô ấy không phải là quan hệ tầm thường?”

“Tôi cùng cô ấy quan hệ cũng không tầm thường.”

“Nhiếp Quân Ngạo, anh nói bậy bạ gì đó?” Điền Mật thật muốn chui vào cái động để trốn.

Không nghĩ tới hấn sẽ vì cô mà tranh giành tình nhân đến loại tình trạng này.

Này thì cô đối mặt với người khác như thế nào a?

Diệp Lăng Thiên lại mở miệng rống to, “Cậu nói cái loại ý tứ không biết xấu hổ này, tôi cho cậu biết, hiện tại cho dù cầu xin tôi đem con gái gả cho cậu, tôi cũng không thoải mái!”

Quân Ngạo khinh thường cười một tiếng, “Muốn tôi cưới con gái ông, tôi thà tình nguyện đi ra ngoài bị xe đụng chết tươi.”

“Cái gì? Cậu có gan lặp lại lần nữa!” Diệp Lăng Thiên giận đến mau phát bệnh tim.

“Tôi nói, con gái của Diệp Lăng Thiên ông- tôi tuyệt đối không cưới, muốn tôi cưới trừ phi tôi chết!”

“Ba”

Tất cả mọi người trợn to mắt nhìn Điền Mật nâng tay lên, không thể tin được mới vừa rồi bọn họ nhìn thấy. Cô tát Quân Ngạo một cái.

Dấu bàn tay đỏ rực trên mặt Quân Ngạo nhìn mà thấy giật mình.

Hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn cô, trên khuôn mặt tuần mĩ hiện đầy hàn sương lạnh giá cùng tức giận. “Em đánh anh?”

“Anh thật là quá đáng!” Cô tức giận đến cả người run rẩy không ngừng.

“Anh quá đáng?” Hắn dùng lực bắt lấy cổ tay cô, lực đạo lớn cơ hồ muốn bẻ gãy cổ tay cô. “Chẳng lẽ em thật muốn anh cưới sao?”

“Anh cũng có thể không cưới, em không phải không biết xấu hổ yêu cầu anh làm như vậy.”

“Em!”

Quân Ngạo dùng sức đẩy hắn ra, sau đó trốn sau lưng Diệp Lăng Thiên, quay mặt qua chỗ khác cự tuyệt nhìn hắn.

“Điền Mật, tới đây!” Quân Ngạo tức giận đề cao ngữ điệu, lại bị Diệp Lăng Thiên giơ tay ngăn cản.

“Tiểu tử thú vị, tôi muốn mang con bé đi!”

“Không cho phép!”

“Mật Mật, chính con lựa chọn đi!”

Điền Mật trông mắt mê ly xấu hổ giận giữ phiếm lệ, cô không nói gì nhìn Quân Ngạo cùng Diệp Lăng Thiên, một trận ủy khuất cùng tức giận lui tới trong lòng cô.

“Tôi không muốn! Tôi đều không muốn!” Cô chán ghét mình bị người khác coi là món đồ chơi bị đẩy qua lại.

“Điền Mật, em không phải nói vĩnh viễn muốn cùng anh một chỗ sao?” Quân Ngạo bình tĩnh mở miệng, trong giọng nói lộ ra lo lắng. Hắn hy vọng Điền Mật có thể lựa chọn hắn.

“Cậu nói gì vậy? Cậu không phải là không cưới con gái của tôi, tình nguyện đi xe ủi, bây giờ còn nói nhiều như vậy cái rắm!” Diệp Lăng Thiên lửa cháy đổ thêm dầu nói.

“Lão già đáng chết! Tôi nói không cưới con gái của ông chính là không cưới con gái của ông, con gái ông trong lòng tôi không đáng chút nào. Con gái ông vui đùa một chút có thể, nhưng muốn kết hôn làm vợ, con gái ông còn không xứng!” Quân Ngạo cũng giận đến không lựa lời nói.

“Đủ rồi!” Điền Mật cũng không chịu được hét lớn một tiếng.

Lập tức bốn phía toàn bộ yên tĩnh lại, không người nào dám phát ra bất kỳ tiếng gì.

“Ông!” Điền Mật chỉ vào Diệp Lăng Thiên, “Nếu như muốn tôi nhận ông, có thể! Lập tức giải tán Diệp môn xã!”

Lời của cô lập tức dẫn đến một trận xôn xao thật lớn, tất cả mọi người không thể tin được cô sẽ nói lên yêu cầu như thế.

“Không thành vấn đề!” Diệp Lăng Thiên chẳng những không nổi trận lôi đình, ngược lại còn lộ ra một nụ cười sủng nịnh, “Vì con, ta sẽ làm được!”

Quân Ngạo mặc dù có nhiều kinh ngạc cùng nghi vấn, nhưng cũng không lập tức biểu hiện ra ngoài. “Anh cũng có thể vì em giải tán Tứ Long Đường!” Trên mặt hắn tràn đầy kiên quyết khẳng định.

Điền Mật không nhìn hai bên xôn xao, chỉ là lẳng lặng tiến lên đón con người ngăm đen của hắn.

“Đại ca, Diệp môn xả giải tán với chúng ta mà nói là tốt nhất, anh không nắm lấy cơ hội thật tốt này, ngược lại đi theo người ta xem náo nhiệt gì a?” A Thần nhin không được chen miệng. Đại ca không phải bị tình yêu đập đến bất tỉnh, đầu óc mơ hồ đi?

Lời hắn vừa nói xong, lại đồng thời đón ánh mắt hung ác giết người của Diệp Lăng Thiên cùng Quân Ngạo, hắn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chọc giận đại ca hắc đạo chỉ có một con đường chết, chứ nói gì đồng thời chọc tới cả hai.

Điền Mật cao ngạo hất cằm lên, giễu cợt nói, “Anh không cần giải tán Tứ Long Đường, nếu như anh thật muốn tôi, vậy anh nên nói lời giữ lời!”

“Nói chuyện giữ lời! Đây! Điền Mật!” Quân Ngạo còn không kịp ngăn cản, Điền Mật liền tức giận xoay người rời đi.

Diệp Lăng Thiên cười hết sức gian trá. “Tiểu tử, ngoan ngoãn đi xe ủi đi!”

“Tôi tại sao phải đi xe ủi?”

“Muốn lấy Mật Mật làm vợ, sẽ phải tuân thủ lời cậu đã nói.”

“Tôi nói chính là con gái ông, không phải cô ấy!”

Diệp Lăng Thiên đột nhiên cười to, “Tiểu tử ngốc, Mật Mật chính là con gái bảo bối của tôi!”

“Cái gì? Cô ấy là...”

“Bạo quân. Ngoan ngoãn đi xe ủi a! Đừng quên phải chọn xe cao cấp một chút mà đừng nga!” Nói xong, Diệp Lăng Thiên cười hết sức vui vẻ.

Quân Ngạo trầm mặc không nói đi tới cửa chính.

Thấy thế, tiếng cười của mọi người cũng dừng lại, ánh mắt toàn bộ dừng trên người hắn.

Mọi người cũng đều đi theo phía sau hắn ra ngoài.

Diệp Lăng Thiên đột nhiên cảm thấy không đúng lắm. “Đây! Tiểu tử ngốc này chẳng lẽ muốn thật!”

...

Thấy Quân Ngạo đi tới lối đi bộ, ra vẻ muốn dựng xe, mọi người vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc cũng cảm thấy không ổn.

“Đây! Tiểu tử, cậu sẽ không thật muốn đi dựng xe đi?” Diệp Lăng Thiên hỏi.

“Đại ca, anh đừng manh động!” A Thần lo lắng mà hô.

Quân Ngạo vẻ mặt không sợ nhìn về phía Diệp Lăng Thiên. “Tôi nếu như dựng không chết, Điền Mật chính là vợ tôi, ông đồng ý không?”

Diệp Lăng Thiên không trả lời, hắn trầm mặc đại biểu ngầm cho phép.

Quân Ngạo chậm rãi nở nụ cười hấp dẫn tột cùng.

Hắn lấy một hơi hăng hái đi về phía trước, chỉ thấy một chiếc xe buýt hối hả hướng hắn lái tới, lập tức sẽ dựng vào hắn-

“Không! Quân Ngạo!”

Điền Mật sợ hãi kêu một tiếng, sau đó trước mắt tối sầm lại té xỉu trên mặt đất.

Thân ái, mọi người có biết vì sao Quân Ngạo cùng Diệp Lăng Thiên lại ông nói gà bà nói vịt như thế không? Thực ra thì khi edit nó đã thay đổi khá rồi, chủ yếu là do vốn từ của hai nước khác nhau quá. Nếu mọi người đọc bản convert sẽ hiểu ngay:

Hì, cách xưng hô giữa QN- DLT- ĐM đều là ta-ngươi (wo-ni), ông DLT gọi con gái là nữ nhi nhưng vào tai QN lại thành nữ nhân (nu- er) hahaha thế là cứ mỗi người một nẻo, chỉ khổ chị ĐM thôi, xí hỏ...

10. Chương 10

“Không... Quân Ngạo... Xin lỗi... không cần chết... em là nổi giận... em không muốn anh chết...”

Điền Mật đang ngủ khóc sụi sụi, đột nhiên đôi cánh tay ôm lấy cô thật chặt, cho cô ấm áp cùng an ủi vô cùng.

“Cục cưng bé nhỏ, tình yêu của anh, anh ở bên cạnh em, em không cần phải sợ.”

Tiếng Quân Ngạo truyền vào tai cô, vỗ về tâm tình bất an của cô.

Giữa lúc hoảng hốt, Điền Mật chậm rãi mở mắt ra, hai mắt nhắm lệ mờ mờ nhìn về mặt quan tâm cùng lo lắng của hắn.

Cô run rẩy vươn tay chạm vào hắn, về mặt không còn bình tĩnh như lúc trước.

“Quân Ngạo, là anh?”

“Là anh, anh không sao, đừng sợ!” Hắn vội vàng bắt lấy tay cô, ôn nhu hôn bàn tay cô.

Cô gắt gao ôm lấy hắn, giống như cô gái nhỏ bị hoảng sợ quá độ, cần một lồng ngực ấm áp, an toàn.

“Em thật là sợ, tốc độ xe kia nhanh như vậy, nếu bị đụng đầu còn miệng, anh tại sao phải làm em sợ...” Vừa nói xong, cô không nhịn được khóc lên.

“Anh muốn cưới em, anh nhất định phải cưới được em, cho nên em bảo anh phải đi xe ủi mới cưới được em, anh dĩ nhiên mong không đụng vào đầu rồi, bởi vì anh không thể không có em, anh yêu em.

“Nhưng anh ngay trước mặt nhiều người như vậy nói không lập gia đình em...”

Quân Ngạo đưa tay nâng khuôn mặt loang lổ nước mắt của cô, tràn đầy hối tiếc nói: “Bảo bối, tha thứ cho anh nói năng lỗ mãng tổn thương em, nhưng anh có thể thề, anh không biết em là con gái của Diệp Lăng Thiên, nếu như anh biết, anh sẽ giống như chú chó lông xù đến lấy lòng lão đầu tử kia, mà không phải giống như người đàn ông ăn một bình mắm chua lớn khắp nơi kêu loạn, một chút hình tượng cũng không có.”

“Anh thật không biết sao?”

“Không sai! Anh không biết!” Ánh mắt cùng vẻ mặt của hắn nói rõ với việc cô giấu giếm có điều oán hận.

“Dáng vẻ anh hung baba một chút cũng không đẹp trai, em thật không rõ tại sao lại yêu anh.” Cô làm ra vẻ tức giận nói, đáng bĩu môi càng thêm khả ái mê người.

“Sau này có bất kỳ chuyện gì em đều không được phép giấu giếm anh!” Hắn bá đạo ra lệnh, còn không ngừng hôn môi hồng nộn của cô.

“Anh không thể bá đạo như vậy nữa...” Cô nhỏ giọng nói.

“Anh là bá đạo, anh muốn bá đạo, anh muốn chiếm được tình yêu của em cho đến tận đống đá mòn, đến chết không đổi.” Hắn hôn cô thật sâu, hồi lâu mới nói: “Không cho phép em không thương anh.”

“Thật là người đàn ông bá đạo!” Môi cô dính vào trên cánh môi khô gợt của hắn thở gấp nói.

Hắn cố chấp khiến cho lòng cô tràn đầy cảm động, giống như lửa nóng tan ra trong lòng cô.

“Anh bá đạo là bởi vì anh yêu em.”

Hắn lần nữa đặt lên môi cô, bàn tay cũng lặng lẽ trên người cô dao động, ý đồ khơi mào ham muốn tình dục trong cơ thể cô.

“Những người khác đâu?”

“Em nguyện ý thừa nhận Diệp Lăng Thiên là cha em sao?”

“Tại sao anh hỏi như thế?” Cô thật tò mò.

“Diệp Lăng Thiên đã nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, ông ấy cảm thấy rất xin lỗi em, toàn tâm toàn ý muốn bù đắp lại cho em, vì em ông ấy quyết định giải tán Diệp môn xã.”

Điền Mật ôm hân, tựa đầu nhẹ nhàng vào lồng ngực hân, giống như mèo con nhu thuận.

Cô trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Trước kia em rất oán giận ông ấy.”

“Anh hiểu, anh cũng là đứa bé mồ côi, cũng từng oán hận quá mọi người, còn muốn đem hết tất cả những người trên thế giới có lỗi với anh giết hết một cái cũng không lưu.”

“Thật là ác nha!”

“Đúng vậy a! Anh có cái biệt hiệu bạo quân này cũng không phải không có nguyên nhân.” Khóe miệng của hân giờ lên một nụ cười bất đắc dĩ vui vẻ.

Nghe ra bất đắc dĩ trong giọng nói của hân, Điền Mật đối với hân càng thêm đau lòng không thôi.

Quân Ngạo nhẹ nhàng nói: “Lúc ấy anh cảm thấy cũng không có người yêu anh.”

“Em hiểu loại cảm thụ này, em cũng như vậy, nhưng em có thể so với anh nghiêm trọng hơn, cho nên em mới có thể liều chết kháng cự tình yêu của anh.”

“Anh muốn có lẽ chính là nỗi đau buồn trong đáy mắt em cùng anh tương tự hấp dẫn anh, cho nên anh mới có thể yêu em yêu đến không thể tự kiềm chế.” Hân nhẹ giọng nói.

Khóe môi cô chậm rãi giở lên một nụ cười ngọt ngào vui vẻ. “Em hiểu, anh vừa bắt đầu liền biểu hiện rất rõ ràng, giống như con dã thú đói khát thấy được con mồi ngon ngọt, đối với em bức bách không thôi, chỉ kém đem em ăn sống nuốt tươi, ăn hết vào trong bụng.”

“Anh là có ý định này!” Hân sững sờ xoa xoa tóc cô, yêu cực kỳ bộ dáng xấu hổ e thẹn của cô.

“Em nếu như vẫn kháng cự, anh có thể buông tha em không?”

“Không thể nào!”

“Anh thật khẳng định như vậy sao? Em cũng không phải là rất đẹp.” Cô nói ra lời trong lòng muốn hỏi nhất.

Quân Ngạo đưa tay nâng gò má cô lên, ngưng mắt nhìn cô tràn đầy kiên quyết cùng nóng bỏng. “Em phải vĩnh viễn nhớ một câu nói.”

“Nói cái gì?” Bộ dáng của hân thực nghiêm túc nha!”

“Tình nhân trong mắt là Tây Thi.”

Nghe vậy, cô hung hăng nhìn chăm chăm hân: “Anh khen em hay là châm biếm em?”

“Anh nói sai rồi, em trừng phạt anh đi! Phạt anh dùng thân thể tới bồi tội!”

Khuôn mặt đáng yêu của Điền Mật đỏ lên, dùng sức đánh hân một cái. “Sắc lang.” Hân như thế này còn chiếm tiện nghi a!

“Cực cưng bé nhỏ, chúng ta nghiêm chỉnh mà nói, em muốn tha thứ cho cha ruột em sao?”

Quân Ngạo rất coi trọng vấn đề này, bởi vì nếu như không thể nói Điền Mật chịu thừa nhận Diệp Lăng Thiên, kia Diệp Lăng Thiên cũng không đồng ý đem Điền Mật gả cho hân.

Để ôm được người đẹp về, hân nhất định phải lấy lòng cha vợ tương lai.

“Hiện tại em phát hiện mình không có cách nào hận bất kỳ ai.”

“Vì sao?”

“Bởi vì trong lòng em tràn đầy hạnh phúc cùng vui vẻ, những chuyện không vui trước đây em toàn bộ đều không nhớ tới.”

“Như vậy tốt nhất, mãi mãi không cần nhớ tới bất hạnh đã qua, cùng anh ở chung một chỗ, anh sẽ khiến cho em luôn luôn sống trong hạnh phúc.”

Điền Mật lộ ra nụ cười rực rỡ như hoa, mới ranh mãnh nói: “Phải không? Đừng quên anh trước kia còn rất quá đáng nói nếu kết hôn với em chẳng thà đi xe ủi, nhưng anh bây giờ vẫn bình yên, nói không giữ lời, em mới không lấy anh làm chồng!”

“Anh có bị xe đụng vào mà.”

Điền Mật khẩn trương nói: “Có thật không?”

Quân Ngạo kéo ống quần bên phải, lộ ra bắp chân bên phải có một khối băng dán OK nho nhỏ. “Anh còn bị thương đây.”

Điền Mật nhú mi, nhìn vẻ mặt nhiều đáng thương của hắn, như vậy cũng gọi là bị thương.”

“Anh bị xe gì đụng a?” Cô hết sức tò mò hỏi. Bị xe đụng vào chỉ bị thương nhẹ như vậy sao?

“Xe đạp.” Trước khi xe ô tô kia hãm phanh, hắn bị xe đạp bên cạnh đụng vào.

“Cái gì?” Cô còn không kịp kháng nghị, hắn liền nhanh hơn từng bước đánh về phía cô, đem cô đè phía dưới.

“Tóm lại, anh đã thực hiện lời của anh, em gả cho anh là định rồi.”

“Nhưng có người nào bị xe đạp đụng... Ai nha! Tay của anh chớ sờ loạn...”

Rất nhanh tiếng kháng nghị của Điền Mật biến mất, thay vào đó là tiếng thở dốc dồn dập của hai người.

Thật lâu, dưới chăn bông nhúc nhích truyền đến chuỗi lời yêu.

“Cục cưng bé nhỏ, anh yêu em!”

“Bạo quân, em cũng rất yêu, rất yêu anh!”

Quân Ngạo cùng Điền Mật đắm chìm trong thế giới hai người cũng hiểu sâu sắc một chuyện.

Đường tình hạnh phúc tương lai đang nghênh đón bọn họ một đôi hữu tình.

Tất cả đều sẽ viên mãn, vui vẻ, cho đến vĩnh viễn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-be-nho-yeu-bao-quan>